

Θεατρικές Παραστάσεις Στους Δελφούς

1927 - 2009

Στάμου Τριανταφυλλιά

Α.Μ. 1568200001102

Επί Πτυχίω

Σεμινάριο Δ 680900

Καθηγητής: κ. Σπύρος Ευαγγελάτος

Ε.Κ.Π.Α. - ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΜΗΜΑ ΘΕΑΤΡΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

Θεατρικές Παραστάσεις Στους Δελφούς

Στάμου Τριανταφυλλιά

A.M. 1568200001102

Επί Πτυχίω

Σεμινάριο Δ 680900

Καθηγητής: κ. Σπύρος Ευαγγελάτος

Οι Δελφοί είναι αρχαιολογικός χώρος και σύγχρονη κωμόπολη του νομού Φωκίδας, στις νοτιοδυτικές πλαγιές του Παρνασσού. Το κλίμα των Δελφών έχει χαρακτηριστικά του μεσογειακού κλίματος, όμως επηρεάζεται από τον Παρνασσό κατά τους χειμερινούς μήνες. Αποτελεί έδρα του Δήμου Δελφών ενώ τα δημοτικά διαμερίσματα τα οποία συμπεριλαμβάνονται στον δήμο είναι οι Δελφοί και το Χρισσό. Λόγω της σπουδαιότητας των Δελφών κατά την αρχαιότητα, όπου ονομαζόταν Ομφαλός της Γης, η περιοχή αποτελεί έναν από τους δημοφιλέστερους προορισμούς ξένων τουριστών στην Ελλάδα από όλο τον κόσμο.

Στους πρόποδες του Παρνασσού, στο υποβλητικό φυσικό τοπίο που σχηματίζεται ανάμεσα σε δύο θεόρατους βράχους, τις Φαιδριάδες, βρίσκεται το πανελλήνιο ιερό των Δελφών και το πιο ξακουστό μαντείο της αρχαίας Ελλάδας. Οι Δελφοί ήταν ο ομφαλός της γης, όπου, σύμφωνα με τη μυθολογία, συναντήθηκαν οι δύο αετοί που έστειλε ο Δίας από τα άκρα του σύμπαντος για να βρει το κέντρο του κόσμου, και για πολλούς αιώνες αποτελούσαν το πνευματικό και θρησκευτικό κέντρο και το σύμβολο της ενότητας του αρχαίου ελληνισμού.

Η ιστορία των Δελφών χάνεται στην προϊστορία και στους μύθους των αρχαίων Ελλήνων. Σύμφωνα με την παράδοση, εδώ αρχικά υπήρχε ιερό αφιερωμένο στη γυναικεία θεότητα της Γαίας, και φύλακάς του ήταν ο φοβερός δράκοντας Πύθων. Ο Απόλλωνας σκότωσε τον Πύθωνα και το δικό του ιερό ιδρύθηκε από Κρήτες που έφθασαν στην Κίρρα, το επίνειο των Δελφών, με τη συνοδεία του θεού, μεταμορφωμένου σε δελφίνι. Ο μύθος αυτός σχετικά με την κυριαρχία του Απόλλωνα επιβίωσε σε εορταστικές αναπαραστάσεις που γίνονταν στους Δελφούς, τα Σεπτήρια,

τα Δελφίνια, τα Θαργήλια, τα Θεοφάνεια, και, βέβαια, τα περίφημα Πύθια, που τελούνταν για να θυμίζουν τη νίκη του θεού εναντίον του Πύθωνα και περιελάμβαναν μουσικούς διαγωνισμούς και γυμνικούς αγώνες.

Τα παλαιότερα ευρήματα στην περιοχή των Δελφών χρονολογούνται στη νεολιθική εποχή (4000 π.Χ.) και προέρχονται από το Κωρύκειο Άντρο, σπήλαιο στον Παρνασσό, όπου τελούνταν οι πρώτες λατρείες. Εντός των ορίων του ιερού βρέθηκαν κατάλοιπα μυκηναϊκού οικισμού και νεκροταφείου. Τα ίχνη κατοίκησης είναι ελάχιστα και πολύ αποσπασματικά μέχρι τον 8ο αι. π.Χ., περίοδο κατά την οποία επικράτησε οριστικά η λατρεία του Απόλλωνα και άρχισε η ανάπτυξη του ιερού και του μαντείου. Προς το τέλος του 7ου αι. π.Χ. οικοδομήθηκαν οι πρώτοι λίθινοι ναοί, αφιερωμένοι ο ένας στον Απόλλωνα και ο άλλος στην Αθηνά, που επίσης λατρευόταν επίσημα, με την επωνυμία «Προναία» ή «Προνοία» και είχε δικό της τέμενος. Σύμφωνα με φιλολογικές μαρτυρίες και αρχαιολογικά ευρήματα, στους Δελφούς λατρεύονταν, ακόμη, η Άρτεμη, ο Ποσειδώνας, ο Διόνυσος, ο Ερμής, ο Ζεύς Πολιεύς, η Υγιεία και η Ειλείθια.

Με το ιερό συνδέεται ο θεσμός της αμφικτυονίας, της ομοσπονδίας από δώδεκα φυλές της Θεσσαλίας και της Στερεάς, που αποτελούσε αρχικά θρησκευτική ένωση, ενώ αργότερα απέκτησε και πολιτική σημασία. Η δελφική αμφικτυονία είχε τον έλεγχο της περιουσίας και λειτουργίας του ιερού, αφού όριζε τους ιερείς και τους άλλους αξιωματούχους, εκλέγοντάς τους πάντα από κατοίκους των Δελφών. Υπό την προστασία και τη διοίκησή της τον 6ο αι. π.Χ. το ιερό εδραίωσε την αυτονομία του έναντι των διεκδικητών του (Α΄ Ιερός πόλεμος), αύξησε την πανελλήνια θρησκευτική και πολιτική επιρροή του, μεγάλωσε σε έκταση και αναδιοργάνωσε τα Πύθια, τους δεύτερους σε σημασία πανελλήνιους αγώνες μετά τους Ολυμπιακούς, που τελούνταν κάθε τέσσερα χρόνια.

Η περίοδος από τον 6ο έως τον 4ο αι. π.Χ. συμπίπτει με τη μεγάλη ακμή του Δελφικού Μαντείου. Οι χρησμοί του, που θεωρούνταν οι πιο αξιόπιστοι, εκφράζονταν από την Πυθία, ιέρεια του μαντείου, και ερμηνεύονταν από τους ιερείς του Απόλλωνα. Πόλεις, ηγεμόνες και απλοί άνθρωποι έσπευδαν να συμβουλευθούν το θεό και εξέφραζαν την ευγνωμοσύνη τους με λαμπρά αναθήματα, που σταδιακά κατέκλυσαν το ιερό. Η φήμη του μαντείου έφθασε στα πέρατα του κόσμου και η έναρξη της λειτουργίας του χανόταν στα βάθη της αρχαιότητας και του μύθου. Πιστεύεται ότι το δελφικό μαντείο διατύπωσε καθοριστικές προβλέψεις σχετικά με τον κατακλυσμό του Δευκαλίωνα, την Αργοναυτική εκστρατεία και τον Τρωικό πόλεμο, ενώ βεβαιωμένος είναι ο σπουδαίος ρόλος της γνωμοδότησής του στην ίδρυση των ελληνικών αποικιών. Ακριβώς, όμως, το γόητρο και η ισχύς των Δελφών προκάλεσαν δύο ακόμη Ιερούς Πολέμους, στα μέσα του 5ου και στα μέσα του 4ου αι. π.Χ. Κατά τον 3ο αι. π.Χ. μία νέα πολιτική και στρατιωτική δύναμη εμφανίζεται στο προσκήνιο, οι Αιτωλοί, που εκφράζουν τη δυναμική τους παρουσία στο ιερό με διάφορα αναθήματα. Κατά την περίοδο της ρωμαϊκής κυριαρχίας (μετά το 168 π.Χ.) οι Δελφοί άλλοτε ευνοήθηκαν και άλλοτε λεηλατήθηκαν από τους αυτοκράτορες, όπως από το Σύλλα το 86 π.Χ..

Η παρακμή του μαντείου επήλθε με το φιλοσοφικό κίνημα του ορθολογισμού τον 3ο αι. π.Χ., ωστόσο, το τυπικό στη λειτουργία του έμεινε αναλλοίωτο έως το 2ο αι. μ.Χ., την εποχή του Αδριανού. Τότε το επισκέφθηκε ο περιηγητής Πausανίας, ο οποίος κατέγραψε λεπτομερώς πάρα πολλά κατάλοιπα κτιρίων, επιγραφών και

γλυπτών. Η διεξοδική περιγραφή του συνέβαλε σημαντικά στην ανασύνθεση του χώρου. Το 394 δόθηκε οριστικό τέλος στη λειτουργία του μαντείου με διάταγμα του βυζαντινού αυτοκράτορα Θεοδοσίου Α'. Με την επικράτηση του Χριστιανισμού, οι Δελφοί έγιναν έδρα επισκοπής, αλλά εγκαταλείφθηκαν στις αρχές του 7ου αι. μ.Χ., εποχή επέλασης των Σλάβων. Σταδιακά το αρχαίο ιερό επιχώσθηκε και καλύφθηκε ενώ, πολύ αργότερα, πάνω στα θαμμένα ερείπιά του εγκαταστάθηκε ένα ολόκληρο χωριό, το Καστρί, που στους νεότερους χρόνους δέχθηκε τις επισκέψεις των αρχαιοφίλων περιηγητών.

Η έρευνα στον αρχαιολογικό χώρο των Δελφών άρχισε γύρω στο 1860 από Γερμανούς. Το 1891 οι Γάλλοι πήραν από την ελληνική κυβέρνηση έγκριση για διεξαγωγή συστηματικών ερευνών και τότε άρχισε η λεγόμενη «Μεγάλη Ανασκαφή», αφού πρώτα απομακρύνθηκε το χωριό Καστρί. Κατά τη διάρκειά της ήλθαν στο φως εντυπωσιακά ευρήματα, ανάμεσα στα οποία και περίπου 3.000 επιγραφές, που αποκαλύπτουν διάφορες πτυχές του αρχαίου δημοσίου βίου. Σήμερα, οι εργασίες στο χώρο των δύο δελφικών ιερών συνεχίζονται με τη συνεργασία της Ελληνικής Αρχαιολογικής Υπηρεσίας και της Γαλλικής Σχολής, με ανασκαφική αλλά και αναστηλωτική δραστηριότητα. Το μοναδικό μνημείο που διέθετε το αρχαίο υλικό για τη σχεδόν πλήρη αναστήλωσή του ήταν ο θησαυρός των Αθηναίων, που αποκαταστάθηκε το 1903-1906 από τους Γάλλους με έξοδα του Δήμου Αθηναίων. Άλλα μνημεία που έχουν αναστηλωθεί είναι ο βωμός των Χίων, ο ναός του Απόλλωνα και η θόλος.

Στη νεότερη εποχή, ο χώρος των Δελφών συνδέθηκε με την προσπάθεια αναβίωσης της Δελφικής Ιδέας, από τον ποιητή Άγγελο Σικελιανό και τη σύζυγό του Εύα Πάλμερ, οι οποίοι παρουσίασαν δύο παραστάσεις αρχαίου δράματος, το 1927 και το 1930, θέλοντας να δημιουργήσουν ένα νέο πνευματικό ομφαλό της γης.

Οι δελφικές γιορτές του Σικελιανού

* Ο Σικελιανός αρνήθηκε τη χρηματοδότηση των εκδηλώσεων για τουριστικούς σκοπούς

Η απόρριψη από το υπουργείο Πολιτισμού, ύστερα από σχετική γνωμάτευση του Κεντρικού Αρχαιολογικού Συμβουλίου, του αιτήματος αθλητικών παραγόντων να παραχωρηθεί το αρχαίο στάδιο της Ολυμπίας για διεξαγωγή αγώνων στίβου είναι μια απόφαση που τιμά τη χώρα μας. Πέρα από το ότι η χρήση του μνημείου θα τραυμάτιζε καίρια τον διαχρονικό συμβολισμό του και με μαθηματική ακρίβεια θα οδηγούσε στην απομυθοποίησή του, θα του επέφερε και ανεπανόρθωτες βλάβες. (Χωρίς ριζικές επεμβάσεις τόσο στο ίδιο το στάδιο όσο και στον περιβάλλοντα χώρο δεν θα ήταν δυνατόν να διεξαχθούν εδώ αγώνες στίβου· αναρωτιέμαι αν οι ενδιαφερόμενοι γνωρίζουν το μνημείο). Όμως δεν θα ασχοληθώ και πάλι με το θέμα αυτό. Δεν μπορώ ωστόσο να μην επισημάνω την επίθεση που δέχονται μετά την παραπάνω απόφαση και σε καθημερινή βάση οι αρχαιολόγοι από συγκεκριμένη πηγή πληροφόρησης (τα «καλά» της... ελεύθερης πληροφόρησης) μόνο και μόνο επειδή τόλμησαν να αντισταθούν στα σχέδια του πατρónου της.

Κάποιοι από τους υπερασπιστές του αιτήματος για χρήση του αρχαίου σταδίου της Ολυμπίας, προς ενίσχυση των επιχειρημάτων τους, θυμήθηκαν τις δελφικές εορτές που είχε εμπνευστεί και είχε οργανώσει, στο διάστημα του μεσοπολέμου, στους Δελφούς ο Άγγελος Σικελιανός. Θέλησαν δηλαδή να ισχυριστούν ότι η παραχώρηση αρχαίων σταδίων για αθλητικές εκδηλώσεις έχει προηγούμενο, υπονοώντας την παραπάνω περίπτωση του σταδίου των Δελφών. Δεν θα σχολιάσω το αν είναι επιτυχές ή όχι το επιχείρημά τους. Είμαι όμως βέβαιος ότι ο ίδιος ο Σικελιανός, αν μπορούσε να ακούσει την επιχειρηματολογία τους, θα σηκωνόταν... από τον τάφο του. Η αναφορά ωστόσο στον Σικελιανό μου δίνει το έναυσμα να ασχοληθώ σήμερα με τις δελφικές γιορτές του, καθώς μάλιστα αυτές διεξάγονταν κατά το μήνα που διατρέχουμε, τον Μάιο.

Ο Σικελιανός είχε οραματιστεί μια παγκόσμια πνευματική κοινωνία με έδρα τους Δελφούς, όπου διανοούμενοι από όλο τον κόσμο και από όλους τους χώρους των επιστημών και των τεχνών θα εργάζονταν για την πνευματική και ψυχική

συναδέλφωση των λαών. Η αδελφoσύνη, η ευνομία, η ελευθερία, η ανθρωπιά, ο κοσμοπολιτισμός αποτελούσαν βασικά γνωρίσματα της δελφικής ιδέας του φιλόσοφου-ποιητή. Τους Δελφούς τους επέλεξε εξαιτίας της αίγλης και της ηθικής που εξέπεμπε κατά την αρχαιότητα το ιερό, ένεκα του ότι θεωρούνταν ο ομφαλός της γης και επειδή εκεί είχε την έδρα της η Δελφική Αμφικτιονία, μια μικρογραφία της τότε Κοινωνίας των Εθνών, του σημερινού ΟΗΕ. Για την επίτευξη του στόχου του αυτού θεωρούσε απαραίτητο να ιδρυθεί εδώ ένα Πανεπιστήμιο ηθικών, ανθρωπιστικών και καλλιτεχνικών σπουδών. Στο ίδρυμα αυτό θα θεραπεύονταν κοινωνιολογικές, μουσικές κ.ά. σπουδές, και εκτός από σεμινάρια, διαλέξεις και συνέδρια θα οργανώνονταν και οι δελφικές εορτές, απαραίτητες, όπως πίστευε, για την πραγμάτωση των οραμάτων του.

Οι γιορτές περιλάμβαναν θεατρικές παραστάσεις, αρχαίους και λαϊκούς χορούς, αθλητικούς αγώνες, λαμπαδηδρομίες, συναυλίες βυζαντινής μουσικής, εκθέσεις έργων γλυπτικής, ζωγραφικής, λαϊκής χειροτεχνίας κ.ά. Χαρακτηριστικό του πνεύματος των εκδηλώσεων αυτών ήταν ότι στους αθλητικούς αγώνες, τους οποίους και θυμήθηκαν τον τελευταίο καιρό οι εν λόγω παράγοντες του αθλητισμού, δεν έπαιρναν μέρος κανονικοί αλλά αυτοσχέδιοι αθλητές, κάτοικοι των γύρω περιοχών και στρατιώτες. Στοχεύουμε έλεγε ο Σικελιανός «να επαναφέρουμε το Πνεύμα των Αγώνων από το βιομηχανικό επίπεδο όπου έχει καταπέσει, στο επίπεδο της πλήρους ηθικής αυθορμησίας απ' όπου έχει αναχωρήσει», δεν θέλουμε «τη νοσταλγική αποκατάσταση ενός μεγάλου αισθητικού κεφαλαίου» και επιδιώκουμε «τη δημιουργία ενός γνήσιου πλαισίου μορφολογικού, που να επιτρέπει ευθύς αμέσως τη συνθετική μεταφορά, σ' ένα κοινό πνευματικό επίπεδο, παγκόσμιων προβλημάτων». Πόσο απείχαν οι απόψεις του Σικελιανού από τις αντιλήψεις περί αθλητισμού που έχουν σήμερα οι επίσημοι ταγοί του, καθίσταται ολοφάνερο από τα παραπάνω. Γι' αυτό άλλωστε αρνήθηκε την εμπορευματοποίηση των παραπάνω εκδηλώσεων και τη χρηματοδότησή τους για τουριστικούς σκοπούς, από το κράτος. Τα έξοδα των πρώτων εορτών τα ανέλαβε η αμερικανίδα σύζυγός του Εύα Palmer Kotland, που με τις οικονομικές της δυνατότητες και το πρακτικό μυαλό της του έλυσε πλήθος προβλημάτων.

Οι δύο πρώτες δελφικές γιορτές έγιναν το 1927 και 1930, ενώ οι τρίτες, αν και είχαν προγραμματισθεί για το 1936, δεν πραγματοποιήθηκαν λόγω της δικτατορίας. Μετά τον πόλεμο έγινε μια προσπάθεια για αναβίωσή τους, πράγμα που κατέστη δυνατόν για μια μόνο φορά, το 1952, και αφού στο μεταξύ είχε πεθάνει ο ποιητής. Από όλες τις εκδηλώσεις των δελφικών εορτών αυτές που ξεχώρισαν και άφησαν ανεξίτηλα σημάδια ήταν οι παραστάσεις του Προμηθέα Δεσμώτη του Αισχύλου (1927) και των Ικέτιδων του Ευριπίδη (1930). Αν και η Δελφική ιδέα δεν στέριωσε και χαρακτηρίστηκε ως ουτοπία, κάποια μεμονωμένα ψήγματα από αυτήν φαίνεται ότι ρίζωσαν. Αναφέρομαι στην καθιέρωση, μέσα από φεστιβαλικούς θεσμούς με πρώτο το φεστιβάλ της Επιδαύρου (1954), παραστάσεων με έργα των μεγάλων τραγικών σε αρχαία θέατρα, καθώς και στην ύπαρξη του «Ευρωπαϊκού Πολιτιστικού Κέντρου Δελφών» που θεμελιώθηκε το 1966.

Δελφικό «όραμα» του Αγγέλου Σικελιανού

Το ζεύγος Σικελιανού στους Δελφούς

Ογδόντα χρόνια συμπληρώθηκαν το 2007, από τότε που ο μεγάλος ποιητής μας Άγγελος Σικελιανός οραματίστηκε τη «Δελφική Ιδέα». Όπως είναι γνωστό, το 1927 ο Άγγελος Σικελιανός επιδόθηκε σ' αυτό που ονόμασε «Δελφική Προσπάθεια» εφαρμογής στην πράξη της κοσμοθεωρίας που εξέφραζε, ως τότε, με την ποίησή του.

Στο ιερό των Δελφών, που οι αρχαίοι το θεωρούσαν «ομφαλό της γης», εκεί όπου το αρχαιοελληνικό πνεύμα επιχείρησε την πρώτη σύζευξη του διονυσιακού και του απολλωνίου στοιχείου, ο Σικελιανός οραματίστηκε να ιδρύσει μια καινούρια, μια παγκόσμια πνευματική αμφικτιονία, μια «Δελφική Ένωση» κι ένα «Δελφικό Πανεπιστήμιο», απ' όπου να ξεκινήσει, στην πράξη, η πνευματική ανεξαρτησία και ψυχική λύτρωση των λαών, Μια ενοποίηση τους πέρα από το κατακομματιασμένο σημερινό άτομο και πάνω από τις θρησκείες.

Μαρτυρία της Εύας Σικελιανού

Αποκαλυπτικό είναι ένα χειρόγραφο της Εύας Σικελιανού, για τις πρώτες «Δελφικές Εορτές». Γράφει:

«Τα καράβια είχαν έρθει γιομάτα κόσμο. Και τα αυτοκίνητα ερχόντουσαν από την Αθήνα και την Ιτέα. Οι ξένοι ανταποκριτές είχαν φτάσει κι ο Σικελιανός ήταν μαζί τους. Την προηγούμενη είχαμε μια φοβερή μπόρα που είχε χαλάσει ένα μέρος από τη δοκιμή μας. Όλοι οι άλλοι είχαν χάσει το κέφι τους από τη δυνατή βροχή, αλλά ο Σικελιανός ήταν ατάραχος. "Ο καιρός" είπε "θα 'ναι έκτακτος". Και ήταν. Κατέβηκα στην έκθεση και καταγοητεύτηκα. Κάθε σπίτι από τις δυο πλευρές του δρόμου του χωριού ήταν γιομάτο από διάφορους όμορφους θησαυρούς, όλους καμωμένους από τους χωρικούς. Σε κάθε σπίτι μια ηλικιωμένη κυρία ήταν επικεφαλής και φορούσε το τοπικό κοστούμι της επαρχίας που αντιπροσώπευε, εκεί όπου είχαν ζήσει οι πρόγονοί της. Όλη η Ελλάδα ήταν μαζεμένη σ' αυτή τη χειροτεχνική επίδειξη που έγινε από τέλειους τεχνίτες. Ένα όνειρο είχε πραγματοποιηθεί».

«Αλλά γυρίζοντας σπίτι, μόλις και κατόρθωσα να αναρριχηθώ στο λόφο προς την αετοφωλιά μας. Πώς, λοιπόν, τα πόδια μου θα μπορούσαν να με σύρουν ως το θέατρο; Και πώς θα έντυνα όλες τις Ωκεανίδες μου; Όλα ήταν έτοιμα, αλλά ήταν απίστευτα δύσκολο να πας από κάτω από τη σκηνή στο ακροατήριο. Σα σε όνειρο παρακολουθούσα τον "Προμηθέα". Το Κράτος, η Βία και ο Ήφαιστος ήταν καλοί. Και μιλούσαν καλά. Και άρεσαν στο ακροατήριο. Αλλά να που κι οι Ωκεανίδες μου προχώρησαν κι αμέσως ένιωσα σα να ζωντάνευαν. Εκινούντο με απόλυτη άνεση κι ήταν απόλυτα ωραίες. Ήμουν πανευτυχής. Το μεγάλο κοινό ήταν με το Χορό. Καταλάβαινα πως ήμουν πραγματικά στο κατώφλι του ελληνικού δράματος. Έπειτα τα τηλεγραφικά σύρματα βούιζαν συνεχώς. Τα πρώτα νέα περνούσαν στην Αθήνα, στο Παρίσι, στο Λονδίνο, στη Ρώμη, στη Μαδρίτη, στη Λισαβόνα. Όλη κείνη τη νύχτα η Αθήνα ήταν σε διαρκή υπερδιέγερση».

«Την επομένη μέρα τα μαγαζιά ήταν κλειστά κι ο κόσμος φιλιόνταν στους δρόμους, όπως συνηθίζουν για τη Λαμπρή. Όλη η Ελλάδα είχε ξυπνήσει. Και τα νέα εξακολουθούσαν να καταφθάνουν από τους Δελφούς. Ύστερα από τις πρώτες σύντομες σημειώσεις, οι εκτενείς περιγραφές. "Το δράμα", έλεγαν, ξαναζει στη γνήσια γη της γέννησής του. Και οι Έλληνες ανταποκριτές ήταν θαυμάσιοι. "Πήγαν να περιπαίξουν κι έμειναν να προσευχηθούν". Επί μήνες οι ελληνικές εφημερίδες σε ολόκληρες σελίδες δεν είχαν τίποτα άλλο από το φεστιβάλ. Και μου είπαν, πολύ αργότερα, πως το κοινό δεν ήθελε άλλα νέα».

«Το άλλο πρωί στο στάδιο δίσκοι και ακόντια γυάλιζαν στον ήλιο. Έτρεχαν, πηδούσαν με βάρη, η πάλη ήταν με λαμπερές πανοπλίες και οι άνθρωποι τραγουδούσαν και χόρευαν. Στο τέλος του "Προμηθέα Δεσμώτη» είχαν κατέβει από την κορφή του Παρνασσού αετοί και περικύκλωσαν το κεφάλι του ήρωα. Και στη μέση των αθλημάτων, ξανάρθαν και πετούσαν χαμηλά στο στίβο. Όλη η φύση έπαιρνε μέρος στη σκηνοθεσία».

Η προσπάθεια του Λίνου Καρζή

Μετά το ζεύγος Σικελιανού, ακούραστος εργάτης της «Δελφικής Ιδέας» ο Λίνος Καρζής, προσπάθησε να καθιερώσει οριστικά τις «Δελφικές Εορτές», σε παγκόσμια κλίμακα. Άρχισε την προσπάθειά του το Μάη του 1952, με τις «Δελφικές Εορτές», φέρνοντας στην Ελλάδα τέσσερις κορυφαίους ξένους ηθοποιούς, που έπαιξαν σε ισάριθμες γλώσσες τον «Προμηθέα δεσμώτη» του Αισχύλου. Ο ταπεινός Καρζής νόμιζε πως άνοιγε το δρόμο για τη δημιουργία του μελλούμενου Παγκόσμιου Δελφικού Φεστιβάλ.

Δυστυχώς, η «Δελφική προσπάθεια» των Σικελιανών και του Καρζή απέτυχαν, γιατί κανένας πολιτειακός και πολιτιστικός φορέας δε θέλησε να βοηθήσει. Ούτε το επίσημο ελληνικό κράτος, ούτε ο Ελληνικός Οργανισμός Τουρισμού, αλλά ούτε και η «Ουνέσκο», παρότι είχε πάρει σχετική απόφαση για τη δημιουργία του Διεθνούς Δελφικού Φεστιβάλ.

Οι πρώτες «Δελφικές Εορτές» οργανώθηκαν το Μάη του 1927, με κεντρική εκδήλωση την παράσταση του «Προμηθέα Δεσμώτη» του Αισχύλου και με παράλληλη έκθεση έργων λαϊκής τέχνης, γυμνικούς αγώνες στο στάδιο, λαϊκούς χορούς και πανηγύρια. Οι γιορτές επαναλήφθηκαν το 1930, με τις «Ικέτιδες» του Αισχύλου. Ψυχή της όλης εκτέλεσης στάθηκε η γυναίκα του ποιητή, Αμερικανίδα στην καταγωγή, Εύα Σικελιανού - Πάλμερ.

Απαρχή της αναβίωσης του αρχαίου δράματος

Δίνοντας μορφή πιο συγκεκριμένη στους ασαφείς οραματισμούς του ποιητή και μυημένη στο πνεύμα του χορού, από τη μεγάλη Ισιδώρα Ντάνκαν, συνέλαβε τις κρυφές αντιστοιχίες ανάμεσα στην αρχαία τραγωδία, τη βυζαντινή μουσική και το σύγχρονο λαϊκό πολιτισμό και προσπάθησε να συνθέσει όλ' αυτά στη σκηνική της ερμηνεία. Η μουσική των χορικών βασίστηκε στους ιδιαίτερους τρόπους της βυζαντινής μελωδίας, τα κοστούμια τα ύφανε η ίδια πάνω σε λαϊκά πρότυπα, η κίνηση του χορού ήταν εμπνευσμένη από τη μελέτη της για τα αρχαία γλυπτά. Ήταν η πρώτη σοβαρή - και αποκαλυπτική - προσπάθεια να παρασταθεί η τραγωδία στο φυσικό της χώρο του αρχαίου θεάτρου, με την αρχαία σκευή και με το χορό πραγματικά να «χορεύει».

Οι παραστάσεις της Εύας Σικελιανού ήταν το θετικό στοιχείο, που απόμεινε από τις «Δελφικές Εορτές». Η «Δελφική προσπάθεια» του ποιητή τελικά απέτυχε, όπως συνήθως γίνεται σ' αυτό τον τόπο. Οι γιορτές κατέληξαν και σε οικονομική καταστροφή. Οι δεύτερες «Δελφικές Εορτές» δεν πέτυχαν ότι η Εύα είχε ελπίσει: Τη διάδοση της Δελφικής προσπάθειας, της βυζαντινής και παραδοσιακής ελληνικής μουσικής, καθώς και τη δημοσίευση του λυρικού έργου του Άγγελου Σικελιανού. Δε βρήκε, παρ' όλες τις ακατάβλητες προσπάθειές της, την κατανόηση που περίμενε. Γι' αυτό η Εύα Σικελιανού έφυγε - σχεδόν αυτοεξορίστηκε - στην Αμερική. Όμως, ένας κύκλος πνευματικών ανθρώπων αναγνώρισε την αξία της κι έτσι ανέβασε τις «Βάκχες» του Ευριπίδη σε κολέγια, με δική της μουσική, βυζαντινότροπη. Στο Μητροπολιτικό Μουσείο της Νέας Υόρκης παρουσίασε τις υφαντές φορεσιές που είχε χρησιμοποιήσει στην Ελλάδα. Η Εύα Σικελιανού γύρισε ύστερα από πολλά χρόνια στην Ελλάδα, το 1952. Κι όπως επιθυμούσε, εδώ, την ίδια χρονιά πέθανε και στους Δελφούς τάφηκε.

Πηγή: <http://www2.rizospastis.gr/story.do?id=4416575&publDate=17/2/2008>

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΔΕΛΦΙΚΕΣ ΕΟΡΤΕΣ (1927)

Η αποδοχή τους από τον κριτικό κόσμο της εποχής

Το παρόν άρθρο εστιάζει στην απήχηση που είχαν οι πρώτες Δελφικές Εορτές, τις οποίες διοργάνωσαν ο Άγγελος Σικελιανός με τη σύζυγό του Εύα Πάλμερ το Μάιο του 1927 στους Δελφούς, και στη γενικότερη αποδοχή τους από τον κριτικό κόσμο της εποχής. Οι γιορτές αυτές ήταν αποτέλεσμα του μεγαλόπνοου οραματισμού του ποιητή για τη Δελφική Ιδέα και απέβλεπαν στο να ξαναγίνουν οι Δελφοί «ομφαλός της γης», κέντρο μιας παγκόσμιας αμφικτιονίας, όπου το πνεύμα του αρχαίου ελληνισμού μέσα από την αναβίωσή του θα μπορούσε να αποτελέσει τη βάση της ενότητας του παγκόσμιου πνεύματος, που θα οδηγούσε την ανθρωπότητα σε ψυχική και πνευματική λύτρωση. Ο Σικελιανός, μάλιστα, οραματιζόταν και την ίδρυση Πανεπιστημίου στους Δελφούς. Ψυχή, πάντως, του όλου εγχειρήματος υπήρξε η Εύα Πάλμερ, η οποία πέρα από την οικονομική εισφορά της κατέβαλε μεγάλη προσωπική εργασία, δουλεύοντας ακαταπόνητα, συμμετέχοντας στις πρόβες, προσπαθώντας να ρυθμίσει και την τελευταία λεπτομέρεια.

Οι Πρώτες Δελφικές Εορτές διήρκεσαν δύο ημέρες και η διοργάνωσή τους περιελάμβανε παράσταση του Προμηθέα Δεσμώτη του Αισχύλου, γυμνικούς αγώνες, λαϊκούς χορούς και έκθεση λαϊκής τέχνης. Επαναλήφθηκαν το 1930 (Δεύτερες Δελφικές Εορτές), στο πρόγραμμα των οποίων περιλαμβανόταν εκτός από τον Προμηθέα Δεσμώτη και παράσταση των Ικέτιδων του Αισχύλου. Οι παραστάσεις αυτές αποσκοπούσαν στην αναβίωση του αρχαίου τρόπου διδασκαλίας. Η μουσική, που συνόδευε τα χορικά, βασιζόταν στο βυζαντινό μέλος. Τις ενδυμασίες των υποκριτών είχε υφάνει η ίδια η Εύα Σικελιανού πάνω σε πρότυπα λαϊκής τέχνης.

Η απήχηση των Πρώτων Δελφικών Εορτών ήταν μεγάλη. Γενικότερα έγιναν δεκτές με ενθουσιασμό από διανοούμενους και λάτρεις του ελληνικού πνεύματος. Υπήρξαν, βέβαια, και αρκετοί που αμφισβήτησαν το όλο εγχείρημα και τις προθέσεις του και κάποιοι που δεν πίστεψαν ότι θα μπορούσε να είναι εφικτή μια τέτοια προσπάθεια. Εκείνο που προκαλεί ιδιαίτερη εντύπωση είναι το γεγονός ότι οι κριτικές που ασκήθηκαν ήταν είτε ενθουσιώδεις και διθυραμβικές, εξαίροντας το γεγονός, ως κάτι το εντυπωσιακό και εξαιρετικό, είτε εντελώς αρνητικές με αιχμηρά βέλη εναντίον της όλης ιδέας και οργάνωσης. Αυτό φανερώνει πώς δεν επρόκειτο για μια «χλιαρή διοργάνωση», αλλά για ένα γεγονός ιδιαίτερα έντονο, που είτε εντυπωσίασε θετικά προκαλώντας ρίγη συγκίνησης, είτε έκανε τόσο αρνητική εντύπωση, ώστε επικρίθηκε ιδιαίτερα καυστικά.

Στην αρχή του εγχειρήματος ο Άγγελος και η Εύα πραγματοποίησαν την Άνοιξη του 1924 την πρώτη συγκέντρωση πνευματικών ανθρώπων, για να τους ανακοινώσουν τα σχέδιά τους για τις δελφικές γιορτές. Είχαν καλέσει 100 περίπου ανθρώπους του πνεύματος, στους οποίους παρουσίασαν την ιδέα τους. Αρχικά, όλοι χάρηκαν για την επιλογή του τόπου. Η ανταπόκρισή τους, όμως, στην όλη ιδέα, όπως έγραψε η ίδια η Εύα, ήταν σαν να είχαμε μιλήσει σε ανδρείκελα. Από τότε κιόλας στην Αθήνα το Δελφικό σχέδιο ήταν για πολλούς ένας χλευασμός. Ωστόσο, οι ίδιοι συνέχισαν ακαταπόνητα τη δουλειά τους για τρία χρόνια.

Όταν οι γιορτές ορίζονται για το 1927 αρχίζει η διαφήμισή τους (φυλλάδια, προκηρύξεις, δημοσιεύσεις σε εφημερίδες κλπ). Ο Σικελιανός δημοσιεύει στο Ελεύθερον Βήμα δύο άρθρα (26 και 29/ 08/ 1926), για τα οποία γνωρίζει επιθέσεις αλλά και θετική αντιμετώπιση. Χαρακτηριστική είναι η θέση του Σ. Στεφάνου (14/04/1927), ο οποίος βλέπει σημαντικό θεατρικά το γεγονός, αλλά πιστεύει πως δεν ήταν δυνατό να γίνει τίποτε. Γράφονται πάρα πολλά σχόλια πριν τις γιορτές, θετικά και αρνητικά. Πολλοί είναι υποστηρικτές της ιδέας (π.χ. η Έλλη Λαμπρίδη, Ελεύθερος Τύπος, ο μουσικός Φ. Πετυρέκ, Βραδινή κ.α.). Στην ουσία όμως ο Σικελιανός είναι μόνος του με αληθινό συμπαράστατη την Εύα.

Τα προγνωστικά για τις γιορτές έκλειναν μέσα τους ένα φόβο για το εγχείρημα, είχαν όμως και μια συγκίνηση, που εξέπεμπε το ίδιο το ζεύγος με την ακαταπόνητη δραστηριότητά του. Η Βραδινή (26/04/1927) γράφει πως λίγο πριν τις γιορτές, ο ενθουσιασμός του κόσμου είχε φτάσει στο κατακόρυφο: Πρόκειται να γίνει γενικός συναγερμός και να μεταβεί εις τους Δελφούς ολόκληρος η καλλιτεχνική και κοσμική κοινωνία μας. Μεγάλη ήταν η φροντίδα του Σικελιανού και της Εύας για τους ξένους καλεσμένους, κορυφαίους εκπροσώπους του ευρωπαϊκού πνεύματος, γιατί αυτοί θα σκόρπιζαν το μήνυμά του στον κόσμο. Πολλά ήταν τα χρήματα που δαπανήθηκαν στη διάνοιξη των δρόμων στην περιοχής Ιτέας – Δελφών, για να φτάσουν ευκολότερα οι επισκέπτες. Η ίδια η Εύα ναύλωσε καράβια, έχτισε ξενοδοχεία στην περιοχή, για να μπορέσει να φιλοξενηθεί ο μεγάλος αριθμός των επισκεπτών. Είχαν φροντίσει να τους εξασφαλιστεί το κάθε τι, μέχρι και για τα σκυλιά της περιοχής είχαν κανονίσει, ερχόμενοι σε συνεννοήσεις με τους ιδιοκτήτες τους και με την αστυνομία, να είναι για τρεις μέρες δεμένα!

Οι γιορτές διήρκεσαν 2 μέρες (9/10 Μαΐου), συνεχίστηκαν, όμως, και την τρίτη ημέρα με λαϊκούς χορούς και εκθέσεις λαϊκής τέχνης. Η παράσταση του Προμηθέα Δεσμώτη του Αισχύλου σε μετάφραση του Ι. Γρυπάρη έγινε την πρώτη μέρα. Κάθε εφημερίδα είχε στείλει στους Δελφούς τους πιο «διαλεχτούς» της. Ο Ν. Λαΐδης (Εσπερινή 11/05/1927) αναφέρει στοιχεία χρήσιμα, για να συλλάβουμε την ατμόσφαιρα και την αίσθηση του κοινού: Ο ενθουσιασμός δεν ορίζεται... Να υπήρξαν κριτικοί, να υπήρξαν θεατές που να μην έλαβαν μέρος στην παράσταση με όλη τους τη συγκίνηση, με όλη τους την ειλικρίνεια; Που να μην τους άρπαξε η δίνη του ενθουσιασμού.. Ότι έγινε δεν είχε ξαναγίνει ούτε μπορεί να ξαναγίνει...

Αντίθετα η Καθημερινή (10/05/1927) γράφει: *Ο αριθμός των επισκεπτών είναι περιορισμένος, μη υπερβαίνων τα 1000 άτομα. Εντύπωσιν προκαλεί η εκ των εορτών απουσία του αθηναϊκού κόσμου πλην ελαχίστων εξαιρέσεων... Γενικώς η οργάνωσις υπήρξε καλή. Ελήφθη πρόνοια περί όλων, αλλά δυστυχώς οι εορτασταί είναι ελάχιστοι και αι προμήθειαι των τροφίμων θα μείνουν αχρησιμοποίητοι, προοριζόμενοι να χρησιμεύσουν ως βορά των όρνεων... Πιο κάτω γράφει: Οι σίχοι της αρχαίας τραγωδίας αντηχούντες εν μέσω της γαλήνης του όρους επροκάλουν συγκίνησιν. Το σχόλιο ήταν σαν να είχε παιχτεί το έργο στην αρχαία και όχι στη μετάφραση του Γρυπάρη! Υπονοούσε, δηλαδή, ότι η μετάφραση δεν ήταν κατανοητή.*

Η κριτική για τους ηθοποιούς δεν ήταν ιδιαίτερα θετική από πολλούς κριτικούς. Θεωρήθηκαν άπειροι: *Τους έσωσαν οι Φαιδριάδες, οι αντηχήσεις τους και η καλή θέληση του κόσμου, που μαγεύτηκε από το τοπίο. Ο Σικελιανός, εκτός κάποιων εξαιρέσεων (Ορέστης Κοντογιάννης, Ηλίας Δεστούνης), δεν χρησιμοποίησε στην παράσταση επαγγελματίες ηθοποιούς, καθώς ήθελε να αναδειχτεί ο ρόλος και όχι η προσωπικότητα του ηθοποιού. Στο ρόλο του Προμηθέα ήταν ο Γεώργιος Μπούρλος.*

Το Χορό όμως οι περισσότεροι τον έκριναν θετικά. Στον αρχαιολόγο καθηγητή του Πανεπιστημίου Αντώνη Κεραμόπουλο από τις δύο κορυφαίες άρεσε κυρίως η Κούλα Πράτσικα: *...διά των ολίγων διαλογικών της μερών ήγγισε τας μυχιότατας χορδάς της ψυχής των θεατών. Η μεταλλική φωνή της εξήρχετο πλήρης αισθήματος και πάθους. Η άλλη κορυφαία, η Γιαγκάκη, τραγούδησε μόνο. Θετική ήταν και η κριτική του Άλκη Θρύλου (Νέα Εστία): Ο Προμηθεύς αναστήθηκε σαν δράμα μουσικό...Ο χορός ξαναπήρε τη θέση που κατά πάσαν πιθανότητα είχε άλλοτε: την πρώτη. Ο Γιάννης Μηλιάδης αναγνώρισε την όλη δουλειά της Εύας, αλλά δεν του άρεσε, όπως και σε πολλούς, η στυλιζαρισμένη στάση του χορού. Η Εύα είχε την έμπνευση οι κινήσεις του να μιμούνται τα ανάγλυφα του δού και αρχής του 5ου αιώνα, όπου το κεφάλι και τα πόδια ήταν profil και το στήθος en face. Όπως αναφέρει: η Εύα στρώθηκε στη δουλειά με όλη της την ψυχή και κατόρθωσε να παρουσιάσει έναν αυτόνομο χορό που να μην σέρνεται πίσω από τη μουσική, αλλά να φτερώνει το ρυθμό με την κίνηση...Γιατί όμως έπρεπε ο χορός να αρχαίζει; Γιατί να παρουσιαστούν τόσο συχνά οι φόρμες εκείνες της αρχαϊκής εποχής με το στήθος μπρος και τα πόδια πλάγια;*

Από την άλλη, ιδιαίτερα αρνητική ήταν η κριτική που ασκήθηκε από το Ριζοσπάστη, που θεώρησε τις δελφικές εορτές ως μια εκδήλωση της κεφαλαιοκρατίας: *η σκοτεινότης και η μυστικοπάθεια του Σικελιανού, χαρακτηρίζει σήμερα όλες τις πνευματικές εκδηλώσεις της κυρίαρχης κεφαλαιοκρατίας. Οι δελφικές εορτές αποτελούν μια κατεξοχήν εκδήλωση επί πνευματικού επιπέδου της ελληνικής*

κεφαλαιοκρατίας. Επίσης, ανέφερε ότι οι παρακμάζουσες τάξεις, όπως τώρα η αστική, αναπολούν με νοσταλγία το παρελθόν, και παρακάτω: οι σιβυλλικοί λόγοι του Σικελιανού αφήνουν να υπονοηθεί ότι οι δελφικές εορτές αποτελούν την απαρχή μιας κοινωνικής και κρατικής καπιταλιστικής αναγέννησης.

Αντιρρήσεις υπήρξαν όχι μόνο από την αριστερή πλευρά. Το νέο τότε περιοδικό Ελληνικά Γράμματα, με καλλιτεχνικό διευθυντή τον Κωστή Μπαστιά, δηλώνει μέσα τα άρθρα του την αντίθεσή του με τους θαυμαστές των Εορτών. Ο Βασίλης Ρώτας, επίσης, στο άρθρο του με τίτλο: «*Το περιεχόμενο των Δελφικών Εορτών. Μετά την παραζάλη. Το αντίκρισμα της πραγματικότητας*» ανέφερε ότι ο Χορός και οι ηθοποιοί δεν δέθηκαν σαν σύνολο αλλά η δράση του καθενός ήταν ανεξάρτητη. Το σκηνικό ήταν ρομαντικό, σαν τους ψεύτικους βράχους που φτιάχνουν στα πάρκα, όπως και το προσωπείο, το ντύσιμο και η μελοδραματική απαγγελία του Προμηθέα. Η Γιαγκάκη τραγούδησε με λαρυγγισμούς αποκρουστικούς, η Πράτσια, όμως, θεατρικά και συγκινητικά.» Με σχετική αγένεια έγραψε επίσης πως μερικές κοπέλες του χορού ήταν χτυπητές στραβοπόδαρες. Επίσης, θεώρησε ότι τα προσωπεία δυσκόλευαν τους ηθοποιούς στην απαγγελία.

Ο Φώτος Πολίτης, παρόλο που ο ίδιος δεν είδε τις εορτές, στηριγμένος σε άρθρα ομότεχνών του είχε επικριτική διάθεση. Νιώθει κατηγορηματική απώθηση για την όρχηση, θεώρησε ότι Χορός και έργο δεν συνδέθηκαν (αντινομία το να χορεύουν οι κοπέλες, ενώ μιλούν για θλιβερά πράγματα). Τα προσωπεία τα θεώρησε μάσκες ακαδημαϊκής τέχνης, πλασμένες χωρίς σκέψη, ρυθμό & καλλιτεχνική ελευθερία.

Τη 2η μέρα ακολούθησαν αθλητικοί αγώνες. Όπως ανέφερε το πρόγραμμα, μετά τους αγώνες θα χόρευαν τον αρχαίο Πυρρίχιο με πανοπλίες σε μουσική του Κ. Ψάχου, ενώ το απόγευμα θα γίνονταν τα Σεπτήρια, χορευτική αναπαράσταση της μάχης του Απόλλωνα με τον Πύθωνα. Οι γιορτές θα έκλειναν με επανάληψη του εναρκτήριου ύμνου του Απόλλωνα και λαμπαδηδρομία στην Ιερά Οδό από τους αθλητές. Για τους αγώνες, ο Ροδάς ανέφερε: ...*υπέροχον το θέαμα του πολεμικού πυρρίχιου χορού*. Ο Πέτρος Αζιώτης στο βιβλίο του «Θάσος», Θεσσαλονίκη 1953, έγραψε ότι *ξαναγεννήθηκαν οι αρχαίες γιορτές*.

Οι παραπάνω αναφορές, επομένως, μας δίνουν μια γεύση από το κλίμα και την αντιμετώπιση του εγχειρήματος αυτού του Σικελιανού και της Πάλμερ. Οι κριτικές του πνευματικού κόσμου και του τύπου της εποχής υπήρξαν, όπως είδαμε, διπτές, θετικές και αρνητικές. Η ιδέα αυτή του Σικελιανού και της Εύας για τη διοργάνωση των Δελφικών Εορτών υπήρξε πραγματικά μεγαλόπινη. Οι δυο τους πίστεψαν και δόθηκαν ολόψυχα σ' αυτή, παρά τις δυσκολίες και τα αρνητικά σχόλια. Είναι ευτύχημα, πάντως, για μας σήμερα η διάσωση των πρώτων αυτών Δελφικών Εορτών μέσα από την κινηματογραφική ταινία των αδελφών Γαζιάδη της "Dag Film". Ωστόσο, οι Δελφικές Εορτές δεν μπόρεσαν να συνεχιστούν, καθώς τα έξοδα ήταν τόσο μεγάλα που οδήγησαν στην οικονομική καταστροφή της οικογένειας Σικελιανού. Έτσι, οι δεύτερες Δελφικές Εορτές, που ακολούθησαν το 1930, στις οποίες θα αναφερθούμε σε επόμενο άρθρο, ήταν και οι τελευταίες.

1927

ΑΙΣΧΥΛΛΟΥ ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ

ΑΡΧΑΙΟ Θ.ΔΕΛΦΩΝ

Συντελεστές Παράστασης

Σκηνοθεσία :	ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΣ ΠΑΝΟΣ
Σκηνοθεσία :	PALMER/ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΥ ΕΥΑ
Σκηνικά :	ΦΩΣΚΟΛΟΣ Κ.
Κοστούμια :	PALMER/ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΥ ΕΥΑ
Μετάφραση :	ΓΡΥΠΑΡΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
Μουσική :	ΨΑΧΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Διανομή

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ :	ΜΠΟΥΡΛΟΣ ΓΙΩΡΓΟΣ
ΙΩ. :	ΚΑΚΟΥΡΗ ΚΑΤΕΡΙΝΑ
ΚΟΡΥΦΑΙΑ ΩΚΕΑΝΙΔΩΝ :	ΠΡΑΤΣΙΚΑ ΚΟΥΛΑ
ΚΟΡΥΦΑΙΑ ΩΚΕΑΝΙΔΩΝ :	ΓΙΑΓΚΑΚΗ
ΧΟΡΟΣ ΩΚΕΑΝΙΔΩΝ :	ΚΑΒΒΑΔΙΑ ΕΛΛΗ

Πηγή: Αρχείο Θεατρικού Μουσείου

ΔΕΥΤΕΡΕΣ ΔΕΛΦΙΚΕΣ ΕΟΡΤΕΣ

Στο πρόγραμμα των δεύτερων Δελφικών Εορτών είχε προστεθεί η παράσταση των «Ικέτιδων» του Αισχύλου. Συγκεκριμένα, την πρώτη μέρα μετά την περιήγηση στον αρχαιολογικό χώρο θα ακολουθούσε η παράσταση του «Προμηθέα Δεσμώτη» του Αισχύλου. Τη δεύτερη μέρα μετά την επίσκεψη στη Βιοτεχνική Έκθεση θα παρουσιάζονταν οι «Ικέτιδες» του Αισχύλου. Την τρίτη μέρα θα διεξάγονταν οι Πυθικοί Αγώνες και θα ακολουθούσε ο Πυρρίχιος Χορός.

Όσον αφορά την πρώτη παράσταση του «Προμηθέα», ερμηνευτές και χορός παρέμειναν τα ίδια πρόσωπα, εκτός από το Κράτος και τη Βία (Αυλωνίτης, Σχαίφερ, αντίστοιχα). Επίσης, η μία κορυφαία ήταν αυτή τη φορά η Κ. Καλλιγά. Η μετάφραση ήταν και πάλι του Γρυπάρη και η μουσική του Ψάχου. Η πιο μεγάλη αλλαγή έγινε στη σκηνογραφία. Επειδή θα ανέβαιναν δύο παραστάσεις, ο βράχος του 1927 δεν χρησίμευε πλέον. Στη θέση του τοποθετήθηκε ένα χαμηλό επίπεδο από τσιμέντο του αρχιτέκτονα Γ. Κοντολέοντος, το οποίο κατέληγε στις δύο του άκρες σε σκαλοπάτια. Πάνω του είχε υψωθεί μια βραχώδης στήλη, η οποία θα χρησίμευε για την καθήλωση του Προμηθέα.

Οι απόψεις για τη σκηνογραφία της παράστασης υπήρξαν διττές. Πολλοί βρήκαν ευρηματική την ιδέα, άλλοι, όμως, θεώρησαν πολύ απλό το σκηνικό, καθώς ήταν μια ευθύγραμμη σύνθεση με ένα κομμάτι γρανίτη στη θέση του βράχου, διακοσμημένη μόνο με τέσσερις σειρές σκάλες. Η γενική, πάντως, εντύπωση από την παράσταση υπήρξε ενθουσιώδης. Ο Αχιλλέας Μαμάκης («Έθνος», 2/5/1930) αναφέρει ότι *«η παράσταση του Προμηθέα συγκίνησε βαθιά, συντάραξε ψυχικώς την εκλεκτή διανοούμενη συγκέντρωση, συγκλόνισε...»*. Περισσότεροι από 1.500 θεατές, αριθμός που υπερέβη εκείνον των πρώτων Δελφικών Εορτών, κατέκλυσαν το θέατρο. Ο Σικελιανός πριν από την έναρξη της παράστασης προχώρησε μέσα σε ραγδαία χειροκροτήματα στο κέντρο του θεάτρου και μίλησε με ενθουσιασμό για τη δελφική προσπάθεια. Ο Θ. Ν. Τσαβέας («Ημερήσιος Τύπος», 3/5/1930) περιγράφει κι αυτός θετικά την ατμόσφαιρα της γιορτής και εκπλήσσεται με την αλλαγή του τοπίου, καθώς *«μπορούσε να δει κανείς στους Δελφούς μια πολιτεία ολόκληρη με εστιατόρια, περίπτερα για τους επίσημους και τους ξένους, σταθμούς πρώτων βοηθειών κ.λπ.»*. Ο Τάκης Μπαρλάς («Καθημερινή», 5/5/1930) γράφει: *«Επιστρέψαμε με τα μάτια γεμάτα από μαγεία, ωραιότητα και την ψυχή κυριευμένη από πίστιν ελληνικήν...Ο Προμηθέας είναι σύμβολο κατεξοχήν ελληνικόν, αφού είναι ο αιώνιος Έλλην που ανοίγει εις τους ανθρώπους όλους τους δρόμους, διά να πάρει ως γέρας την δουλείαν του εις τόσα σκότη και βάρβαρους αυθέντας, και τιμωρία σκληροτάτη εις τον αιώνιον βράχον της μαρτυρικής καθηλώσεως του πνεύματος...»*.

Και η παράσταση των «Ικέτιδων», όμως, την επόμενη μέρα εντυπωσίασε. Η αλλαγή στο σκηνικό έγινε με την απομάκρυνση της στήλης, στην οποία ήταν δεμένος ο Προμηθέας και την αντικατάστασή της με ένα αρχαϊκό κάθισμα, ενώ στη μέση της σκηνής τοποθετήθηκε ένας βωμός και στα πλαϊνά του δύο αγάλματα. Η Εύα Σικελιανού επινόησε κι έναν τολμηρό νεωτερισμό: την εμφάνιση τεσσάρων ακολουθών αγγέλων του Δαναού με μάσκες Αιγύπτιων θεών, κεφαλές, δηλαδή, θηρίων, οι οποίοι ήταν βωβά πρόσωπα. Αρκετοί, βέβαια, διατύπωσαν αντιρρήσεις

για τα αιγυπτιακά αυτά προσωπεία. Εκείνο, όμως, που εντυπωσίασε πολύ ήταν η εμφάνιση των 50 Δαναΐδων με τις κορυφαίες τους και τις 24 ακολούθους τους. Ο Αχιλλέας Μαμάκης («Έθνος», 3/5/1930) αναφέρει ότι *«το θέαμα ήταν κάτι το φαντασμαγορικό, το επιβλητικό, το εξόχως ποιητικό. Ογδόντα κορίτσια μέσα στο στίβο με ρυθμό, κίνηση και χάρη»*. Οι 50 Ικέτιδες ήταν η ψυχή του έργου. Ντυμένες με λευκά κοστούμια και βαμμένες με τρόπο που να παρουσιάζονται όλες μελαχρινές, με κατάμαυρες περούκες που κατέληγαν σε κοτσίδες, κρατώντας κλαδιά ελιάς, βρίσκονταν σε διαρκή κίνηση, τραγουδούσαν, θρηνούσαν, εξωτερικούσαν ομαδικά το ίδιο συναίσθημα.

Εντύπωση, πάντως, προκαλούν τα διαφορετικά σχόλια σχετικά με την είσοδο των 50 Δαναΐδων. Ο Αχ. Μαμάκης, ο Τ. Μπαρλάς, ο Π. Χάρης περιγράφουν την είσοδό τους ως «αργή και επίσημη». Μία φωτογραφία, όμως, που δημοσιεύτηκε στο «Έθνος» με λεζάντα «Η είσοδος των Ικέτιδων» τις παρουσιάζει σαν να βρίσκονται σε έξαλλο τρέξιμο. Φαίνεται, μάλλον, ότι η εμφάνισή τους ήταν αρχικά γρήγορη και ορμητική, αλλά φτάνοντας στην ορχήστρα θα παρατάχτηκαν στους σχηματισμούς τους (χωρισμένες σε πέντε ομάδες), οπότε οι κινήσεις τους έγιναν πλέον σταθερές, αφού υποτίθεται βρίσκονταν πια στην περιοχή του Άργους, προστατευμένες από την ελληνική φιλοξενία. Οι χορογραφίες ήταν και πάλι έμπνευση της Εύας Σικελιανού, η οποία έχοντας ως βάση κάποιες στάσεις αρχαίων ελληνικών και αιγυπτιακών αγγείων κατόρθωσε να δημιουργήσει μια καταπληκτική ποικιλία κινήσεων. Οι ηθοποιοί, όπως αναφέρουν κριτικές της εποχής, στάθηκαν κατώτεροι από το χορό. Οι ρόλοι του βασιλιά, του Δαναού, του Αιγυπτίου κήρυκα δεν είχαν το μεγάλο πάθος που υπήρχε στην ψυχή του χορού. Το ζεύγος Σικελιανού μετά το τέλος της παράστασης «αποθεώθηκε» και πάλι με ένα ζωηρό, ατελείωτο χειροκρότημα.

Την τρίτη μέρα, δυστυχώς, ξέσπασε μια φοβερή βροχή, η οποία, εκτός από τη ματαίωση των αγώνων, δημιούργησε πολλά σοβαρά προβλήματα. Ο Κ. Ουράνης σε άρθρο του («Ελεύθερον Βήμα», 4/5/1930) αναφέρει με δηκτική διάθεση ότι *«με τη βροχή όλα ξεβάψανε και απέκτησαν άθλιο χρώμα»*. Σε δύο άλλα άρθρα του («Ελεύθερον Βήμα», 7 και 8/5/1930) επαινεί το καλλιτεχνικό μέρος, αλλά θεωρεί ότι δεν θα έπρεπε να κληθεί τόσος κόσμος, αφού δεν υπήρχαν οι ανέσεις, η έλλειψη των οποίων τους βασάνισε όλους. Και ο Μ. Δειλινός («Εσπερινή», 4/5/1930) τονίζει τις αντιτουριστικές ελλείψεις, τις οποίες αποκάλυψε άγρια η βροχή εκείνη. Το κοκκινόχωμα, μάλιστα, που είχαν ρίξει οι ντόπιοι για να καλύψουν πρόχειρα τις ανωμαλίες του δρόμου επιδείνωσε την κατάσταση, καθώς όλα καλύφθηκαν με λάσπη.

Στις δεύτερες Δελφικές Εορτές υπήρξε και ένα ανεπίσημο πρόγραμμα παραστάσεων για το πιο λαϊκό κοινό. Στις 14 και 15 Μαΐου κατέφθασαν στους Δελφούς πολλοί θεατές από τα τριγύρω χωριά και περιοχές. Την πρώτη ημέρα έγιναν οι αγώνες και παράσταση των «Ικέτιδων» σε 3.500 θεατές! Και πάλι έβρεξε, όμως όλοι αφήφισαν τη βροχή. Ο Σικελιανός μίλησε στο ακροατήριο με τόσο συγκινητικά λόγια που στο τέλος όλοι σχεδόν έκλαιγαν, όπως αναφέρεται στον τύπο της εποχής. Την επόμενη μέρα το πρωί ο κόσμος πήγε στις εκθέσεις και το απόγευμα ακολούθησε η παράσταση του «Προμηθέα». Και στις δύο αυτές λαϊκές παραστάσεις το θέατρο ήταν τόσο κατάμεστο, που οι άνθρωποι δυσκολεύονταν να κινηθούν. Πολλοί από τους τελευταίους επισκέπτες είχαν αναρριχηθεί στα ριζοβούνια των Φαιδριάδων. Σε άρθρο του «Ημερησίου Τύπου» (22/5/1930) αναφέρεται ότι το λαϊκό κοινό πρέπει να ήταν δέκα και πλέον χιλιάδες και καταλήγει κάπως

μελαγχολικά πως μετά το τέλος των γιορτών «την επόμενη μέρα οι Δελφοί βρήκαν ξανά την ησυχία τους».

Μετά το πέρας των Δελφικών Εορτών επακολούθησε πλήθος συζητήσεων σχετικά με τη συνέχισή τους. Ο Κ. Αθάνατος («Ημερήσιος Τύπος», 2/5/1930) γράφει πως «η δελφική ιδέα πρέπει να γίνει κτήμα του λαού, να μπορεί ο πολύς κόσμος να βλέπει τις παραστάσεις μεταφερόμενος εκεί φτηνά». Η «Βραδυνή» (6/5/1930) απαντά στην ιδέα που είχε η «Ακρόπολις» οι γιορτές αυτές να γίνονται στην Αθήνα ότι «οι Δελφικές Εορτές πρέπει να μείνουν στους Δελφούς». Υπήρξαν, όμως, και αρκετά αρνητικά σχόλια για τις ιδέες του Σικελιανού. Ο «Νουμάς» (Ιούνιος 1930) παραλλήλισε τον Σικελιανό με τον Μουσολίνι, παίρνοντας ως αφορμή μια φράση της «Δελφικής Έκκλησης», η οποία μιλούσε για τη δημιουργία μιας νέας «δελφικής γενιάς». Ο «ΡΙζοσπάστης» (5/5/1930) τον παρομοίασε με τον Ιουλιανό τον Παραβάτη, θεωρώντας πως οι Δελφοί ήταν το μέσο του για να αναστήσει τους αρχαίους. Επίσης, σε άλλο άρθρο (3/5/1930) η ίδια εφημερίδα καταφέρεται ενάντια στο εγχείρημα αυτό αναφέροντας ότι «η προγονοπληξία ήταν ανέκαθεν λόξα της αστικής Ελλάδας. Η περιβόητη δελφική προσπάθεια δεν είναι παρά ένας παθολογικός μυστικισμός της αστικής τάξης που καταρρέει και ζητάει παρηγοριά στο ένδοξο παρελθόν... Η πρόσκληση των ξένων και η θορυβώδης υποδοχή τους απέβλεπε στην καλλιέργεια του σωβινισμού στις εργαζόμενες μάζες, ώστε να κολακεύεται κάθε Έλληνας, αφού η Ευρώπη ξεσηκώνεται να έρθει να θαυμάσει τον τόπο του, τις παραδόσεις, την κληρονομιά του... Και τι δεν ακούσαμε! Πανεπιστήμια στους Δελφούς! Πνευματικό κέντρο στους Δελφούς! Ο ιδεαλισμός χωρίς όρια στη φαντασιοπληξία του... Και πού ξέρουμε ότι ο Σικελιανός δεν φιλοδόξησε να γίνει και... Απόλλων, και η Εύα να καθίσει σε χρυσό τρίποδα και να γίνει... Πυθία...».

Οι Δελφικές Εορτές δεν μπόρεσαν να συνεχιστούν. Παρά τη λαμπρή τους επιτυχία το ζεύγος Σικελιανού καταστράφηκε οικονομικά. Το 1933 η Εύα, αφού έκανε απεγνωσμένες αλλά άκαρπες προσπάθειες για να πετύχει οικονομική ενίσχυση από το κράτος για τη συνέχιση των Δελφικών Εορτών, έφυγε για την Αμερική με σκοπό να διαδώσει κι εκεί τη δελφική ιδέα. Δεν τα κατάφερε, αν και έως το τέλος της ζωής της, παρά τα οικονομικά της προβλήματα και την επιδείνωση της υγείας της, εξακολουθούσε να ελπίζει στην αναβίωση των Δελφικών Εορτών. Επέστρεψε στην Ελλάδα το 1952, όταν έμαθε για το θάνατο του Σικελιανού (1951), με τον οποίο είχε χωρίσει από το 1934. Η υποδοχή που της επιφυλάχθηκε, όταν επισκέφτηκε τους Δελφούς, ήταν θερμή. Υπέστη καρδιακή προσβολή, ενώ παρακολουθούσε παράσταση στο θέατρο των Δελφών, και ετάφη εκεί στους Δελφούς πλάι στον Σικελιανό. Το μεγαλόπνοο όραμά τους δεν μπόρεσε να συνεχιστεί, ωστόσο η προσπάθεια αυτή υπήρξε πολύ σημαντική, καθώς διαμόρφωσε μια νέα αντίληψη για το ανέβασμα της αρχαίας τραγωδίας και συντέλεσε στην ευρύτερη προβολή του ελληνικού πνεύματος και πολιτισμού.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ, Γ. (επιμέλεια), Στα Ίχνη του Διονύσου. Παραστάσεις τραγωδίας στην Ελλάδα 1867-2000, Ι.. Σιδέρης, Αθήνα 2005.
- ANTON, J. P. (επιμέλεια), 70 Χρόνια από τις Πρώτες Δελφικές Εορτές. Το αρχαίο Δράμα στους Δελφούς από τον Άγγελο Σικελιανό έως τις ημέρες μας, Πρακτικά Συμποσίου, Ευρωπαϊκό Πολιτιστικό Κέντρο Δελφών, Α. Α. Λιβάνης, Αθήνα 2002.
- ΓΡΑΜΜΑΤΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ, Το ελληνικό θέατρο στον 20ο αι., τομ. α', Αθήνα: Εξάντας, 2002.
- ΜΑΥΡΟΜΟΥΣΤΑΚΟΣ, Π., «Το αρχαίο ελληνικό δράμα στη νεοελληνική σκηνή: από τους Πέρσες του 1571 στις προσεγγίσεις του 20ου αιώνα», Παραστάσεις Αρχαίου Ελληνικού Δράματος στην Ευρώπη κατά τους Νεότερους Χρόνους, Γ' Διεθνής Επιστημονική Συνάντηση, Επτανησιακή Γραμματεία των Ελληνιστών, Καστανιώτης, Αθήνα 1999.
- ΣΙΔΕΡΗΣ, Γ., Το Αρχαίο Θέατρο στη Νέα Ελληνική Σκηνή 1817-1932, Ίκαρος, Αθήνα 1992.
- 60 Χρόνια Εθνικό Θέατρο 1932-1992, Κέδρος, Αθήνα 1992.
- Αρχαίο Ελληνικό Θέατρο. Η Επίδρασή του στην Ευρώπη, Πνευματικό Κέντρο Δήμου Αθηναίων, Αθήνα 1993.
- Διεθνής Συνάντηση Αρχαίου Ελληνικού Δράματος. Ευρωπαϊκό Πολιτιστικό Κέντρο Δελφών, 8-12 Απριλίου, 4-25 Ιουνίου 1985, Αθήνα 1987.
- II Διεθνής Συνάντηση Αρχαίου Ελληνικού Δράματος. Ευρωπαϊκό Πολιτιστικό Κέντρο Δελφών, 15-20 Ιουνίου 1986, Αθήνα 1989.

1930

ΙΚΕΤΙΔΕΣ (ΑΙΣΧΥΛΟΣ)

ΑΡΧΑΙΟ Θ.ΔΕΛΦΩΝ

Συντελεστές Παράστασης

Σκηνοθεσία :	PALMER/ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΥ ΕΥΑ
Σκηνικά :	ΚΟΝΤΟΛΕΩΝ Γ. Σ.
Κοστούμια :	PALMER/ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΥ ΕΥΑ
Μετάφραση :	ΓΡΥΠΑΡΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
Μουσική :	ΨΑΧΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Πηγή: Αρχείο Θεατρικού Μουσείου

1951

Αύγουστος

Αρχαίο Θέατρο Δελφών

Φεστιβάλ Δελφών

Οργανισμός Εθνικού Θεάτρου

Σοφοκλέους « Οιδίπους Τύραννος »

Μετάφραση:

Φώτος Πολίτης

Σκηνοθεσία:

Αλέξης Μινωτής

Σκηνογραφία:

Κλ. Κλώνη

Ενδυμασία:

Αντ. Φωκάς

Σκηνική Μουσική:

Κατίνα Παξινοπού

Χορογραφία:

Ραλλού Μάνου

Διανομή

Οιδίππους:	Αλέξης Μινωτής
Ιερέας:	Ιωάννης Αυλωνίτης
Κρέων:	Γιώργος Γληνός
Τειρεσίας:	Ιωάννης Αποστολίδης
Ιοκάστη:	Κατίνα Παξινού
Άγγελος:	Λυκούργος Καλλέργης
Θεράπων:	Νίκος Παρασκευάς
Εξάγγελος:	Γρηγόριος Βαφιάς
Χορός	
Α΄ Κορυφαίος:	Θάνος Κωτσόπουλος
Β΄ Κορυφαίος:	Αλ. Δεληγιάννης
	Ντίνος Δημόπουλος

Πηγή: Αρχείο Θεατρικού Μουσείου

1952

Δελφικές Εορτές 22 – 27 Μαΐου

Αισχύλλου « Προμηθεύς Δεσμώτης »

Μετάφραση – Σκηνοθεσία – Χορογραφία:

Λίνος Καρζής

Προσωπεία – Σκηνογραφία:

Γ. Ρωμανός

1^η μέρα

Προμηθεύς Δεσμώτης

Πρωταγωνιστής ο Μάνος Κατράκης

2^η μέρα

Προμηθεύς Δεσμώτης

Πρωταγωνιστής ο Αμερικανός ηθοποιό Norman Roland

3^η μέρα

Προμηθεύς Δεσμώτης

Πρωταγωνιστής ο Νορβηγός Hans Jacob Nilsen

4^η μέρα

Προμηθεύς Δεσμώτης

Πρωταγωνιστής ο Μάνος Κατράκης

5^η μέρα

Προμηθεύς Δεσμώτης

Πρωταγωνιστής ο Ελβετός Alfred Lohner

6^η μέρα

Προμηθεύς Δεσμώτης

Πρωταγωνιστής ο Μάνος Κατράκης

Πηγή: Αρχείο Θεατρικού Μουσείου

1955

30 Ιουλίου

Αρχαίο Θέατρο Δελφών

Άρμα Διονύσου

Αίας

Μετάφραση – Σκηνοθεσία:

Ιορδάνης Μαρίνος

Σκηνικά:

Λεονάρδος Τσιμένης

Κοστούμια:

Χριστόφορος Νάτσιος

Μουσική:

Αργύρης Κουνάδης

Πηγή: Αρχείο Θεατρικού Μουσείου

1956

11 Ιουνίου, 15 και 17 Ιουλίου

Αρχαίο Θέατρο Δελφών

Ευριπίδου « Ορέστης »

Μετάφραση:	Σπύρος Αλεξίου
Σκηνοθεσία:	Κωστής Λειβαδέας
Κοστούμια:	Γιώργου Βακαλό

Διανομή

Ηλέκτρα:	Μαλένα Ανουσάκη
Ελένη:	Αλίκη Κιτσίκη
Ορέστης:	Κωστής Λειβαδέας
Μενέλαος:	Νίκος Δενδρινός
Τονδάρεος:	Δημήτρης Κουκής
Πυλάδης:	Λάμπρος Κοτσίρης
Άγγελος:	Σπύρος Κωνσταντόπουλος
Φρύγας:	Ντίνος Σιδερίδης
Ερμιόνη:	Φραντζέσκα Αλεξάνδρου
Απόλλων:	Βασίλης Μαυρομάτης
Χορός	
Α΄ Κορυφαία:	Μπέμπη Μωραϊτοπούλου
Β΄ Κορυφαία:	Σούλα Αθανασιάδου

1957

Αρχαίο Στάδιο Δελφών

Ηλέκτρα

Ηλέκτρα:	Μαλένα Ανουσάκη
Ορέστης:	Κωστής Λειβαδέας
Πυλάδης:	Μέμος Ορφανίδης
Αγγελιοφόρος:	Νίκος Δενδρινός
Κλυταιμνήστρα:	Μπέμη Μωραϊτοπούλου
Διόσκουρος:	Βασίλης Μαυρομάτης
Χορός	
Α΄ Κορυφαία:	Σαπφώ Νοταρά
Β΄ Κορυφαία:	Μαρίνα Κρασά
Γ΄ Κορυφαία:	Νάντια Τζακιά

Πηγή: Αρχείο Θεατρικού Μουσείου

1958

28 – 29 Ιουνίου

Δελφικές Εορτές

Αρχαίο Θέατρο Δελφών

Θυμελικός Θίασος

Ευριπίδου Ανδρομάχη

Γενική Διεύθυνση- Σκηνοθεσία- Χορογραφία:	Λίνος Καρζής
Μετάφραση:	Ν. Ποριώτη
Μουσική Χορών- Θρήνων:	Γ. Καζάσογλου
Σκηνογραφία- Προσωπεία- Ενδυμασία:	Λ. Τσιμένη

Διανομή

Ανδρομάχη:	Ερμιόνη Αναγνωστοπούλου
Θεράπαινα:	Βέρα Βασδέκη
Μενέλαος:	Γιάννης Σφακιανάκης
Ορέστης:	Γιάννης Σφακιανάκης
Μολοσσός:	Γιάννης Συμεωνίδης
Πηλέας:	Λίνος Καρζής
Παραμάνη:	Λιάλια Λασκαρίδου
Άγγελος:	Δημήτρης Χριστοδούλου
Κορυφαία Χορού:	Φρόσω Κοκολα
Ηγεμόνας Α΄ Ημιχορίου:	Έλλη Παυλακέλη
Ηγεμόνας Β΄ Ημιχορίου:	Έφη Ηλιακοπούλου

1959

Αρχαίο Θέατρο Δελφών

Νέα Σκηνή

Ίων του Ευριπίδη

Μετάφραση – Σκηνοθεσία:

Κωστής Λειβαδέας

Κοστούνια:

Γιώργος Βακαλό

Διανομή

Ερμής:

Μπάμπης Ανθόπουλος

Ίων:

Ορφέας Ζάχος

Α΄Κορυφαία:

Μαρό Βρισελλα

Β΄Κορυφαία:

Μανουέλα Πανταζίδου

Κρέουσα:

Μπέμπη Μωραϊτοπούλου

Ξούθος:

Γιώργος Ζωγράφος

Παιδαγωγός:

Νάσος Κεδράκας

Υπηρέτης:

Μίλτος Τσίρκας

Πυθία:

Μαρία Λύδα

Αθηνά:

Βούλα Αβραμίδου

1961

28 – 29 Μαΐου

Αρχαίο Θέατρο Δελφών

Άνοιξη του Διονύσου

Θυμελικός Θίασος

Ευριπίδου Φόνισσες

Μετάφραση:	Νικόλαος Ποριώτης
Σκηνοθεσία – Χορογραφία:	Λίνος Καρζής
Μουσική:	Κων/νος Ψαχός

Διανομή

Ιοκάστη:	Μαλένα Ανουσάκη
Αντιγόνη:	Φρόσω Κοκόλα
Παιδαγωγός:	Λευτέρης Σφακιανάκης
Κορυφαία:	Ελένη Μαρίνου
Πολυνείκης:	Βίκτωρ Παγουλάτος
	Ιορδάνης Μαρίνος
Ετεοκλής:	Λίνος Καρζής
Κρέων:	Λάμπρος Κοτσίφης
Τειρεσίας:	Λίνος Καρζής
Μενοικέας:	Γιάννης Κανδύλας
Α΄ Άγγελος:	Βίκτωρ Παγουλάτος
Β΄ Άγγελος:	Γιάννης Κανδύλας
	Ιορδάνης Μαρίνος
Οιδίποδας:	Λίνος Καρζής

Πηγή: Αρχείο Θεατρικού Μουσείου

1962

Αρχαίο Θέατρο Δελφών

Σοφοκλή « Οιδίπους Τύραννος »

Μετάφραση – Σκηνοθεσία:	Κωστής Λειβαδέας
Μελοποίηση στίχων:	Γιώργος Κατσαρός
Βοηθός Σκηνοθέτη:	Μαριέττα Ραγδή

Διανομή

Οιδίπους:	Κωστής Λειβαδέας
Κορυφαίος- Άρχοντας- Εξάγγελος:	Χρήστος Τζορμπατζόγλου
Κρέων:	Θανάσης Παπαγεωργίου
Ιοκάστη:	Μπέμπη Μωραϊτοπούλου
Βοσκός από την Κόρινθο:	Αντώνης Θησέας
Βοσκός από την Θήβα:	Πέτρος Φώσκολος
Α΄ Κορυφαία:	Μαριέττα Ραγδή
Β΄ Κορυφαία:	Ζωή Ρίζου
Α΄ Γέρος Κορυφαίος:	Γιώργος Τζαβέλλας
Κορυφαίος άρχοντας:	Διονύσης Καρανάσης
Κορυφαία γυναίκα:	Έλλη Μαργαριτοπούλου
Τυφλός ραψωδός:	Αλ. Μίγκας

Πηγή: Αρχείο Θεατρικού Μουσείου

1963

24 Αυγούστου

Αρχαίο Θέατρο Δελφών

Περαϊκόν Θέατρον

Σοφοκλέους « Ηλέκτρα »

Μετάφραση:

Ι. Γρυπάρη

Σκηνοθεσία:

Δ. Ροντήρη

Χορογραφία:

Λουκία

Διανομή

Παιδαγωγός:

Αντώνιος Ξενάκης

Ορέστης:

Δημήτρης Βεάκης

Ηλέκτρα:

Ασπασία Παπαθανασίου

Χρυσόθεμις:	Ανθή Καριοφύλλη
Κλυταιμνήστρα:	Ζωρζ Σαρρή
Αίγισθος:	Δημήτρης Μαλαβέτας
Πυλάδης:	Ξενοφών Κονδύλης
Κορυφαίες του χορού:	Ελένη Ζερβά
	Ντόρα Βολανάκη
	Ελένη Παπαδημοπούλου

25 Αυγούστου

Αρχαίο Θέατρο Δελφών

Ευριπίδου « Μήδεια »

Μετάφραση:	Δημήτρη Σαρρού
Σκηνοθεσία:	Δημήτρη Ροντήρη
Χορογραφία:	Λουκίας
Μουσική:	Κώστα Κυδωνιάτη

Διανομή

Παραμάννα:	Ελένη Ζέρβα
Παιδαγωγός:	Ξενοφών Κονδύλης
Μήδεια:	Ασπασία Παπαθανασίου
Κρέων:	Ιωάννης Βόγλης
Ιάσων:	Αντώνης Ξενάκης
Αιγεύς:	Δημήτρης Μαλαβέτας
Αγγελιοφόρος:	Δημήτρης Βεάκης
Κορυφαίες του χορού:	Ντόρα Βολανάκη
	Ανθή Καριοφύλλη
	Ελένη Παπαδημοπούλου

1965

31 Ιουλίου – 1 Αυγούστου

Αρχαίο Θέατρο Δελφών

Ευριπίδης – Ιππόλυτος

Σκηνοθεσία:

Δημήτρης Ροντήρης

Μουσική:

Κώστας Κυδωνιάτης

Χορογραφία:

Λουκία

7 Αυγούστου

Αρχαίο θέατρο Δελφών

Σοφοκλή – Ηλέκτρα

Σκηνοθεσία:

Δημήτρης Ροντήρης

Μουσική:

Κώστας Κυδωνιάτης

Χορογραφία:

Λουκία

8 Αυγούστου

"ΠΕΙΡΑΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ" (ΡΟΝΤΗΡΗΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ)

Αρχαίο Θέατρο Δελφών

Ευριπίδη Μήδεια

Συντελεστές Παράστασης

Σκηνοθεσία :	ΡΟΝΤΗΡΗΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ
Μετάφραση :	ΣΑΡΡΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
Μουσική :	ΚΥΔΩΝΙΑΤΗΣ ΚΩΣΤΑ

Διανομή

ΠΑΡΑΜΑΝΑ :	ΣΗΦΑΚΗ ΡΙΚΑ
ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ :	ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ
ΜΗΔΕΙΑ :	ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΑΣΠΑΣΙΑ
ΚΡΕΩΝ :	ΦΡΑΓΚΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ
ΙΑΣΩΝ :	ΞΕΝΑΚΗΣ ΑΝΤΩΝΗΣ
ΑΙΓΕΑΣ :	ΛΥΚΟΜΗΤΡΟΣ ΝΙΚΟΣ
ΑΓΓΕΛΙΟΦΟΡΟΣ :	ΧΑΤΖΙΣΚΟΣ ΝΙΚΟΣ
ΚΟΡΥΦΑΙΑ :	ΦΛΩΡΑ ΜΙΚΑ
ΚΟΡΥΦΑΙΑ :	ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΗΛΕΚΤΡΑ
ΚΟΡΥΦΑΙΑ :	ΚΑΡΟΛΟΥ ΧΑΡΙΤΙΝΗ
ΚΟΡΥΦΑΙΑ :	ΒΟΡΕΑ ΝΙΚΗ
ΚΟΡΥΦΑΙΑ :	ΖΑΧΑΡΟΠΟΥΛΟΥ ΤΖΕΝΗ
ΚΟΡΥΦΑΙΑ :	ΣΗΦΑΚΗ ΡΙΚΑ
ΚΟΡΥΦΑΙΑ :	ΔΙΑΚΑΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΑ (ΣΟΥΛΑ)
ΧΟΡΟΣ. :	ΙΜΠΡΟΧΩΡΗ ΚΑΙΤΗ (Β")
ΧΟΡΟΣ. :	ΚΕΦΑΛΑ ΔΗΜΗΤΡΑ
ΧΟΡΟΣ. :	ΓΚΡΙΕΛΛΑ ΕΙΡΗΝΗ
ΧΟΡΟΣ. :	ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ ΕΙΡΗΝΗ
ΧΟΡΟΣ. :	ΖΑΚΚΑ ΚΙΚΗ
ΧΟΡΟΣ. :	ΗΓΟΥΜΕΝΙΔΟΥ ΜΑΡΙΑΝΝΑ
ΧΟΡΟΣ. :	ΒΙΤΑΛΗ ΦΑΝΗ

ΧΟΡΟΣ. :	ΡΩΤΑ ΚΙΚΗ
ΧΟΡΟΣ. :	ΛΥΚΟΜΗΤΡΟΥ ΙΩΑΝΝΑ
ΧΟΡΟΣ. :	ΡΟΝΤΗΡΗ ΚΩΣΤΟΥΛΑ
ΧΟΡΟΣ. :	ΡΩΜΑΝΟΥ ΚΑΙΤΗ
ΧΟΡΟΣ. :	ΛΑΝΔΟΥ ΑΝΝΑ

"ΘΥΜΕΛΙΚΟΣ ΘΙΑΣΟΣ" (ΚΑΡΖΗΣ ΛΙΝΟΣ)

Αρχαίο Θέατρο Δελφών

Ευριπίδη Βάκχες

Συντελεστές Παράστασης

Σκηνοθεσία :	ΚΑΡΖΗΣ ΛΙΝΟΣ
Σκηνικά :	ΠΑΡΛΑΒΑΤΖΑΣ ΤΑΚΗΣ
Κοστούμια :	ΠΑΡΛΑΒΑΤΖΑΣ ΤΑΚΗΣ
Μετάφραση :	ΚΑΡΖΗΣ ΛΙΝΟΣ
Μουσική :	ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
Μουσική :	ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ ΓΙΩΡΓΟΣ (ΜΟΥΣΙΚΟΣ)

Διανομή

ΔΙΟΝΥΣΟΣ :	ΠΑΛΛΗΣ ΒΥΡΩΝ
ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ :	ΜΕΣΙΔΗΣ ΑΙΜΙΛΙΟΣ
ΚΑΔΜΟΣ :	ΚΑΡΖΗΣ ΛΙΝΟΣ
ΠΕΝΘΕΑΣ :	ΚΑΤΣΙΓΙΑΝΝΗΣ ΧΡΗΣΤΟΣ
ΘΕΡΑΠΩΝ :	ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ ΗΛΙΑΣ
ΒΟΥΚΟΛΟΣ :	ΝΤΟΒΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ
ΑΓΓΕΛΟΣ :	ΚΑΤΣΙΓΙΑΝΝΗΣ ΧΡΗΣΤΟΣ
ΑΓΑΥΗ :	ΑΝΟΥΣΑΚΗ ΜΑΛΑΙΝΑ
ΚΟΡΥΦΑΙΑ. :	ΒΟΣΤΑΝΤΖΗ ΜΑΙΡΗ
ΚΟΡΥΦΑΙΑ. :	ΚΕΝΤΡΟΥ ΡΙΤΑ
ΚΟΡΥΦΑΙΑ. :	ΧΑΛΚΙΑΔΑΚΗ ΝΙΝΑ
ΑΥΛΗΤΡΙΔΑ :	ΒΟΥΤΣΑΡΑ ΕΛΙΑ
ΧΟΡΟΣ. :	ΚΑΠΑΣΑΚΑΛΗ ΣΟΦΙΑ
ΧΟΡΟΣ. :	ΣΕΒΑΣΤΟΠΟΥΛΟΥ ΜΑΙΗ
ΧΟΡΟΣ. :	ΜΟΛΦΕΣΗ ΛΗΔΑ
ΧΟΡΟΣ. :	ΠΕΤΡΟΥ ΤΟΥΛΑ
ΧΟΡΟΣ. :	ΒΟΥΤΣΑΡΑ ΑΝΝΗ
ΧΟΡΟΣ. :	ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΝΙΚΗ
ΧΟΡΟΣ. :	ΣΤΑΜΑΤΙΑΔΟΥ ΚΙΚΗ
ΧΟΡΟΣ. :	ΔΡΑΜΑΛΙΩΤΟΥ ΚΟΥΛΑ
ΧΟΡΟΣ. :	ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ ΣΕΡΑΦΟΥΛΑ
ΧΟΡΟΣ. :	ΠΑΣΙΑΛΗ ΔΕΣΠΟΙΝΑ
ΧΟΡΟΣ. :	ΣΑΡΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ ΦΡΟΣΩ

Πηγή: Αρχείο Θεατρικού Μουσείου

22 Αυγούστου

Αρχαίο Θέατρο Δελφών

Ευριπίδη – Φόνισσαι

23 Αυγούστου

Αρχαίο Θέατρο Δελφών

Αριστοφάνης – Βάτραχοι

Πηγή: Αρχείο Θεατρικού Μουσείου

1968

10-11 Αυγούστου

Αρχαίο θέατρο Δελφών

Θυμελικός Θίασος

Ευριπίδη « Ίων »

Γενική Διεύθυνσις:	Λίνος Καρζής
Μετάφραση:	Νίκος Ποριώτης
Σκηνοθεσία:	Λίνος Καρζής
Σκηνογραφία– Ενδυμασίες– Προσωπεία:	Τάκης Παρλαβάντζας
Μουσική χορικών:	Θεόδωρος Καρυωτάκης
Χορογραφία:	Αλίκη Παπαρίζου

Διανομή

Ερμής:	Γιώργος Παπαδημητράκης
Ίων:	Δημήτρης Ψαρράκης
Κρέουσα:	Ελένη Σοφρά
Ξούθος:	Θόδωρος Ντόβας
Παιδαγωγός:	Θόδωρος Ντόβας
Άγγελος:	Γιώργος Παπαδημητράκης
Πυθία:	Κυβέλη Μυράτ
Αθηνά:	Κυβέλη Μυράτ
Κορυφαία χορού:	Ελένη Μαρίνου
Αυλητής:	Θανάσης Καλημέρης
Χορός	
Ηγεμόνις Α΄Ημιχορίου:	Ρίτα Κεντρού
Ηγεμόνις Β΄Ημιχορίου:	Τούλα Πέτρου

Πηγή: Αρχείο Θεατρικού Μουσείου

1976

31 Ιουλίου

Αρχαίο θέατρο Δελφών

Κέντρο Θεάτρου και Τεχνών – Η Μνήμη – Άρμα Διονύσου

Αίας

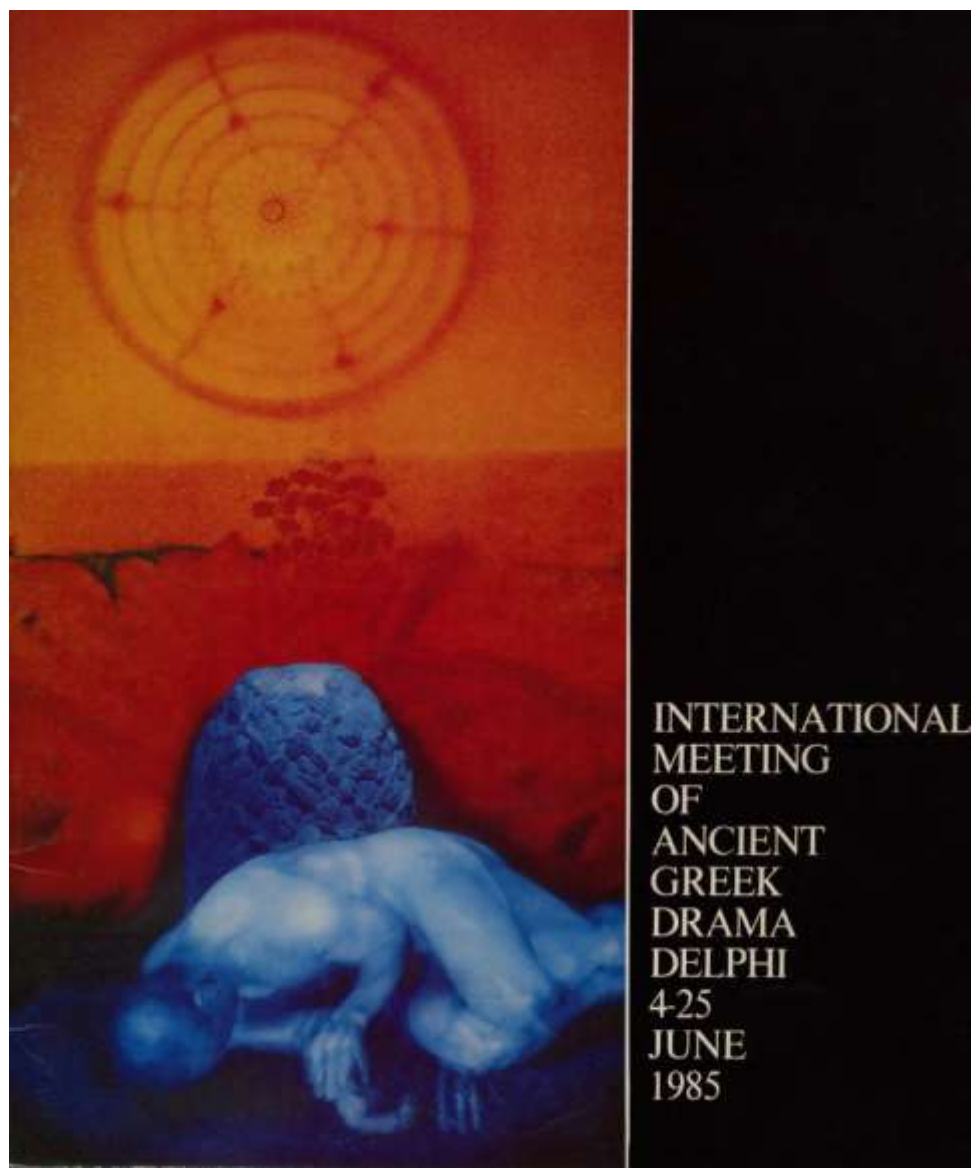
Μετάφραση - Σκηνοθεσία: Ιορδάνης Μαρίνος

Σκηνικά - Κοστούμια: Κώστας Τσάρας

Μουσική: Σωκράτης Βερνάρδος

Πηγή: Αρχείο Θεατρικού Μουσείου

1985

Υπαίθριο Θέατρο Ευρωπαϊκού Πολιτιστικού Κέντρου Δελφών

LA MAMA (U.S.A)
A World Premiere
MYTHOS OEDIPUS

*Especially created for the European Cultural Center of Delphi
The Mythos Company of La Mama under the direction of Ellen Stewart is an
international company consisting of persons from China, Japan, Australia, Greece,
Latin America and America.*

Pelops:	Keith David
Hippodameia Laius:	Maureen Williams
Chryssipus Thyestes:	Lou Zeldis
Atreus:	Ermofilos Hodolidis
Hera:	Masayuki Fujii
Queen Periboea King Polybus:	Yabuuchi Kenji
Aphrodite:	Priscilla Smith
Creoa:	Hisako Horikawa
Locaste:	Chris Odo
Pithia:	Elizabeth Swados
Oedipus (child):	Sheila Dabney
Sphinx:	Michele George
Shepard:	Jacob Smith
Oedipus (man):	Yeh Ching
Companion of Oedipus:	Fujii Masayuki Kenji Yabuuchi
Slave of Laius:	Fujii Masayuki Kenji Yabuuchi
Tiresias:	Lou Zeldis
Messenger:	Chris Odo
Antigone:	Hisako Horikawa
Ismene:	Maureen Williams
Theseus:	Ching Yeh
Erinnyes:	Sheila Dabney Fujii Masayuki

	Chris Odo
Conceived & Directed by:	Ellen Stewart
Chorography by:	Min Tanaka
Music composed by:	Sheila Dabney
	Genji I to
	David Sawyer
	Micheal Sirotta
	Elizabeth Swados
	Tony Scheitinger
	Richard Wally
Music for Chorus by:	Elizabeth Swados
Set Design by:	Jun Maeda
Light Design by :	Larry Steckman
Production Stage Manager:	Osvaldo Rodriguez
Production Coordinator:	Athena Voliotis
Attendants – Chorus:	Themis Bazaka
	Georgios Simeonidis
	Evri Sophroniadou
	Aspa Yiaga
	Katerina Bakatsaki
	Katerina Antonakaki
	Lenio Myrivili

SCHWERIN STATE THEATER (German Democratic Republic)
Euripides
TROJAN WOMEN

Translation into German by:	Haus Mayer (from the French text of Jean-Paul Sartre)
Director:	Christoph Schroth
Scenery – Costumes:	Lothar Scharsich
Hecuba:	Barbara Bachmann
Talthybios:	Horst Westphal
Kassandra:	Barbel Rohl
Andromache:	Cornelia L
Menelaos:	Wolf-Dieter Lingk
Helena:	Angelika Waller
	Ulrike Krumbiegel
Chorus Leader:	Ute Kampfer
Chorus of Trojan Women:	Marianne Barth
	Renee Eigendorff
	Sabine Grothe
	Steffi Kiihnert
	Ulrike Krumbiegel
	Nadja Engel
	Cornelia Lippert
	Use Nurnberg
	Brigitte Peters
Guard:	Thomas Harms
	Axel Weme

Πηγή: Ευρωπαϊκό Πολιτιστικό Κέντρο Δελφών

AMPHI - THEATRON (Hellas)
Aristophanes
PEACE

Translation Direction:	Pavlos Matesis
Direction:	Spyros A. Evangelatos
Scenery – Costumes:	Giorgos Patsas
Music:	Thanos Mikroutsikos
Choreography:	Jannis Fiery
Musical Preparation:	Elli Nikolaidi
1st Servant:	Giorgos Tsidimis
2nd Servant:	Nikitas Astrinakis
Trygaeus:	Giorgos Michalakopoulos
1st Daughter:	Katerina Karagianni
2nd Daughter:	Jenny Mikailidou
Hermes:	Tassos Yfantis
War:	Kosmas Zacharof
Hubub:	Jannis Stamatakis
1st Leader of the Chorus:	Elias Asproudis
Peace	
Hierocles' a Soothsayer:	Jannis Rozakis
Sickle-maker:	Kosmas Zacharof
Arms-manufacturer:	Spiros Mavidis
A Boy:	Jannis Stamatakis
1st Woman:	Zoe Rigopoulou
2nd Woman:	Evi Theodoridou
Leaders of the Chorus:	the entire company

The 'Amphi-Theatro' was established in 1975 by the director Spyros A. Evangellos. One of its fundamental aims is the performance of ancient Greek, renaissance and old modern Greek plays. The Ampin Theatro presents these works in order to expand the Greek popular tradition and combine it with international contemporary experimental theatre.

The Amphi-Theatro was participated in the Epidaurus and Athens Festival and has travelled so more than 30 towns and cities in Greece. It has performed abroad and at international festivals including Vienna, Edinburgh, London, Rome, Zurich, Sofia, Theatre of Nations 1982, Brussels, Israel, Denver Colorado, Munster Germany, Sydney, Moscow e.t.c.

Peace is by no means a pageant of folklore nor is it a slogan bandied about in times when there is no danger for those who mouth the word. Peace becomes clear and only gets its real and literal meaning when faced with the spectre of War. The struggle to achieve and maintain it is the message of Aristophane's play that bears its name; the work was written to help in the negotiations for Peace in 421, which ended—for a brief span only—the Pelopon-nesian War. Thus the "Peace" by the Athenian comic poet is not a compilation of mindless anecdotes, but a text profoundly imbued with the experiences of War, quivering with the agony of struggle. It is this we have tried not to forget in the course of our work on the play. And something further: Peace, if you "forget about it", if you think that it is natural and obvious - even if in "words only" you kill yourself for it - it's lost!

The place and time in on production are abstract: some abandoned locale of once "happy shows" (something like a "music hall") in a postwar period. The current visitors, formerly the "masters" of the place rediscover it in ruins and try to tike up the old rhythm of life, by conveying the message of Peace through Aristophane's ancient text, while they are still burdened with all the recent experience of War. Dreamlike and "pseudo-realistic" elements have been linked in the production in our attempt to avoid "categorical" solutions and to project the inner poetry of the text.

AVADH THEATER GROUP (India)
Sophocles
ANTIGONE

Director:

Kartik Awasthi

Translated into Hindi by:

Kartik Awasthi

Antigone:	Sapna Awasthi
Creon:	Swadesh Bandhu
Ismene:	Madhu Thapa
Haemon:	Parvez Alam
Tiresias:	Kulbeer Parashar
Sentry:	Somanath Pawar
Messenger:	Rajendra Dutta
Chorus:	Brijesh Chaturvedi
	Manoj Madan
	Brahma Prakash
Dancer:	Gopal Dubey
	Parvez Alam

It is my firm belief that the classics, foreign or indigenous, have to be treated in such a manner as to make them relevant for contemporary audiences. This applies to both their interpretation and the design of their production. The classics have to be re-interpreted and re-evaluated in contemporary light and colour. Sophocle's Antigone, with its theme of rebellion and protest, has always attracted me and I wanted to interpret it in terms of my own theatrical vision. It was this vision that led me to this mode of production, in which I have utilised movements and masks from the traditional Chhau mask-dance of Seraikela Bihar. The dancers wear masks and, therefore, have to use their entire body to express the sentiments like lamentation, curse, love, wrath and fury with unusual intensity.

KARTIK AWASTHI Director

The Avadh theatre was established four years ago by the young director Kartik Avasthi. It is considered one of the most significant theatrical groups in India especially for its researches in new theatrical forms. In his performances Kartik Avasthi presents many innovations, such as stylistic movements and a variety of musical scores.

Πηγή: Ευρωπαϊκό Πολιτιστικό Κέντρο Δελφών

GREEK ART THEA TRE - KAROLOS KOUN (Hellas)

Aristophanes
THE ACHARNIANS

Translated by:	Leonidas Zenakos
Directed by:	Karolos Koun
Sets and Costumes by:	Dionyssis Fotopoulos
Music by:	Christos Leontis
Assistant Director:	Giorgos Armenis
Lighting:	Mimis Kouyoymtzis
Dikaiopolis:	Giorgos Lazanis
Heralds:	Charis Sozos
	Kostis Kapelonis
	Kostas Pabikidis
Amphitheos:	Dimitris Asteriadis
Envoys:	Giorgos Armenis
	Yannis Degaitis
	Yannis Karatzoyannis
	Pantelis Papadopoulos
Pseudoartavas, Ismijnias:	Hector Kaloudis
Theoros, Informer:	Takis Margaritis
Euripides:	Takis Papamatheou
Euripide's Slave:	Yannis Rigas
Best man, Informer:	Periklis Karakonstantoglou
Lamachos:	Yannis Karatzoyannis
Lamacho's Servant:	Yannis Kapetanios
Megaritis - Dikaiopoli's Daughter:	Giorgos Armenis
Bridesmaid, Messenger	
Megaritis' Daughters:	Takis Papamatheou
	Nikos Zorbas
Boetian, Dikaiopoli's Wife:	Yannis Degaitis
Nicarchos:	Yannis Rigas
Public Announcer:	Charis Sozos

Farmer:	Pantelis Papadopoulos
Messenger, Informer:	Kostis Kapelonis
Reconciliation:	Antonis Rabaunis
Herald:	Lazaros Georgakopoulos
Dikaiopoli's Slave:	Kostas Baras
Chorus of Acharnians	
First Chorus Leaders:	Mimis Kouyoymtzis
	Giorgos Armenis
	Charis Sozos
	Yannis Rigas
	Periklis Karakonstantoglou
	Pantelis Papadopoulos
	Kostis Kapelonis
	Kostas Pabikidis
Chorus:	E. Kaloudis
	L. Georgakopoulos
	P. Alexopoulos,
	K. Baras
	G. Kapetanios
	P. Filipidis
	Th. Gramsas
	V. Vasilakis
	A. Rabaounis
	N. Zorbas

...The "Acharnians" is one of the most significant works by Aristophanes. It combines all the characteristic virtues of the poet acuteness of thought and expression, passion and irony, austerity and compassion. Above all, however, it presents in unparalleled fashion the contrast between the misfortunes of war on the one hand and the benevolence of peace on the other. The scenes with the Megarean and the Boeotian, further to providing us with some delightful moments of comedy, communicate a genuine and deep emotion when the two peasants, exhausted by the brutal deprivations of war, hasten to reap the fruits of this peculiar truce giving the "Laissez-Faire" the most humane dimension it ever had.

The ardour of Aristophanes, however, reaches its peak in the final scenes. Lamachus returns in bad shape from the war, bemoaning his ill-luck and supported by two of his attendants, while Dikaiopolis turns up drunk and satiated from the feast, singing and embracing two young lovelies. Never before have grief and exaltation been placed side by side in such a manner and never before has a lesson - the lesson of peace - been imparted better.

The "Theatro Technis" was established in 1942 by Karolos Koun. Without help and in spite of great difficulties Karolos Koun performed Ibsen, Shaw and Pirandello during the German occupation, and after the liberation Lorca, Williams, Miller and Wilder. During the 1950's he started to perform the new styles of international post-war theatre: Brecht, Ionesco, Beckett, Frisch, Genet, Albee, Weiss, Arrabal, Pinter, Bond, Van Italic. He also directed many of the new Greek playwrights.

KAREZI - KAZAKOS THEATER GRP. (Hellas)
Euripides
MEDEA

Translation – Direction:	Minos Volanakis
Scenic design:	Robert Mitsel
Costumes:	Giorgos Ziakas
Music:	Thodoros Antoniou
Assistant director:	Korais Damatis
Nurse:	Mirka Yementzaki
Tutor:	Alexis Mylonas
Medea:	Jeny Karezi
Kreon:	Yannis Kyriakidis
Iason:	Costas Kazakos
Aegeas:	Aristotelis Aposkitis
Herald:	Stefanos Kyriakidis
Chorus of women	
Four guards	
Two Children	

During its long life, Jenny Karezi and Costas Kazakos' theatrical group performed many representative plays from the universal repertoire. The two famous actors are now collaborating with the director Minos Volanakis, who is well known in Greece and abroad for his interesting ideas on Ancient drama.

Πηγή: Ευρωπαϊκό Πολιτιστικό Κέντρο Δελφών

PERSEVERANCE THEATRE AND THE VILLAGE OF TOKSOOK BAY (U.S.A.)
Sophocles
ANTIGONE

Director:	Dave Hunsaker
Translated into the Yup'ik by:	David "Acaguaq" Charlie Moses "Can'irraq" Chanar
Choral Songs and Dances by:	Paul John Frances Usagan Billy Lincoln
Set Concept:	Bill C. Ray
Lighting Design:	Jim Simard
Masks:	Patrick Fisher
Voice of the Storyteller:	Martina Woods
Antigone:	Darlene "Pinvuuralria" Sipary
Ismene:	Theresa "Areugaq" John
Creon:	Paul "Qefaq" Moses
Haemon:	James "Teggalluaq" Asuluk
Naiyurta (A Sentry):	James "Teggalluaq" Asuluk
Angalkuq (Teiresias), a Shaman:	James "Teggalluaq" Asuluk
The Shaman's Apprentice:	Darlene "Pinvuuralria" Sipary
Kev'aq (A Messenger):	Theresa "Areugaq" John
Aanaq (Eurydice):	Darlene "Pinvuuralria" Sipary
A Chorus of Elders:	Theresa "Areugaq" John James "Teggalluaq" Asuluk

A Yup'ik village on the Bering Sea. One day in the springtime. Yupik Antigone, performed by the Perseverance Theater of Juneau, Alaska, is a successful mating of the well-known tragedy of Sophocles with the traditional ceremonies and rituals of the Yup'ik tribe, the Eskimos of southwestern Alaska. It is a novel, creative version of the Ancient Greek Drama which borrows from the drama of Yup'ik performance styles to create a new artistic interpretation of a classical Greek tragedy.

"The Anchorage Times" A.J.

Πηγή: Ευρωπαϊκό Πολιτιστικό Κέντρο Δελφών

MUNICIPAL THEATRE OF KALAMATA (Hellas)

Aristophanes
LYSISTRATA

Director:

Nikos Charalambous

Translation into modern greek:

Minos Volanakis

Music:

Michalis Christodoulidis

Scenery – Costumes:

Angelos Angelis

Assistant director:

Nikos Chatzopoulos

Lysistrata:	Aliki Alexandraki
Cleoniki:	Nini Vosniakou
Lambito:	Maria Micha
Mvrrini:	Maria Goussiou
First Woman:	Olga Alexandropoulou
Second Woman:	Sonia Chalkia
Third Woman:	Sonia Chalkia
Chorus Leader:	Vasso Philippidou
Probvros:	Dinos Lyras
Kinissias:	Antonis Katsaris
Herald:	Antonis Katsaris
Spartian:	Costas Chalkias
Athenian A & B:	Costas Bassis
Chorus of old men:	Stathis Vontos
	Dimitris Seitanis
	Makis Floros
	Pericles Albanis
	Vassilis Kouris
Chorus of old women:	Dimitris Gennimatas
	Nikos Chatzooulos
	Nikos Sakalidis
	Alexandros Koliopoulos
	Stelios Mainas

The Municipal Theatre of Kalamata was established a year ago. It is directed by Nikos Charalambous. Its interesting performances have attracted a very enthusiastic public and demonstrated the potential of community theatre. In "Lysistrata" we tried to use playfully the comical contrasts in which the text abounds. We were concerned with the humorous spirit with which this theatrical fantasy is infused. We gave great attention to the explicit eroticism in the relations of the characters and ridiculed "seriousness" and "nationalism". We moved freely between reality and fantasy and our only concern was to entertain and astonish the spectator with the best possible use of theatrical techniques.

We presented the action on a deformed geometrical set which looks like the facade of an ancient temple, giving special attention to its use as a "magic box" and a "live commentator". The characters of the play are everyday people, uniformly dressed, who act passionately with words and songs. They are constantly dominated by their unsatisfied erotic excitement and their need to get away from "peace and order": they want to escape to Utopia. At the end of the play they perform a dance of melancholic euphoria, but they return to the limits of their little lives, leaving only an optimistic hint of the unfettered game of fantasy. Our production is based largely on our conception of the musical score. The "aggressiveness" of rock music helped us to match our intentions with the natural and entertaining frenzied freedom inherent in an act of mutiny. It determined the acting and gave the production a hinted i-ronical form, helped the actors to disdramatize their relationships and conflicts and evaluated the means of "bluffiny comedy" which usually take over acting.

We believe that Aristophane's plays do not need an ideological "explanation" today, nor do they have to be bound by a strict style or technique for tradition's sake. Any director's new production has the right to a personal approach, but it is not the "ultimate" approach, it does not create a dogma.

Nikos Charalambous

1986

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΚΥΠΡΟΥ

Σοφοκλή

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ

(Πρεμιέρα)

Σκηνοθεσία:

Νίκος Χαραλάμπους

Μετάφραση:

Κωστής Κολώτας

Σκηνικά – κοστούμια:

Αγγελος Αγγελή

Μουσική:

Μιχάλης Χριστοδουλίδης

Βοηθοί σκηνοθέτες:

Βαρνάβας Κυριαζής

Αντρος κρητικός

Βοηθός Σκηνοθέτη:

Οιδίποδας:

Ιερέας:

Κρέων:

Τειρεσίας:

Ιοκάστη:

Αγγελος:

Θεράπων Λαίου:

Εξάγγελος:

Χορός:

Αλκηστis Παυλίδου

Στέλιος καυκαρίδης

Ανδρέας Μουστράς

Κώστας Δημητρίου

Σπύρος Σταυρινίδης

Τζένη Γαϊτανοπούλου

Φαιδρός Στασινός

Ευτύχιος Πουλλαϊδης

Βαρνάβας Κυριαζής

Τάσος Αναστασίου

Κώστας Βήχας

Αντρος κρητικός

Βαρνάβας κυριαζής

Σταύρος Λουράς

Ανδρέας Μαραγκός

Γιώργος Μουαϊμης

Ανδρέας Μουσουλιώτης

Νεόφυτος Νεοφύτου

Φαιδρός Στασινός

Τάκης Σταυρινίδης

Τάκης Χριστοφάκης

Συνεργασία στην κατασκευή και ύφανση των κοστούμιών: **Τζούλια Χριστόφορου**

Μάσκες:

Κίκα χάρις

Στην εκτέλεση κοστούμιών βοήθησαν επίσης οι:

Πάρις Μεταξάς

Πηνελόπη

Κωνσταντινίδου

Δώρος Ηρακλέους

Έτσι περιδεείς και σε συνεχή έκπληξη, αγωνία και ευφορία προσεγγίσαμε την ιστορία του ανθρώπου στην ακραία του πνευματικότητα αλλά και αποπνευματοποίηση. Την ιστορία του Οιδίποδα που σαν αρχέτυπο Αθωότητας και Ενοχής ξεκίνησε τη ζωή σημα-δημένος από την Αναγκαιότητα και την «ευλογία» της Σατανικής Μηχανής, ανδρώθηκε στο Μεγαλείο και την Υβρη της Αμαρτίας και βούλιαξε στο Σκότος της Αποκάλυψης των ορίων της ανθρώπινης διάνοιας. Ο συνδυασμός της εξελικτικής τάσης προς το Άπειρο και της αντίστροφης μέτρησης που οδηγεί στο Μηδέν στοιχειοθέτησε την απόπειρα μας και δέσμευσε ή απελευθέρωσε την απογν μας για τη θεατρική Μαγεία.

ΝΙΚΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ

Πηγή: Ευρωπαϊκό πολιτιστικό Κέντρο Δελφών

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ
(Βασισμένη στις τραγωδίες του Αισχύλου και του Ευριπίδη)
ΘΕΑΤΡΟ ΣΚΟΤ (Ιαπωνία)

Σύνθεση κειμένων & Σκηνοθεσία:	Ταντάσι Σουζούκι
Σκηνικά - Μακέττες κοστούμιών:	Ταντάσι Σουζούκι
Ιαπωνικό κείμενο:	Σίγκέισι Κούρε
	Μιτσιτάρο Τανάκα
	Νισούκε Ματσουμότο
Αγγλικό κείμενο:	Φίλιπ Βέλλακοτ
	Εμιλυ Τάουνσεντ Βερμιούλ
Φωτισμός:	Χίντεο Γιοσιχάμα
	Μισίο Σακακιμπαρα
Ηχος:	Γιασούσι κιμούρα
	Χιροζούμι Τανάκα
Κοστούμια:	Γιόκο Εμπάτα
Διευθυντής σκηνής:	Μασούρο Σακάι
Διοικητικός υπεύθυνος:	Ικούκο Σάιτο
	Χιρόκο Σουζούκι
Βοηθός σκηνοθέτης:	Σόκο Ομόρι
Κλυταιμνήστρα:	Καγιόκο Σιράισι
Ορέστης:	Τομ Χέιγουιτ
Ηλέκτρα:	Χιρόκο Τακαχάσι
Τυνδάρεως:	Χάρουο τακαγιάμα
Απόλλων:	Κοσούκε Τσουταμόρι
Αθηνά:	Τακαχίσα Νισικίμπε
Ερινύες:	Μινόρου τογκογουα
	Γιοϊτσι Τακεμόρι
	Μασαχάρου κάτο
Πολίτες:	Ουιτσίρο Φουέντα
	Τοσιχίρο Σακάτο
Θεραπαινίδες:	Ακιχίντε Νακατζίμα

Μιτσίκο Ισίντα

Ριόκο Τακάμι

Σατόμι Κινάι

Ενας πατέρας (Αγαμέμνων) που έχει αφιερώσει τη ζωή του στον πόλεμο, έχει ερωμένη και παραμελεί τη γυναίκα του και την οικογένεια του. Η μητέρα (Κλυταιμνήστρα) έχει μία ερωτική περιπέτεια όσο ο άντρας της λείπει στον πόλεμο και σκοτώνει τον πατέρα όταν αυτός επιστρέφει από τη νικηφόρα εκστρατεία. Τότε ο γιός (Ορέστης) συνομωτεύ με την αδελφή του (Ηλέκτρα) και δολοφονεί τη μητέρα του.

Τρεις μέγιστοι Αθηναίοι τραγωδοί, ο Αισχύλος, ο Σοφοκλής και ο Ευριπίδης δραματοποίησαν τον τραγικό μύθο του Οίκου των Ατρείδων, ο καθένας με τον τρόπο του. Από την πλευρά μου, προσπάθησα να δημιουργήσω ένα νέο θεατρικό έργο, την «Κλυταιμνήστρα», με άμεσες αναφορές στο δικό μας σύγχρονο κόσμο, παραθέτοντας, αλλά και αναδιαρθρώνοντας τα διαλογικά μέρη των έξι έργων των αρχαίων τραγικών (Αισχύλου: «Ορέστεια», «Αγαμέμνων», «Χοηφόροι», «Ευμενίδες» - Σοφοκλή: «Ηλέκτρα» - Ευριπίδη: «Ορέστεια» και «Ηλέκτρα»).

Ο στόχος μου ήταν να παρουσιάσω τον εσωτερικό κόσμο του σύγχρονου ανθρώπου που ζει μέσα σ' ένα πνευματικό χάος και οδηγείται σταδιακά στην απομόνωση. Αυτό προσπάθησα να το δείξω μελετώντας την αποδιάρθρωση της οικογένειας που θεωρείται ότι είναι το θεμελιώδες συστατικό στοιχείο της κοινωνίας μας.

Υποθέτω ότι η διαρκώς οξυνόμενη αίσθηση μου σε ότι αφορά την κρίση του ανθρώπινου όντος, που όλο και περισσότερο ζει και υπάρχει σ ένα κόσμο πνευματικής απομόνωσης, με εξώθησε να αποπειραθώ να δημιουργήσω μια νέα θεατρική διασκευή των αρχαίων ελληνικών τραγωδιών που αναφέρονται στον οίκο των Ατρείδων.*

Η «Κλυταιμνήστρα» είναι το τελευταίο έργο της τριλογίας μου πάνω στο Αρχαίο Ελληνικό Δράμα.

ΤΑΝΤΑΣΙ ΣΟΥΖΟΥΚΙ

Σοφοκλή
ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΡΑΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΕΚΙΝΟΥ
ΑΡΑΜΑΤΙΚΟΣ ΘΙΑΣΟΣ ΚΙΝΑΣ

Σκηνοθεσία:

Μεταφραστής & Φιλολ. Σύμβουλος:

Βοηθός Σκηνοθέτη:

Σκηνογραφία:

Κοστούμια:

Λούο Τζινλίν

Λούο Νϊάνσενγκ

Ντου Χαϊϊου

Λιούν Γιανσενγκ

Μα Σουμιν

Μακιγιάζ:	Σουν Μου
Φωτισμός:	Γκουο Κιανγκ
Μουσική:	Σαο Εν
Χορογραφία:	Ζανγκ Γιντζι
Οιδίππους:	Ξου Νιανφού
	Λι Χόνγκ
Ιοκάστη:	Χαν Ηντζούν
	Γιαν Μπιν
Κρέων:	Χε Γιανλόνγκ
Ιερέας του Δία:	Χου Γιαν
Τειρεσίας:	Λι Βενγκί
Αγγελιοφόρος:	Χου Ζανλί
Βοσκός του Λάιου:	Λου Σεν
Αντιγόνη:	Ξιανγκ Χονγκ
Ισμήνη:	Βανγκ Λέι
Ακόλουθος:	Ζία Κινγκ
Θεραπαινίδα:	Ξία Ζονγκλιάμ
	Γιν Λίν
Ικέτισσες:	Ταό Ξιανλού
	Τζιάνγκ Λίλι
	Γουάνγκ Πέι
Πρώτος κορυφαίος:	Γουόνγκ Ξιάο Κονγκ
Δεύτερος κορυφαίος:	Ζανγκ Γκουιζιανγκ
Τρίτος κορυφαίος:	Λι Ξουντόνγκ
Μέλη του χορού:	Γιάο Μίνγκντ
	Μπάι Μίνγκ
	Ξου Μινγκζέ
	Γιου Τζισένγκ

Γεν χαιφένγκ

Ραν Ξίνξιν

Καν Γουέιπινγκ

Λι πενγκ

Κουάμ Ντεζχου

Η αρχαία ελληνική τραγωδία του Σοφοκλή «ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ» ανεβάστηκε από την κεντρική Ακαδημία Δράματος της Κίνας περί τα μέσα Μαρτίου 1986 με μεγάλη επιτυχία. Η παραγωγή αυτή έγινε από καθηγητές και τελειόφοιτους σπουδαστές του κεντρικού Ινστιτούτου Δράματος. Φιλολογικός σύμβουλος του θιάσου ήταν ο γνωστός ελληνιστής και μεταφραστής Καθηγητής Luo Nianshen, ο οποίος συνετέλεσε πολύ στην επιτυχία του έργου και στη σωστή ερμηνεία του.

Ο Οιδίπους τύραννος είναι η πρώτη σκηνοθετική εργασία κινέζικου επαγγελματικού θιάσου πάνω στο αρχαίο ελληνικό δράμα.

«Όταν ακόμα οι άλλοι λαοί δεν είχαν ιδέα για το τί είναι δράμα, οι αρχαίοι Έλληνες δημιουργούσαν λαμπρές τραγωδίες που ακόμα και σήμερα συγκινούν και εμπνέουν. Το αρχαίο ελληνικό δράμα υπήρξε η μεγάλη αγάπη της ζωής μου και άρχισα να μεταφράζω έργα των αρχαίων τραγικών στα κινέζικα από το 1932. Η πρώτη μου μετάφραση ήταν η «Ιφιγένεια εν Ταύροις» του Ευριπίδη. Τον επόμενο χρόνο πήγα στην Αθήνα και παρακολούθησα τις διαλέξεις του καθηγητή Μηνς πάνω στις έξι υπάρχουσες τραγωδίες που βασίζονται στο μύθο του Οιδίποδα. Αργότερα, το 1935, ενώ εργαζόμουν στην αρχαιολογική αποστολή που έκανε ανασκαφές στα ερείπια της Δυναστείας των χαν στην επαρχία Σανξί της Κίνας, τα βράδια με τη βοήθεια μιας μικρής λάμπας λαδιού άρχισα να μεταφράζω τον Οιδίποδα Τύραννο»

Λουο Νϊανσενγκ

Φιλόλογος, Φιλολογικός Σύμβουλος

του Δραματικού Θιάσου Κίνας

Ευριπίδη
Βάκχαι
Θεατρική Ομάδα Θόδωρου Τερζόπουλου
(Πρεμιέρα)

Δραματουργική επεξεργασία και Σκηνοθεσία:	Θόδωρος Τερζόπουλος
Μετάφραση:	Λεωνίδας Ζεννάκος
Δραματουργική συνεργασία:	Νίκος Νομικός
Χορικά:	Αρχαίο Ελληνικό κείμενο
Σκηνικά- Κοστούμια:	Γιώργος Πατσάς
Διόνυσος:	Ακης Σακελλαρίου
Τειρεσίας, Αγαύη:	Σοφία Μιχοπούλου
Κάδμος και 1ος, 2ος αγγελιοφόρος:	Γιώργος Συμεωνίδης
Πενθέας:	Δημήτρης Σιακάρας
Χορός:	Καλλιόπη Ταχτσόγλου και όλος ο Θίασος

«Αναζητούμε τη βαθύτερη μυστική φωνή του εαυτού μας; Αναζητούμε την προαιώνια επιθυμία να βιώσουμε μνήμες προγονικές, να "κοινωνήσουμε" με τους άλλους; Να χάσουμε τα σύνορα μας και να βυθιστούμε στη μέθεξη;»

Αυτά είναι μερικά από τα ερωτήματα που κυριάρχησαν στην πρώτη περίοδο της πολύμηνης μελέτης των «Βακχών» του Ευριπίδη.

Αρχίσαμε τη δουλειά μας ερευνώντας τα λαϊκά δρώμενα της Βόρειας Ελλάδας και της Θράκης, τους βιο-δυναμικούς σωματικούς κώδικες που εμπεριέχουν και που είναι κατάλοιπα της αρχαίας διονυσιακής λατρείας.

Σύντομα ωστόσο, έγινε αντιληπτό ότι ο δρόμος αυτός δεν επαρκούσε, δεν ήταν αρκετά γόνιμος και δεν οδηγούσε στην προσέγγιση του «σώματος» των Βακχών.

Στην προσπάθεια να βυθιστούμε βαθύτερα στο «Σώμα» των Βακχών, βυθιζόμαστε διαρκώς βαθειά αλλά «εξωτερικά» γιατί όλο αυτό το πληροφοριακό υλικό δεν ήταν τίποτε άλλο παρά μια σκάλα που την ετοιμάζαμε από τα «έξω» και την κατεβάζαμε μηχανικά προς τα μέσα.

Ετσι λοιπόν τροφοδοτούσαμε τον φλοιό, τον κορέσαμε και εγκαταλείπαμε το «σώμα».

Αλλαγή, λοιπόν, προσέγγισης με το «ΣΩΜΑ» στο κέντρο της έρευνας μας, το σώμα, μέσα από το οποίο εκφράζεται η βαθειά σύγκρουση του λογικού με το ένστικτο.

Ετσι το Σώμα, έτοιμο για «αναμόρφωση», άρχισε να χορεύει, δειλά και αδέξια στην αρχή, το χορό της γέννησης και του θανάτου. Στριφογυριστά, χωρίς σταμάτημα, με τις παλάμες αυτονομημένες, τα γωνιώδη του σώματος σημεία να προβάλλονται, το Σώμα ενεργοποιείται και αφηγείται τη δική του ιστορία, που έμεινε για χρόνια ξεχασμένη.

Ταξίδι πάλι στη Β. Ελλάδα, από κοντά παρακολουθούμε τα «Αναστενάρια», την προετοιμασία τους που τόσο μας βοήθησαν να κατανοήσουμε ακόμα πιο βαθιά τον καθαρά θρησκευτικό και τελετουργικό χαρακτήρα των Βακχών και της αρχαίας τραγωδίας.

Κι αν δεν δόθηκε απάντηση στα ερωτήματα μας, αν αυτά πολλαπλασιάστηκαν, ωστόσο το Σώμα άρχισε να φανερώνει την ανάγκη του να εκφράσει το ερωτικό και θανατηφορικό μέρος της ύπαρξης μας.

ΘΟΔΩΡΟΣ ΤΕΡΖΟΠΟΥΛΟΣ

Αριστοφάνη
Θεσμοφοριάζουσες
ΘΕΑΤΡΟ ΤΕΧΝΗΣ ΚΑΡΟΛΟΣ ΚΟΥΝ

Σκηνοθεσία:	Κάρολος Κουν
Βοηθός σκηνοθέτης:	Γιώργος Αρμένης
Μετάφραση:	Κώστας Ταχτσής
Κίνηση χορού:	Νατάσα Ζούκα
Σκηνικά – κοστούμια:	Διονύσης Φωτόπουλος
Μάσκες χορού:	Σταύρος Μπονάτσος
Μουσική:	Δημήτρης Μαραγκόπουλος
Βοηθός σκηνογράφος – ενδυματολόγος:	Λίλη πεζάνου
Μνησίλοχος (συγγενής του Ευριπίδη):	Γιώργος Αρμένης
Ευριπίδης:	Μίμης Κουγιουμτζής
Αγάθων:	Τάκης Παπαματθαίου
Δούλοι του Αγάθωνα:	Γιάννης Ρήγας
	Κώστας Μπάρας
	Πέτρος Φιλιππίδης
	Γιάννης καπετάνιος
	Αντώνης Ραμπαούνης
	Νίκος Ζορμπάς
	Γιάννης Ρήγας
	Κώστας Παμπικίδης
	Γιάννης Καρατζογιάννης
	Λυδία Κονιόρδου
	Μελίνα Βάμβακα
	Χριστίνα Τσάφου
	Κώστας Παμπικίδης
	Κώστας Μπάρας
	Ντίνα Αβαγιανού
	Ηρώ Μανέ

Αννα Αυγουλά
Μαρία Καραγεωργιάδου
Καλλιόπη
Πελτεκοπούλου
Γεωργία Δαμήλου
Χαρά Κλαδούχου
Βάνα Πεφάνη
Εκτωρ Καλούδης
Γιάννης καπετάνιος
Πέτρος Φιλιππίδης
Θόδωρος Γράμματος
Αντώνης Ραμπαούνης
Νίκος ζορμπάς
Χρήστος Τσιρτσής
Φώτης Μακρής

Το έργο στηρίζεται σε μια μοναδική, για την ευρηματικότητα και την πρωτοτυπία της έμπνευση: οι γυναίκες της Αθήνας αποφάσισαν, λέει, στα Θεσμοφόρια, τη γιορτή της Δήμητρας, όπου θα βρεθούν μονάχες, συζητήσουν πως θα εξοντώσουν τον Ευριπίδη, που τις κακολογεί στις τραγωδίες του. Ο ποιητής το μαθαίνει και στέλνει εγκάθετο υπερασπιστή, ντυμένο γυναικεία, ένα γέρο-συγγενή του, να τον ξελασπώσει. Τον ανακαλύπτουν βέβαια και τον συλλαμβάνουν· και τότε ο Ευριπίδης, πότε ντυμένος Μενέλαος, πότε περσέας, πότε γριά, επιχειρεί με κάθε τρόπο να ξελευτερώσει... την Ελένη, την Ανδρομέδα - το γέρο! Με μια τέτοια πλοκή ακόμα και ένας μέτριος κωμωδιογράφος θα τα κατάφερνε να μας κάνει να γελάσουμε. Στα χέρια όμως του Αριστοφάνη... «το έργο είναι ένα σπινθιριστό αριστούργημα: μεγαλόπνοη φάρσα ποτισμένη ραφινάτο πνεύμα μαστορικό που δεν χάνει καμιάν ευκαιρία, αλλά και ποτέ δεν ξεπερνά τα όρια.» (C. Norwood)

Πηγή: Ευρωπαϊκό Πολιτιστικό Κέντρο Δελφών

1987

ΔΙΕΘΝΗΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ
ΑΡΧΑΙΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ
ΔΡΑΜΑΤΟΣ

Δελφοί 24-28 Ιουνίου 1987

INTERNATIONAL MEETING
OF ANCIENT GREEK
DRAMA

Delphi June 24-28 1987

ΘΕΑΤΡΟ ΤΕΧΝΗΣ - ART THEATER

Αριστοφάνη ΟΡΝΙΘΕΣ - Aristophanes' BIRDS

Μετάφραση-Διασκευή:

Βασίλης Ρώτας

Σκηνοθεσία:

Κάρολος Κουν

Σκηνικά Κοστούμια:

Γιάννης Τσαρούχης

Μουσική:

Μάνος Χατζιδάκις

Χορογραφία:	Ζουζού Νικολούδη
Επιμέλεια:	Γιώργος Λαζάνης Μίμης Κουγιουμτζής
Πεισθέταιρος:	Γιώργος Λαζάνης
Ευελπίδης:	Παντελής Παπαδόπουλος
Τροχίλος:	Χρήστος Τσιρτσής
Έποπας:	Βάσος Ανδρονίδης
Ιερέας:	Γιάννης Δεγαϊτης
Ποιητής:	Πέτρος Φιλιππίδης
Χρησμολόγος:	Τάκης Μαργαρίτης
Μέτων:	Γιάννης Καρατζογιάννης
Επιτετραμένος:	Τάκης Παπαμαθαίου
Ψηφισματοπώλης:	Γιάννης Καπετάνιος
Α' Αγγελιοφόρος:	Νίκος Ζορμπάς
Φύλακας:	Χριστίνα Τσάφου
Ίρις:	Ρένη Πιττακή
Κήρυκας:	Γιάννης Ρήγας
Κινησίας:	Τάκης Παπαμαθαίου
Συκοφάντης:	Περικλής Καρακωνσταντόγλου
Προμηθέας:	Χρήστος Νίνης
Ποσειδώνας:	Γιάννης Καρατζογιάννης
Ηρακλής:	Βασίλης Κανελλόπουλος
Τριβαλός:	Έκτωρ Καλούδης
Β' Αγγελιοφόρος:	Γιάννης Ρήγας
Βασίλεια:	Ρένη Πιττακή
Υπηρέτης:	Γιάννης Καπετάνιος
ΧΟΡΟΣ ΠΟΥΛΙΩΝ	

Κορυφαίοι:

Γιάννης Ρήγας
Κώστας Παμπικίδης
Πέτρος Φιλλιπιδης
Θόδωρος Γράμψας
Βασίλης Βασιλάκης
Νίκος Ζορμπάς

Χορός:

Κάτια Γέρου
Αντώνης Ραμπαούνης
Μελέτης Γεωργιάδης
Γεωργία Δαμήλου
Βάνα Πεφάνη
Χρήστος Τσιρτσής
Φώτης Μακρής
Άγγελος Κεχαγιάς
Δημήτρης Κωνσταντίνου
Πασχάλης Παπατσαρούχας
Άννα Καραμήτσου
Αγγελική Στελλάτου
Ελένη Τσάρου
Άρτεμις Ιγνατίου
Δάφνης Κόκκινος
Φωκός Ευαγγελινός
Γιάννης Μπαγούρδης

Τραγουδιστής:

Σπύρος Σακκάς

Αηδόνα:

Άννα Καραμήτσου

Κουκουβάγιες:

Μελίνα Βάμβακα
Χριστίνα Τσάφου
Μαρία Καραγεωργιάδου

Τα τραγούδια του χορού δίδαξε ο:

Σπύρος Σακκάς

Βοηθός Χορογράφου:

Μάχη Δημητριάδου

Φωτισμοί:

Μίμης Κουγιουμτζής

Κωστής Καπελώνη

ΟΙ «ΟΡΝΙΘΕΣ» Φάνης Ι. Κακριδής.

Και αν ακόμα οι Όρνιθες δεν είναι, όπως πολλοί πιστεύουν, η «καλύτερη» (ότι και να σημαίνει αυτό) κωμωδία του Αριστοφάνη, σίγουρα είναι η πλουσιότερη, η πιο θεαματική: εμπνευσμένο έργο, δουλεμένο με προσοχή και με άνεση, που ο ποιητής το αγάπησε και ξόδεψε απλόχερα τα χρώματα της παλέτας του, να το ξομπλιάσει.

Ένα ευκαιριακό αστείο στην Ειρήνη, που ανέβηκε το 421 π.Χ., δείχνει ότι ο Αριστοφάνης είχε από καιρό στο νου του ένα «ταξίδι στη χώρα των πουλιών», αλλά βέβαια δεν ξέρουμε πότε αυτή η ιδέα ολοκληρώθηκε ως κωμική υπόθεση, για να αρχίσει η σύνθεση της κωμωδίας. Οι Όρνιθες παρουσιάστηκαν το 414 π.Χ., όσο ακόμα η (άτυχη) εκστρατεία των Αθηναίων στη Σικελία βρισκόταν σε εξέλιξη. Η άμεση σχέση της εκστρατείας με το τυχοδιωχτικό ταξίδι του Πεισθέταιρου και του Ευελπίδη μπορεί να αμφισβητηθεί- όχι όμως και η εσωτερική σύνδεση της «φυγής» τους με τη βαριά ατμόσφαιρα που συσσωρεύει στην Αθήνα ένας μακροχρόνιος και όχι πάντα νικηφόρος πόλεμος. Σίγουρα δεν είναι σύμπτωση, πως αυτή τη δύσκολη ώρα ο Αριστοφάνης διάλεξε να διηγηθεί ένα παραμύθι, όπου η πολιτική ουσία ντύνεται ζωηρά τα χρώματα της φαντασίας, και οι κάθε λογής συγκρούσεις φαιδρύνονται, εκτονώνονται μέσα στον αισιόδοξο κόσμο του ονείρου — δίδαξε και έτερψε, όπως είναι το χρέος του κωμωδιογράφου.

«Αίγο απ' όλα» θα ήταν ένας καλός τίτλος γι αυτό το έργο, όπου ο ποιητής βρήκε τρόπους να συστεγάσει όλα σχεδόν τα θέματα που τον απασχολούν: διακωμωδεί την άμετρη φιλοδοξία των Αθηναίων, όπως στους Σφήκες, διασύρει το Σωκράτη και τους μαθητές του, όπως στις Νεφέλες, ξεσκεπάζει την απάτεωνιά των μάντεων, όπως στην Ειρήνη, την αλαζονεία των ειδημόνων, την ιδιοτέλεια των διπλωματών... — και βέβαια στο πεδίο της λογοτεχνικής κριτικής δε διστάζει να γελοιοποιήσει επί σκηνής όχι μόνο τον ανώνυμο «ποιητή», αλλά και τον επώνυμο διθυραμβοποιό Κινησία, όπως και τους άλλους! Πάνω απ' όλα, και μέσα από το έργο του ολόκληρο, ο Αριστοφάνης θα παρουσιάσει την ιμπεριαλιστική πολιτική των Αθηναίων, σε όλο της το αμφιλεγόμενο μεγαλείο. Όταν στο τέλος ο Πεισθέταιρος και τα πουλιά, με τον πολεμικό αποκλεισμό και την πονηρία, θα καθυποτάξουν θεούς και ανθρώπους, όταν ο ήρωας παντρευτεί τη Βασίλεια και πάρει στα χέρια του τους κεραυνούς του Δία — τότε ποιος δε θα νιώσει, στο γέρμα του ονείρου, πικρή μέσα του τη γεύση μιας κάποιας ιδεολογίας που προδόθηκε, θριαμβευτικά!

Ένα θεματικά τόσο πλούσιο έργο ήταν επόμενο και μορφολογικά να ξεχειλίζει. Οι Όρνιθες είναι η μεγαλύτερη σε έκταση κωμωδία του Αριστοφάνη: έχουν πολύ αναπτυγμένο Πρόλογο και διπλόν Αγώνα (έργων και λόγων), μια μεγάλη σκηνή θυσίας, δύο πολύστιχες παραβάσεις — στενά δεμένες με την υπόθεση! —, δύο σειρές

από ενοχλητικούς επισκέπτες, δύο αγγελικές ρήσεις, τρία εμβόλιμα χορικά, και ακόμα την πολεμική σκηνή της Ίριδας, την προδοσία του Προμηθέα, την πρεσβεία των θεών, και μια θριαμβική γαμήλια Έξοδο. Η απαρίθμηση δε θα είχε καμιά αξία, αν όλα αυτά δεν ήταν ένα ένα φιλοδοxυμένα με έμπνευση και μεράκι, αν όλα μαζί δε συνταίριαζαν αρμονικά σε μια σφιχτοδεμένη πανοραμική σύνθεση.

Η θεατρική τέχνη αποκαλύπτεται με παραστάσεις, και οι παραστάσεις έχουν τη μοίρα τους. Η πρώτη παράσταση των Ορνίθων, στα Μεγάλα Διονύσια του 414 π.Χ. δεν αξιώθηκε παρά το δεύτερο βραβείο* όμως εμείς θα δούμε ανανεωμένη μια παράσταση, που χρόνια τώρα οι κριτικοί και το κοινό, μέσα και έξω από την* Ελλάδα, τη χαίρονται και τη μνημονεύουν σαν την πιο πετυχημένη ίσως σύγχρονη απόδοση του αρχαίου δράματος. Δεν είναι σύμπτωση, όταν για την πραγματοποίηση της δούλεψαν άξιοι τεχνίτες στη χρυσή ακμή της ωριμότητας: ο αξέχαστος Βασίλης Ρώτας, που περισσότερο από κάθε άλλον έχει κάνει δική του την υφή και την κίνηση του νεοελληνικού λαϊκού λόγου" ο Γιάννης Τσαρούχης, που με το χρωστήρα του ανάστησε τους ανθρώπους —πουλιά και τα πουλιά— ανθρώπους, ο Μάνος Χατζιδάκις, που με ευαισθησία ξανάπλασε τους ρυθμούς του δράματος, η Ζουζού Νικολούδη, που χορογράφησε το σμάρι των πουλιών και πρωτομάστορας ο Κάρολος Κουν, με το αμάχητο θεατρικό ένστικτο και τα μαγικά χέρια.

Σε λίγο, μέσα στη μαρμάρινη αγκαλιά του κλασικού θεάτρου, θα σβήσουν τα φώτα: μπροστά μας οι ηθοποιοί με λόγια αλλοτινά, παράξενα κοστούμια και φωνές πουλιών, που πουλιά δεν είναι, ξύλινα σκηνικά, τραγούδια και χρώματα αλλόκοτα. Όταν αυτός ο εξωτικός, ο «σκηνοθετημένος» κόσμος μας παρασύρει, όταν νιώσουμε όχι μόνο το κορμί, αλλά και την ψυχή μας να συναρπάζεται από τους ρυθμούς και το λόγο του —εί ναι η μαγεία της μεγάλης τέχνης, που αποστάζοντας, συναιρώντας και ερμηνεύοντας κάνει την όψη της πιο ζωντανή από την πραγματικότητα, το ψέμα της το πιο αποκαλυπτικό από την αλήθεια.

ΘΕΑΤΡΟ ΤΕΧΝΗΣ - ART THEATER

Αισχύλου ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ - Aeschylus' AGAMEMNON

Σκηνοθεσία:	Κάρολος Κουν
Μετάφραση:	Θανάσης Βαλτινός
Σκηνικά-Κοστούμια:	Διονύσης Φωτόπουλος
Μουσική:	Μιχάλης Χριστοδουλίδης
Κίνηση Χορού:	Μαρία Κυνηγού-Φλαμπούρα
Μάσκες:	Σταύρος Μπονάτσος
Επιμέλεια:	Γιώργος Λαζάνης
	Μίμης Κουγιουμτζής
Φρουρός:	Περικλής Καρακωνσταντόγλου
Κλυταιμνήστρα:	Λύδια Κονιόρδου
Κήρυκας:	Περικλής Καρακωνσταντόγλου
Αγαμέμνων:	Γιάννης Καρατζογιάννης
Κασσάνδρα:	Κάτια Γέρου
Αίγισθος:	Θόδωρος Γράμψας
Κορυφαίοι:	Γιάννης Δεγαΐτης
Τάκης Μαργαρίτης	Γιάννης Ρήγας
	Περικλής Καρακωνσταντόγλου
	Γιάννης Καρατζογιάννης
	Παντελής Παπαδόπουλος
	Κωστής Καπελώνης
	Τάκης Παπαματθαίου
	Κώστας Παμπικίδης
	Χορός:Χρήστος Νίνης
	Έκτωρ Καλούδης
	Πέτρος Φιλιππίδης
	Θόδωρος Γράμψας
	Βασίλης Βασιλάκης

Βοηθός Σκηνογράφος-Ενδυματολόγος:

Φωτισμοί:

Αντώνης Ραμπαούνης

Μελέτης Γεωργιάδης

Χρήστος Τσίρτσης

Δημήτρης Κωνσταντίνου

Λίλη Πεζάνου

Κωστής Καπελώνης

ΘΕΑΤΡΟ ΤΕΧΝΗΣ - ART THEATER

Αριστοφάνη ΑΧΑΡΝΗΣ - Aristophanes' ACHARNIANS

Σκηνοθεσία:

Κάρολος Κουν

Μετάφραση:

Λεωνίδας Ζενάκος

Σκηνικά Κοστούμια:

Διονύσης Φωτόπουλος

Μουσική:

Χρήστος Λεοντής

Φωτισμοί:

Κωστής Καπελώνης

Βοηθός σκηνογράφος-Ενδυματολόγος:

Λίλη Πεζάνου

ΔΙΑΝΟΜΗ

Δικαιόπολις:	Γιώργος Λαζάνης
Κήρυκες:	Κωστής Καπελώνης
	Κώστας Παμπικίδης
	Θόδωρος Γράμψας
	Αμφίθεος: Τάκης Παπαματθαίου
	Απεσταλμένοι: Γιάννης Δεγαΐτης
	Γιάννης Καρατζογιάννης
	Παντελής Παπαδόπουλος
	Χρήστος Νίνης
Ψευταρτάβας, Ισμηνίας:	Έκτωρ Καλούδης
Θεωρός Καταδότης:	Τάκης Μαργαρίτης
Κόρη του Δικαιόπολη, Κουμπάρα:	Πέτρος Φιλιππίδης
Ευριπίδης:	Τάκης Παπαματθαίου
Δούλος του Ευριπίδη:	Γιάννης Ρήγας
Παράνυμφος, Καταδότης:	Περικλής Καρακωνσταντόγλου
Λάμαχος:	Γιάννης Καρατζογιάννης
Υπηρέτης του Λάμαχου:	Γιάννης Καπετάνιος
Μεγαρίτης:	Παντελής Παπαδόπουλος
Κόρες του Μεγαρίτη:	Τάκης Παπαματθαίου
	Νίκος Ζορμπάς
Βοιωτός, Γυναίκα του Δικαιόπολη:	Γιάννης Δεγαΐτης
Νίκارχος:	Γιάννης Ρήγας
Τελάλης:	Έκτωρ Καλούδης
Γεωργός:	Χρήστος Νίνης
Μαντατοφόρος, Καταδότης:	Κωστής Καπελώνης
Διαλλαγή:	Αντώνης Ραμπαούνης

Απεσταλμένος του Ιερέα:

Αγγελιοφόρος:

Δούλος του Δικαιοπόλη:

ΧΟΡΟΣ ΑΧΑΡΝΕΩΝ

Κορυφαίος στη Παράβαση:

Κορυφαίοι:

Πέτρος Φιλιππίδης

Γιάννης Καπετάνιος

Χρήστος Τσιρτσής

Μίμης Κουγιουμτζής

Γιάννης Ρήγας

Περικλής Καρακωνσταντόγλου

Παντελής Παπαδόπουλος

Χρήστος Νίνης

Κωστής Καπελώνης

Κώστας Παμπικίδης

Χορός: Ε. Καλούδης

Γ. Καπετάνιος

Π. Φιλιππίδης

Θ. Γράμψας

Β. Κανελλόπουλος

Α. Ραμπαούνης

Ν. Ζορμπάς

Μ. Γεωργιάδης

Α. Κεχαγιάς

Φ. Μακρής

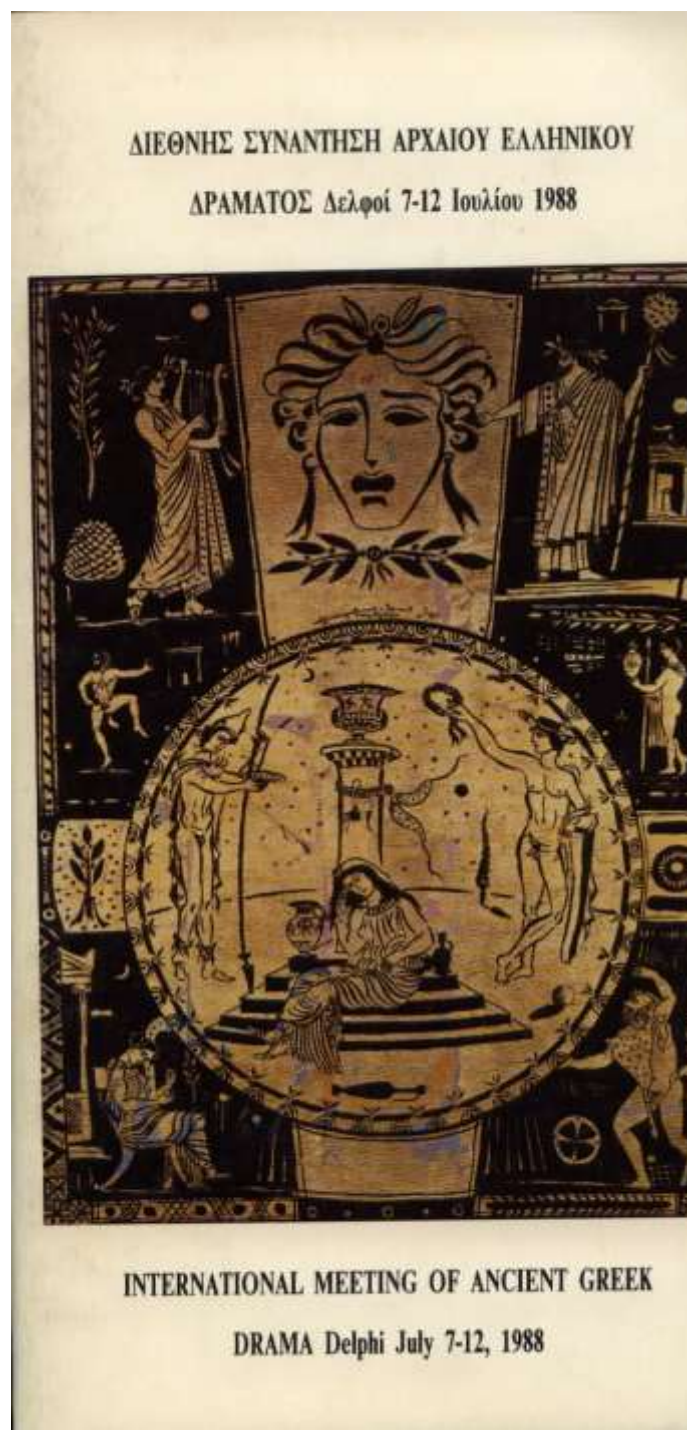
Δ. Κωνσταντίνου

Π. Παπατσαρουχάς

Άρχοντες, Ευνούχοι, Χωροφύλακες, Οδόμαντες. Μουσικοί, Στρατιώτες, Πόρνες, Χορεύτριες.

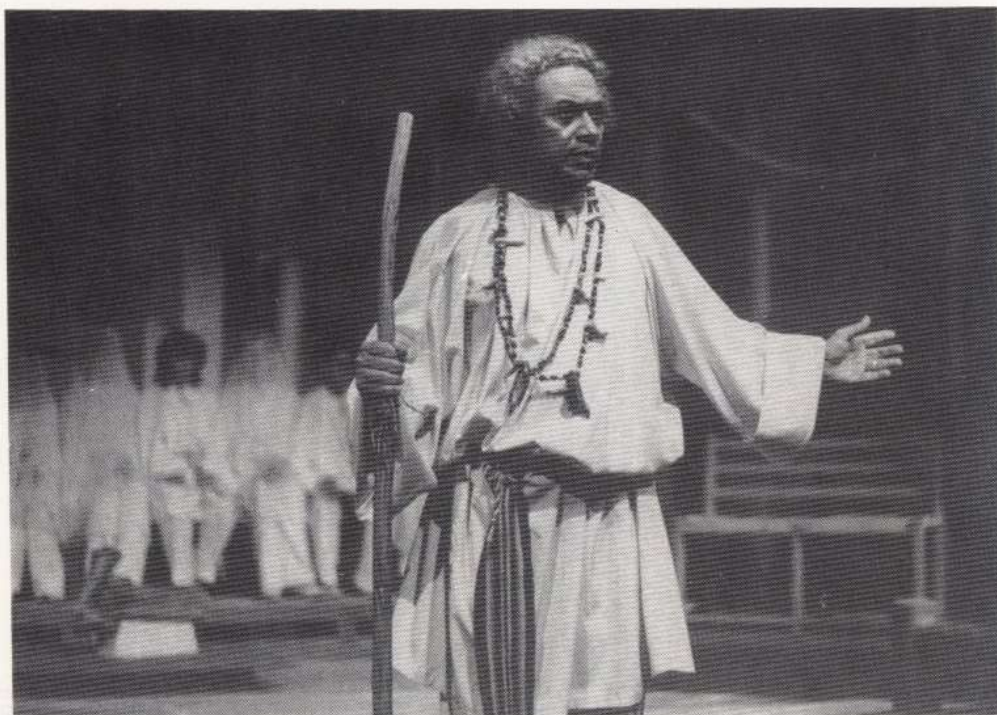
Πηγή: Ευρωπαϊκό Πολιτιστικό Κέντρο Δελφών

1988

**ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΟΜΑΔΑ ΤΟΥ ΜΑΡΑΚΑΙΜΠΟ
(BENEZOUELA)**

Σοφοκλή «ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ»

«Οιδίπους Τύραννος». Θεατρική Ομάδα Παρακάμπο (Βενεζουέλα)

Σκηνοθεσία:

Ενρίκουε Λεόν

Μετάφραση:

Κάρμεν Μποχορκουέζ

Γκοντσούντο Τσέλα

Παραγωγή:

Νέλλυ Όλιβερ

Βοηθός παραγωγού:

Χερμάνκις Πάρρα

Δραματουργικός Σύμβουλος:

Λεονάρντο Αζπάρρενγκ

Σκηνογραφία:

Ενρίκουε Λεόν

Φερνάντο Ασίαν

Μαίρη Μπελλόριν

Κοστούμια:

Ραφαέλ Ναβάρρο

Εκτέλεση κοστούμιών:

Νίνα ντε Μόντες

Ασεβέντο

Άλι Αντράντε

Σχέδια κοσμημάτων:

Σίλβια Πόντε

Εκτέλεση κοσμημάτων:

Φερνάντο Αράουχο

Φωτισμοί:

Ενρίκουε Λεόν

Επιλογή μουσικής:

Ενρίκουε Λεόν

Μακιγιάζ:

Χομέρο Μόντες

Μάσκες:

Χαβιέ Ροντόν

Μαγνητοφώνηση:

Λουΐς Μπενιτέζ

Τεχνικός Ήχου & Φωτισμός:

Ραμόν Κουϊρόζ

Δημόσιες Σχέσεις:

Γκεράρντο Πιέϊρο

Βοηθός Σκηνοθέτη:

Σέρτζιο Άρρια

Διανομή

Οιδίππους:

Αλέξης Μπλάνκο

Κρέων:

Βίκτωρ Καρρέο

Τειρεσίας:

Χομέρο Μόντες

Ιοκάστη:

Νέλλυ Όλιβερ

Αγγελιοφόρος:

Βίκτωρ Καρρέο

Βοσκός:

Χομέρο Μόντεζ

Φωνή μέσα από τα ανάκτορα:

Ενρίκουε Λεόν

Χορός νεαρών πολιτών:

Ντόρις Χαβέζ

Καμίλα Λεόν

Μαρία Ελένα Βιλασμίζ

Χέρμπνκισ Πάρραν

Ζοζέ Γκαρσία

Γουώλτερ Σαμβιάτζιο

Πηγή: Ευρωπαϊκό Πολιτιστικό Κέντρο Δελφών

ΘΕΑΤΡΟ ΧΑΡΜΠΙΝ (ΚΙΝΑ)
Σοφοκλή «ΑΝΤΙΓΟΝΗ»

«Αντιγόνη». Θέατρο Χαρμπίν (Κίνα)

Μετάφραση :

Λούο Νιάνσενγκ

Σκηνοθεσία:

Λούο Τζινλίν

Γου Τζιτσένγκ

Σκηνογραφία:	Λιού Γουανγκσένγκ
Μουσική:	Κου Ξιαοσόνγκ
Χορογραφία:	Κιού Τζου
Κοστούμια:	Γιού Γουαντίνγκ
Φωτισμός:	Λι Πινγκ
Μακιγιάζ:	Τζιάνγκ Χουαζίνγκ
Υπεύθυνος φροντιστηρίου:	Ζανγκ Μπινγκξούε
Ηχητικά:	Φου Χεντσένγκ
Γενικός Διευθ. Σκηνής:	Λιού Γινγκτάο
Πρώτος Διευθ. Σκηνής:	Ζανγκ Σουτσέν
Δεύτερος Διευθ. Σκηνής:	Ξινγκ Σούπινγκ
Ρυθμιστές φωτισμού:	Σι Ζαιζχάνγκ
	Ζάο Φουλίν
	Λιν Ζουξιάν
	Λι Χονγκσένγκ
	Λι Τζιχάνγκ
	Λι Ζονγκμίν
	Σεν Ρουϊμίνγκ
	Κάο Ζενζούε
	Λι Τσενγκμπίν
	Ντάϊ Γκουϊγιάν
	Γουάνγκ Ζούο
Παραγωγή σκηνικών:	Ξινγκ Σίντα
	Ζανγκ Μπινζένγκ
	Ξινγκ Σούπινγκ
	Ζανγκ Μπίντι
Παραγωγή κοστούμιών:	Γουάνγκ Τσενγκάνγκ
	Γιανγκ Ρουϊκουϊν

Φροντιστές:

Γκούο Γκονγκ

Λι Ξιανγκγιού

Τζεν Μινγκ

Γουάνγκ Ζενκάο

Οικονομικός υπεύθυνος:

Τάο Γιντζιέ

Υπεύθυνοι δοκιμών:

Ντονγκ Ξινμίν

Ζανγκ Λιτζούν

Διανομή

Κρέων:

Ξου Νιανφού

Αντιγόνη:

Γιάν Σουκουϊν

Τειρεσίας:

Νι Ζενγκούα

Ευριδίκη:

Ζάο Σουζέν

Αίμων:

Λιού Γινγκτάο

Ζανγκ Λιτζούν

Ισμήνη:

Γουάνγκ Λίμπο

Φρουρός:

Λι Λέϊ

Ετεοκλής:

Ζου Τζιάνπίνγκ

Πολυνείκης:

Γουάνγκ Φενμπίν

Ακόλουθος:

Γουάνγκ Τζινγκουέν

Ντονγκ Ξινμίν

Κι Λανζού

Χορός γερόντων:

Λου Τζιουντόνγκ

Γουάνγκ Ρουιγιάν

Ξιέ Γουενγκιούν

Χορός γυναικών:

Γουάνγκ Λανγίνγκ

Λινγκ Τζινγκγιούν

Μα Λι

Γουάνγκ Γιαπένγκ

Σουν Σουτζιέ

Ξου Τζινγκούα

Γουάνγκ Ξιαολίνγκ

Το θέατρο Χαρμπίν βρίσκεται στο κέντρο της γνωστής πόλης Χαρμπίν στη βόρεια Κίνα και οι εγκαταστάσεις του καλύπτουν μια επιφάνεια 10.000 τ.μ. Στεγάζει περισσότερους από 200 ηθοποιούς και διοικητικό προσωπικό. Συμπεριλαμβάνει ένα μεγάλο θέατρο, ένα μικρό πειραιατικό θέατρο, ένα τμήμα για τηλεοπτικές παραγωγές θεατρικών έργων και μια σειρά από μικρότερους χώρους εργασίας.

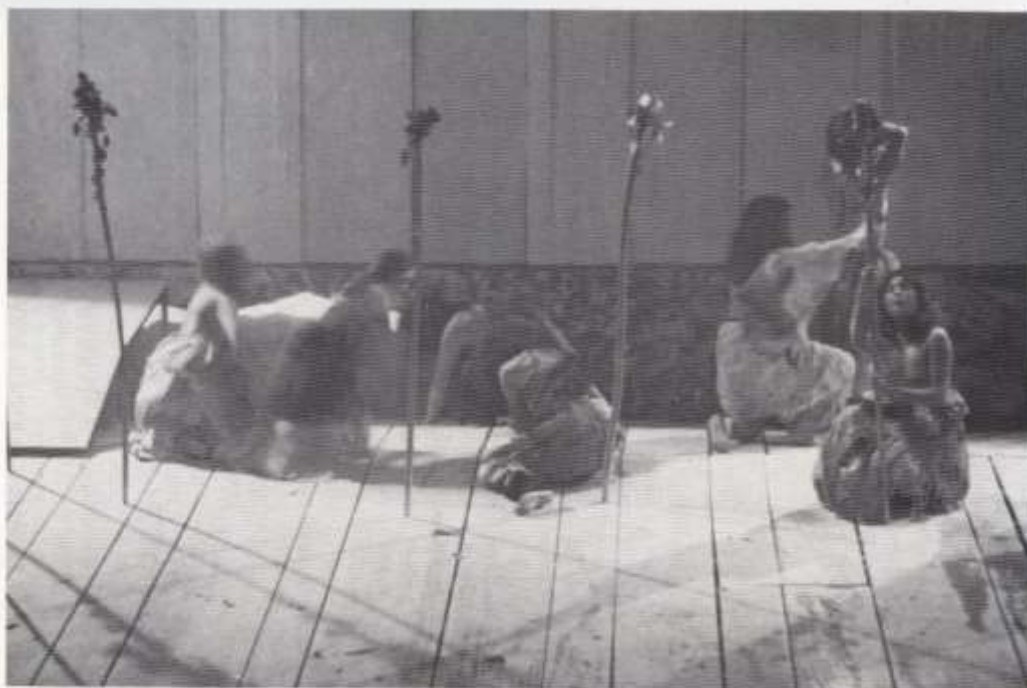
Μέσα στα τελευταία τριάντα χρόνια, από την εποχή που ιδρύθηκε στα 1957, στο θέατρο Χαρμπίν έχουν παιχθεί πάνω από 220 έργα. Από αυτά, δώδεκα έχουν βραβευθεί από το κράτος, την επαρχία και την πόλη. Μερικά απ' αυτά έχουν ιδιαίτερα επαινεθεί από τους αρχηγούς του κράτους. Στα 1987 το θέατρο Χαρμπίν κέρδισε για άλλη μια φορά τον έπαινο και την εκτίμηση του κόσμου για το ιστορικό έργο "Cao Zhi" που το παρουσίασε στο Πρώτο Εθνικό Φεστιβάλ Τεχνών.

Ύστερα από μια μεγάλη περίοδο θεατρικής εμπειρίας και πρακτικής, το θέατρο Χαρμπίν διαμόρφωσε το δικό του θεατρικό ύφος απόκτησε μια ομάδα ταλαντούχων ανθρώπων του θεάτρου και κέρδισε μια ψηλή θέση στο χώρο της θεατρικής τέχνης. Τα έργα του έχουν παρουσιασθεί σ' όλες σχεδόν τις επαρχίες της Κίνας.

Εδώ και δύο χρόνια, περίπου την ίδια εποχή η Κεντρική Ακαδημία Δράματος παρουσίασε στο Πεκίνο την τραγωδία του Σοφοκλή «Οιδίπους Τύραννος». Πριν παρουσιασθεί το έργο, ο μεταφραστής αγωνιούσε αν θα άρεσε στο κοινό αυτό το είδος του θεάτρου. Η τεράστια επιτυχία που ακολούθησε τον γέμισε χαρά. Ύστερα ο θίασος προσκλήθηκε να δώσει παραστάσεις στους Δελφούς και στην Αθήνα .

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΟΜΑΔΑ ENSAYO (ΠΕΡΟΥ)

Ευριπίδη ΒΑΚΧΑΙ

Από την παράσταση «Βάκχαι», Θεατρική Ομάδα Ενσάγιο (Περού).

Φιλολογική επεξεργασία:

Σουζάνα Ρέϊζ ντε Ριβαρόλα

Σκηνοθεσία:

Χόρχε Γκουέρρα

Κοστούμια:

Σύλβια Μπλουμ

Φωτισμοί- Ήχοι:

Γκουϊλλέρμο Βάσκεζ

Εκτέλεση παραγωγής:

Λουζ Μαρία Ντάμμερτ

Μουσικός:

Ζοζέ Μπαρσένας

Διανομή

(με σειρά εμφάνισης)

Διόνυσος:

Μπαλντομέρο Κακέρες

Χορός Βακχών:

Ιρένε Εϋζαγκουΐρρε

Όλγκα Μπαρτσένας

Ροζάριο Βεραστέγκουϊ

Μόνικα Ντομίνγκεζ

Μπέρθα Παγκάζα

Τειρεσίας:

Αλφρέδο Ορμένο

Κάδμος:

Λούις Πειράνο

Πενθέας:

Χόρχε Γκουέρρα

Κήρυκας:

Τζιανφράνκο Μπρένο

Αγγελιοφόρος:

Αριστότελες Πίτσο

Αγαύη:

Αλίσια Μοράλες

Ο ΧΟΡΧΕ ΓΚΟΥΕΡΑ ΚΑΣΤΡΟ γεννήθηκε στο Καλλάο του Περού το 1952. Σπούδασε σκηνοθεσία, δραματουργία και φιλολογία στο Περού, στην Ουρουγουάη και στις Ηνωμένες Πολιτείες. Παράλληλα στο διάστημα 1972-1985 παρακολούθησε θεατρικά εργαστήρια σε εξωπανεπιστημιακούς χώρους όπου διδάχθηκε μοντέρνες και παραδοσιακές θεατρικές μορφές διαφόρων πολιτισμών (Καμπούκι, Μπούτο, τέχνη Αυτοσχεδιασμού, φωνητική κλπ). Έχει σκηνοθετήσει πολλά θεατρικά έργα κλασσικού και μοντέρνου ρεπερτορίου. Ανάμεσα σ' αυτά και αρκετές αρχαίες τραγωδίες (Βάκχες, Εκάβη, Αγαμέμνων, Ηλέκτρα, Αντιγόνη, Ιφιγένεια εν Ταύροις).

ΣΤΟΥΝΤΙΟ ΕΘΝΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ
(Μ. ΒΡΕΤΑΝΙΑ) συνεργασία
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΔΕΛΦΩΝ

Σοφοκλή «ΙΧΝΕΥΤΑΙ» (ή ΟΙ ΙΧΝΕΥΤΕΣ ΤΟΥ ΟΞΥΡΥΓΧΟΥ)
Παγκόσμια πρώτη παράσταση της νέας προσαρμογής που έγινε από τον Τόνυ
Χάρρισον για το Αρχαίο Στάδιο των Δελφών

Σκηνοθεσία:	Τόνυ Χάρρισον
Σκηνογραφία-Φωτισμός:	Τζόσλυν Χέρμπερτ
Σύνθεση μουσικής:	Στήβεν Έντουαρντς
Διεύθυνση μουσικής:	Ντέιβ Όμπσον
Διευθυντής Σκηνής Θιάσου:	Τρις Μοντεμούρο
Διευθυντής Σκηνής:	Σάνταλ Χάουζερ
Ηχοι:	Τζων Ρουλ
Διδασκαλία χορού:	Αώρενς Ήβανς
Βοηθός σχεδιαστής φωτισμού:	Πωλ Μάκλεϊς
Βοηθός σκηνογράφου:	Βίκι Χάλλαμ

ΣΤΟΥΝΤΙΟ ΕΘΝΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

Το Στούντιο του Εθνικού Θεάτρου της Μεγάλης Βρετανίας με διευθυντή τον Πήτερ Γκιλλ παίζει ένα ζωτικότατο ρόλο στη ζωή του θεάτρου με τη δημιουργία μιας βάσης εργασίας έξω από τα συνηθισμένα όρια της σκηνής και των χώρων πρόβας. Προσφέρει ευκαιρίες σε νέους καλλιτέχνες να αναπτύξουν τη δουλειά τους και να τελειοποιήσουν τις ικανότητες τους. Στεγάζει τις πρωτοβουλίες του Εθνικού Θεάτρου για νέες συγγραφικές προσπάθειες και προωθεί νέες, πειραματικές δουλειές με προγράμματα, αναγνώσεις θεατρικών έργων και εργαστήρια.

Το Στούντιο του Εθνικού Θεάτρου χρηματοδοτείται από το Sainbury's. Επιχορηγείται επίσης από το Ίδρυμα του Εθνικού Θεάτρου.

Πηγή: Ευρωπαϊκό Πολιτιστικό Κέντρο Δελφών

1989

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΔΕΛΦΩΝ

Ε΄ ΔΙΕΘΝΗΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ
ΑΡΧΑΙΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ
Δελφοί 29 Ιουνίου - 6 Ιουλίου 1989

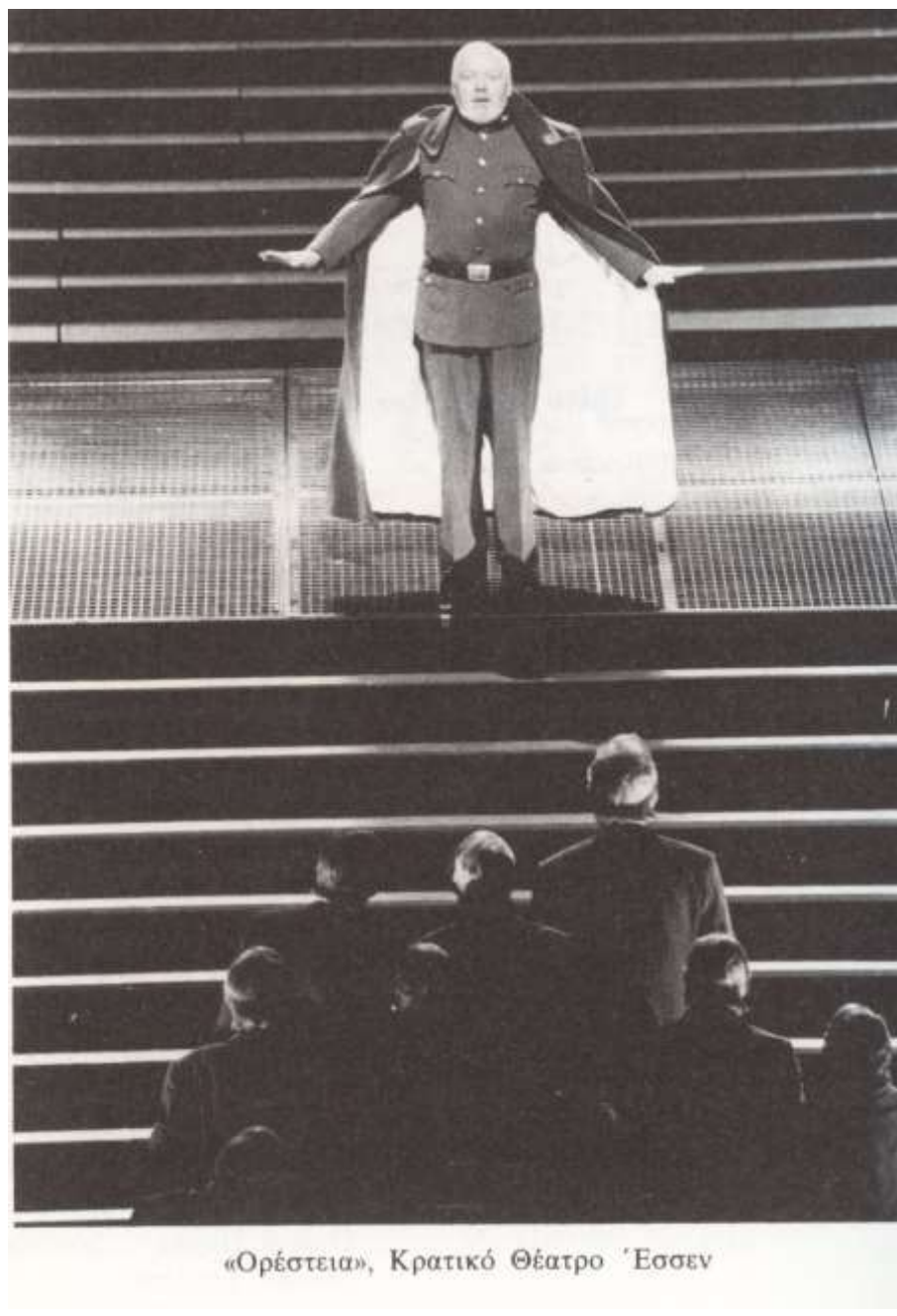
E' INTERNATIONAL MEETING
ON ANCIENT GREEK DRAMA
Delphi 29 June - 6 July, 1989

EUROPEAN CULTURAL CENTER OF DELPHI

ΘΕΑΤΡΟ ΕΣΣΕΝ

Αισχύλου «ΟΡΕΣΤΕΙΑ»

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ - ΧΟΗΦΟΡΟΙ – ΕΥΜΕΝΙΔΕΣ

Μετάφραση:	Ernst Buschor
Σκηνοθεσία:	Hans Günther Heyme
Σκηνικά-κοστούμια:	Wolf Miinzner
Χορωδιακά:	Alfons Nowacki
Δραματοουργία:	Manns-Dietrich Schmidt
Εποπτεία:	Annette Dabs
	Angelika Schallenberg
Συνεργάτης σκηνής:	Andreas Jander
Συνεργάτες κοστούμιών:	Dorin Kroll
	Gerda Nuspel

Πρώτο Μέρος — Αγαμέμνων

Φύλακας:	Sebastian Dominik
Κλυταιμνήστρα:	Margit Carstensen
Άγγελος:	Ulrich Wiggers
Αγαμέμνων:	Wolfgang Robert
Κασσάνδρα:	Marina Matthias
Αίγισθος:	Wolff Lindner
Χορός:	Matthias Beck
	Gerd Braese
	Dominik Castell
	Helmut Mielke
	Bernd Grawert
	Daniel Hajdu
	Martin Lindow
	Jorg Menke - Peitzmeyer

Sebastian Dominik

Ulrich Wiggers

Δεύτερο Μέρος — Χοηφόροι

Ορέστης:	Volker Lippmann
Πυλάδης:	Martin Lindow
Ηλέκτρα:	Marita Breuer
Κλυταιμνήστρα:	Margit Carstensen
Φύλακας:	Sebastian Dominik
Χορός:	Roswitha Ballmer
	Kim Collis
	Susanne Flury
	Kerstin Jahnke
	Jacqueline Kornmuller
	Florence Lienhard
	Katharina Linder
	Cornelia Porken

Τρίτο Μέρος — Ευμενίδες

<i>Δελφική Ιέρεια:</i>	Ute Zehlen
<i>Απόλλων:</i>	Peter Kaghanovitch
<i>Ορέστης:</i>	Volker Lippmann
<i>Το Πνεύμα της Κλυταιμνήστρας:</i>	Margit Carstensen
<i>Αθηνά:</i>	Renate Heuser
<i>Χορός:</i>	Roswitha Ballmer
	Kim Collis

Πολίτες της Αθήνας:

Susanne Flury
Kerstin Jahnke
Jacqueline Kornmuller
Florence Lienhard
Katharina Linder
Cornelia Popken
Marie-Lou Sellem
Matthias Beck
Gerd Braese
Dominik Castell
Sebastian Dominik
Helmut Mielke
Bernd Grawert
Daniel Hajdu
Martin Lindow
Jorg Menke-Peitzmeyer
Roland Reber
Ulrich Wiggers

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ "LA CUADRA DE SEVILLA"

Ευριπίδη «ΒΑΚΧΑΙ»

Προσαρμογή κειμένου-σκηνοθεσία:	Salvador Tavora
Σκηνικά-επιλογή μουσικών αποσπασμάτων:	Salvador Tavora
Κοστούμια:	Miguel Narros
Φιλολογική επιμέλεια:	Javier Rodriguez-Pinero
Φωτισμοί:	Manuel Gallardo

Διανομή

Διόνυσος:	Juan Romero
Τειρεσίας:	Mariano Fraile
Κάδμος:	Paco Moyano
Πενθείς:	Evaristo Romero
Αγαύη:	Fernanda Romero
Κορυφαία:	Concha Tavora
Χορός με κρουστά:	Salvador Tavora
Χορός Βακχών:	Leonor Alvarez-Ossorio
	Yolanda Lorenzo
	Inma Tello
	Lourdes Recio
	Eduardo Rebollar
	Manuel Berraquero

Πηγή: Ευρωπαϊκό Πολιτιστικό Κέντρο Δελφών

ΘΕΑΤΡΟ ΣΟΠΑΝΑΜ
(ΙΝΔΙΑ)

Αισχύλου «ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ»

Σκηνοθεσία:	Καβαλάμ Ναραγιάννα Πάνικκαρ
Δ/ντής Σκηνής:	Κα. Σαράντα Πάνικκαρ
Βοηθός Σκηνοθέτη:	Κ.Σ. Σιβαμόχαμ Θάμπι
Δ/νη Μουσικής:	Κάβαλαμ Σρίκουμαρ
Σχέδια κουστουμιών και καλλιτεχνική επιμέλεια:	Γ. Αραβιντάν
Κοστούμια:	Ποοζαπούρα Σάσι
Φωτισμός:	Κ. Κάλανταράν
Βοηθός Χορογράφου:	Β. Γκίρις
Μουσικοί:	Σίβα Μόχαν Θάμπι Ατζαγιάν Ναμπουντίρι Βένου Γκόπου

Διανομή

Προμηθέας:	Β. Γκίρις
Δίας:	Βαζουντεβάν Ναμπουντίρι
Μάγισσα:	Παμίλα Ρανί
Θεός του ανέμου:	Μοχάν Κουμάρ
Θεός της φωτιάς:	Π. Γκόπιναθ
Ωκεανός:	Μ. Πράπαθ Κουμάρ

Πηγή: Ευρωπαϊκό Πολιτιστικό Κέντρο Δελφών

TEATRI OYNITI (ΙΤΑΛΙΑ)

Σοφοκλή «ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ»

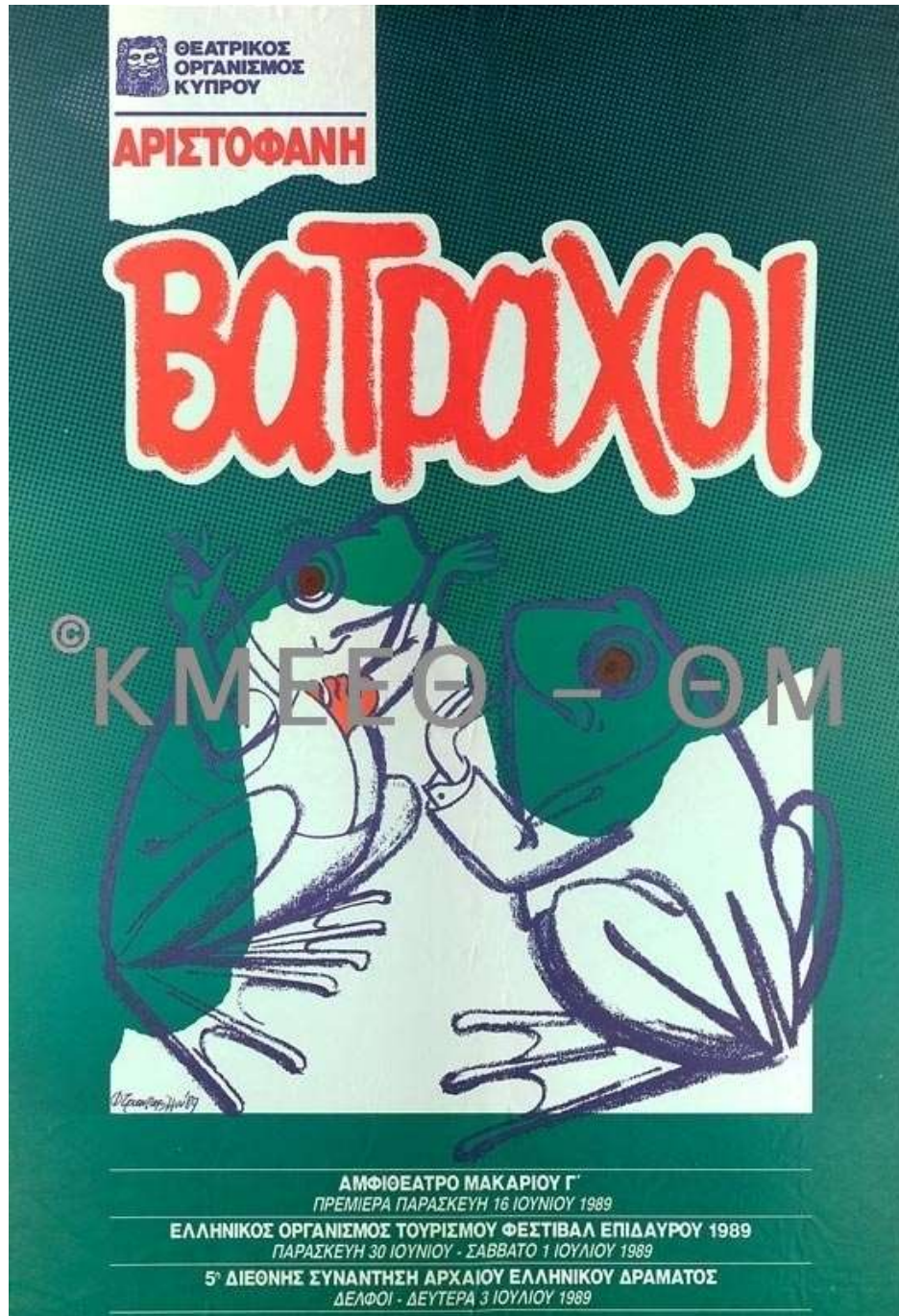
Μετάφραση:	Γκουΐντο Παντουάνο
Σκηνοθεσία:	Μάριο Μαρτόνε
Προσαρμογή:	Μάριο Μαρτόνε
	Γκουΐντο Παντουάνο
	Μασσίμο Φουσίλο
Μουσική:	Άλβιν Κουράν
Κοστούμια:	Μπέρτο Λάμα
Φωτισμός:	Πασκουάλε Μαρί
Σκηνογραφία:	Ντανιέλε Μπιλιάρντο
Υπεύθυνος Παραγωγής:	Ντάζι Ροντανίνι
Τεχνικός Διευθυντής:	Αντόνιο Σακιούντο
Βοηθός Σκηνοθέτη:	Άντζελο Κούρτι
Υπεύθυνος Οργάνωσης:	Κάρλα Ορτέλι
Παραγωγή:	Σανταρκάντζελο ντέι Τεάτρι Τεάτρι Ουνίτι

Διανομή

Φιλοκτήτης:	Ρέμο Τζιρόνε
Νεοπτόλεμος:	Αντρέα Ρέντζι
Οδυσσέας:	Τόνυ Σερβίλο
Χορός:	Οράτζιο Κόστα Τζιοβαντζίγκλι

Πηγή: Ευρωπαϊκό Πολιτιστικό Κέντρο Δελφών

Θεατρικός Οργανισμός Κύπρου

Συντελεστές παράστασης

Μετάφραση:

ΚΟΛΩΤΑΣ ΚΩΣΤΗΣ

Σκηνοθεσία:

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ ΝΙΚΟΣ

Σκηνικά:	ΖΙΑΚΑΣ ΓΙΩΡΓΟΣ
Κοστούμια:	ΖΙΑΚΑΣ ΓΙΩΡΓΟΣ
Μουσική:	ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΙΔΗΣ ΜΙΧΑΛΗΣ
Κίνηση:	ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΙΔΟΥ ΕΛΕΝΑ
Βοηθός Σκηνοθέτη:	ΠΑΥΛΙΔΟΥ ΑΛΚΗΣΤΙΣ
Μάσκες:	ΠΑΡΑΛΗ ΤΙΝΑ
Εξώφυλλο Προγράμματος:	ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ ΝΙΚΟΣ ΜΟΝΕΜΒΑΣΙΤΗΣ ΓΙΩΡΓΟΣ ΡΙΚΑΚΗΣ ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΟΥ Κ. ΜΠΑΝΤΟΥΒΑΝΟΥ Β. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗ Α.
Διοργάνωση:	ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ (Ε.Ο.Τ.)

Διανομή

ΔΙΟΝΥΣΟΣ:	ΚΑΥΚΑΡΙΔΗΣ ΣΤΕΛΙΟΣ
ΞΑΝΘΙΑΣ:	ΣΤΑΥΡΙΝΙΔΗΣ ΣΠΥΡΟΣ
ΝΕΚΡΟΣ:	ΝΕΟΦΥΤΟΥ ΝΕΟΦΥΤΟΣ
ΧΑΡΩΝ:	ΜΟΥΣΤΡΑΣ ΑΝΔΡΕΑΣ
ΑΙΑΚΟΣ:	ΣΤΑΣΙΝΟΣ ΦΑΙΔΡΟΣ
ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ:	ΓΑΙΤΑΝΟΠΟΥΛΟΥ ΤΖΕΝΗ
ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ:	ΣΑΝΤΟΡΙΝΑΙΟΥ ΑΝΝΙΤΑ
ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ:	ΜΙΧΑ ΜΑΡΙΑ
ΟΙΚΕΤΗΣ:	ΛΟΥΡΑΣ ΣΤΑΥΡΟΣ
ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ:	ΠΟΥΛΛΑΙΔΗΣ ΕΥΤΥΧΙΟΣ
ΑΙΣΧΥΛΟΣ:	ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΩΣΤΑΣ (Β')
ΠΛΟΥΤΩΝ, ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΑΔΗΣ:	ΜΟΥΣΤΡΑΣ ΑΝΔΡΕΑΣ
ΚΟΡΥΦΑΙΑ:	ΜΠΕΜΠΕΔΕΛΗ ΔΕΣΠΟΙΝΑ
ΧΟΡΟΣ ΒΑΤΡΑΧΩΝ:	ΚΥΡΙΑΚΙΔΟΥ ΕΛΛΗ (Β')
	ΓΑΙΤΑΝΟΠΟΥΛΟΥ ΤΖΕΝΗ
	ΣΑΝΤΟΡΙΝΑΙΟΥ ΑΝΝΙΤΑ
	ΣΧΟΙΝΙΟΥ ΚΩΣΤΑΣ
	ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ ΔΩΡΟΣ
	ΜΙΧΑ ΜΑΡΙΑ
	ΣΟΡΟΚΟΥ ΛΕΝΙΑ (ΕΛΕΝΗ)
	ΧΑΝΝΑ ΜΗΔΕΙΑ
	ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΙΔΗΣ ΓΙΩΡΓΟΣ
	ΜΟΥΑΙΜΗΣ ΓΙΩΡΓΟΣ
	ΛΟΥΡΑΣ ΣΤΑΥΡΟΣ
	ΠΑΥΛΙΔΟΥ ΑΛΚΗΣΤΙΣ
	ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ ΑΝΔΡΟΥΛΑ
	ΝΕΟΦΥΤΟΥ ΝΕΟΦΥΤΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΕΛΕΝΑ
ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΠΑΝΤΕΛΗΣ
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ
ΑΡΧΟΝΤΙΔΗΣ ΑΝΔΡΕΑΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΑΛΕΞΗΣ
ΦΩΤΙΑΔΗΣ ΤΟΝΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΩΣΤΑΣ (Β')

ΗΡΑΚΛΗΣ:

Πηγή: Αρχείο Θεατρικού Μουσείου

ΘΕΑΤΡΟ ΣΤΑΡΥ (ΚΡΑΚΟΒΙΑ)

Σοφοκλή «ΑΝΤΙΓΟΝΗ»

«Αντιγόνη», Θέατρο Στάρυ Κρακοβίας

Μετάφραση:

Stanislaw Hebanowski

Σκηνοθεσία:

Andrej Wajda

Σκηνογραφία:

Krystyna Zachwatowicz

Μουσική:

Stanislaw Radwan

Διανομή

Αντιγόνη:	Ewa Kolasinska
Ισμήνη:	Elzbieta Karkoszka
Κρέων:	Tadeusz Huk
Αίμων:	Krzysztof Globisz
Φρουρός:	Edward Zentara
Τειρεσίας:	Wieslaw Wojcik
Άγγελος:	Jerzy Binczycki
Ευριδίκη:	Agnieszka Mandat
Κορυφαίοι χορού:	Alicja Bienicewicz
	Ryszard Lukowski
	Urszula Kiebzak-Debogorska
	Beata Malczewska
	Monika Rasiewicz
	Grazyna Trela-Stawska
	Rafal Jedrzejczyk
Χορός:	Jan Korwin-Kochanowski
	Zbigniew Kosowski
	Jan Monczka
	Adam Romanowski
	Marcin Sosnowski
	Leszek Swigon
	Edward Zentara

Πηγή: Ευρωπαϊκό Πολιτιστικό Κέντρο Δελφών

ΘΕΑΤΡΟ ΤΕΧΝΗΣ ΚΑΡΟΛΟΥ ΚΟΥΝ
(ΕΛΛΑΔΑ)

Αριστοφάνη «ΕΙΡΗΝΗ»

Αριστοφάνη «Ειρήνη» Θέατρο Τέχνης

Μετάφραση:

Κώστας Βάρναλης

Σκηνοθεσία:

Κάρολος Κουν

Σκηνικά - Κοστούμια:

Διονύσης Φωτόπουλος

Μουσική:

Χρήστος Λεοντής

Επιμέλεια παράστασης:

Γιώργος Λαζάνης

Επιμέλεια χορογραφίας:

Μίμης Κουγιουμτζής

Μελίνα Μποτέλλη

Διανομή

Τρυγαίος:	Γιώργος Λαζάνης
Ερμής:	Κλέωνας Γρηγοριάδης
Δούλος Α':	Χρήστος Νίνης
Δούλος Β':	Νικήτας Αστρινάκης
Κόρες του Τρυγαίου:	Γιάννης Δεγαϊτς
	Κώστας Παμπικίδης
	Φώτης Μακρής
	Νίκος Ζορμπάς
	Νίκος Ιορδανίδης
	Δημήτρης Αραβαντινός
	Νίκος Ορφανός
Πόλεμος:	Περικλής Καρακωνσταντόγλου
Κύδοιμος:	Νίκος Ζορμπάς
Οπώρα:	Νίκος Ιορδανίδης
Θεωρία:	Νίκος Ζορμπάς
Χρησμολόγοι:	Βάσος Ανδρονίδης
	Γιάννης Δεγαϊτς
	Γιάννης Καρατζογιάννης
	Περικλής Καρακωνσταντόγλου

Πηγή: Ευρωπαϊκό Πολιτιστικό Κέντρο Δελφών

1992

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ του ΕΥΡΙΠΙΔΗ

Μετάφραση:

Θρασύβουλος Σταύρου

Σκηνοθεσία:

Νίκος Χαραλάμπους

Σκηνικά – Κοστούμια:

Γιώργος Ζιάκας

Μουσική:

Μιχάλης Χριστοδουλίδης

Κίνηση:

Inge Radeke

Βοηθός Σκηνοθέτης:

Δέσποινα Μπεμπεδέλη

ΔΙΑΝΟΜΗ ΜΕ ΤΗ ΣΕΙΡΑ ΠΟΥ ΕΜΦΑΝΙΖΟΝΤΑΙ

Ανδρομάχη:	Δέσποινα Μπεμπεδέλη
Θεράπαινα:	Αλκηστη Παυλίδου
Ερμιόνη:	Μαρία Μίχα
Μενέλαος:	Ευτύχιος Πουλλαΐδης
Παιδί:	Έλενα Παπαδοπούλου
Πηλέας:	Στέλιος Καυκαρίδης
Παραμάνη:	Λένια Σορόκου
Ορέστης:	Βαρνάβας Κυριαζής
Αγγελιοφόρος:	Γιώργος Μουαίμης
Θέτις:	Αννίτα Σαντοριναίου - Κυριαζή
ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ:	Λένια Σορόκου
	Αννίτα Σαντοριναίου - Κυριαζή
	Αλκηστη Παυλίδου
	Αδριανή Μαλένη
	Σοφία Καλλή
	Έλενα Παπαδοπούλου
	Μαρία Μίχα
	Ανδρούλα Ηρακλέους
	Μήδεια Χάννα
	Μαρία Γουσίου
	Μαρίνα Μαλένη
	Μαριάννα Καυκαρίδου
	Λέα Μαλένη

ΜΟΥΣΙΚΟΙ

Κλαρίνο:	Κλεάνθης Ζαμπακίδης
Κλαρίνο – Φλάουτο:	Σπΐσιεκ Ιρζένσκυ
Τύμπανα – κρουστά:	Σάββας Σάββα
Κρουστά:	Δημήτρης Μαραγκός
Αγάλματα:	Τάσος Αμπατζής
Κοσμήματα:	Γιώργος Ηλιάδης
	Σάντρα Στεφανίδου Μακραμέ
	Πάμπος Ξουφαρίδης
Αφίσα :	Βουβούλα Σκούρα
Βαφή Σκηνικού :	Πάμπης Χριστίδης
Μακιγιάζ :	Μαίρη Λύρα

Σημείωμα Σκηνοθέτη «ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ»

Στην «Ανδρομάχη» του Ευριπίδη δεν έχεις άλλη επιλογή από εκείνη που το ίδιο το ποιητικό κείμενο σου προσφέρει με πεντακάθαρο τρόπο. Να σκύψεις με σεβασμό και ιδιαίτερη προσοχή στο προσωπικό δράμα προσώπων που άγονται και φέρονται από τις συνθήκες -πάντοτε πιο δυνατές από τους ήρωες. Να δώσεις έμφαση στη δραματική συμπεριφορά, στην αδιέξοδη σιωπή, στο πικρό τραγούδι, στη χειρονομία συμπαράστασης ή υπεκφυγής, στην έκρηξη της συγκίνησης. Να «κατεβάσεις» όλες τις ανάγκες της παράστασης στα «καθ' ημάς», όχι σαν σμίκρυνση παρά σαν βίαιη μνήμη - πως είμαστε ανάμεσα - και όχι απέναντι - σε μια ατμόσφαιρα διάλυσης της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, ανάμεσα σε ερείπια ψυχής και χώρου.

Η «Ανδρομάχη» - αλλά και οι άλλοι, ως την τελευταία κοπέλα του Χορού - συνθέτει μια προσωπικότητα απλά πονεμένη, ποτισμένη από πίκρες αναμνήσεις χαμένων πατρίδων, διαλυμένης οικογένειας, θανάτων και εξευτελισμών αλλά και αβέβαιης «σωτηρίας» που αναπαράγεται στην εποχή μας κατά κόρον, δίπλα μας, ανάμεσα μας. Μια διαχρονική πρόσφυγας.

Ετσι, οικείες είναι και οι αναφορές μας στο δράμα και στη δράση του «ρεαλιστικού» αυτού έργου του Ευριπίδη. Από το κάρο -σύμβολο προσφυγιάς - ως τα ερείπια του αρχαίου ναού -«τυλιγμένα» σε σκαλωσιές - από τις απλές φιγούρες που βρέθηκαν στις σκοτεινές γωνιές της ορχήστρας να βιώνουν και να παρακολουθούν τα γεγονότα ως τη «ζωντανή» μουσική και τα «λαϊκά» δάνεια, όλα, εντάσσονται σε μια φόρμα που αποφεύγει συνειδητά την τελετουργία, το τραγικό μέγεθος, την επική αφαίρεση. Ακόμα και η θεά στο τέλος, «επεμβαίνει» θεατρικά και όχι μαγικά...

ΝΙΚΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ

Αρχαίο θέατρο Δελφών

Συμπαγωγή Θεάτρου του Νότου και θεάτρου La Mama N. Υ

Ευριπίδη « Ιφιγένεια εν Ταύροις »

Σύνθεση κειμένου – Δραματουργική επεξεργασία:	Γιάννης Χουβάρδας
Μετάφραση:	Richmond Lattimore
Σκηνοθεσία:	Γιάννης Χουβάρδας
Σκηνικά-κοστούμια:	Διονύσης Φωτόπουλος
Μουσική:	Greji Ito
Κείμενα στα Ν. Ελληνικά:	Δημήτρης Δημητριάδης

Διανομή

Ιφιγένεια:	Alyssa Bresnahan
Ιφιγένεια 1:	Χριστίνα Αλεξανιάν
Ιφιγένεια 2:	Sandra Daley
Ιφιγένεια 3:	Λία Ζωγράφου
Ιφιγένεια 4:	Laune Galluccio
Ιφιγένεια 5:	Sarah Graham Hayes
Ιφιγένεια 6:	Ναταλία Καποδίστρια
Ιφιγένεια 7:	Monica Koskey
Ιφιγένεια 8:	Κατερίνα Λέχου
Ιφιγένεια 9:	Άννα Μάσχα
Ορέστης:	Γρηγόρης Πατρικαρέας
Πυλάδης:	Randolf Curtis Rand
Αγγελιοφόροι:	Ακύλλας Καραζήσης
Θόας:	Γιώργος Κορμάνος
	Paul Beauvais
Αθηνά:	Ching Valdes - Aran

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗ ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ ΕΝ ΤΑΥΡΟΙΣ

Σε μια εποχή, όπου τα τείχη ανάμεσα στα έθνη καταρρέουν και τεράστιες πολιτισμικές ανακατατάξεις συγκλονίζουν τον πλανήτη, υπάρχει άραγε καταλληλότερο θέατρο για μια διεθνή συμπαραγωγή αρχαίας τραγωδίας, από το Πειραματικό Θέατρο La Mama της Νέας Υόρκη.

Η «Ιφιγένεια εν Ταύροις» του Ευριπίδη περιγράφει την συνάντηση δύο ξένων, αντίθετων κόσμων: του αρχαίου ελληνικού πολιτισμού και μιας μυθικής βαρβαρικής φυλής, η οποία πραγματοποιεί σκοτεινές ανθρωποθυσίες. Το έργο θέτει ερωτήματα για το πώς ο ένας κόσμος αντιλαμβάνεται τον άλλον και για τη σχέση που δημιουργείται μεταξύ τους, και υπαινίσσεται ένα μυστηριώδες σύμπαν, κινούμενο με κανόνες ασύλληπτους από τον ανθρώπινο νου, όπου φαινομενικά άσχετα μεταξύ τους θραύσματα ανθρώπινης εμπειρίας αποδεικνύονται συντονισμένα μέρη ενός όλου με τέλεια συνοχή.

Αυτό ακριβώς το συναρπαστικό θέμα ήταν και το έναυσμα για την πειραματική συνεργασία μιας ομάδας από Έλληνες και Αμερικανούς καλλιτέχνες πάνω σε μία εκδοχή του έργου, της οποίας το κείμενο θα περιελάμβανε τόσο την πρωτότυπη γλώσσα του Ευριπίδη, όσο και τα σύγχρονα αγγλικά, και θα παρουσιαζόταν και στις δύο χώρες.

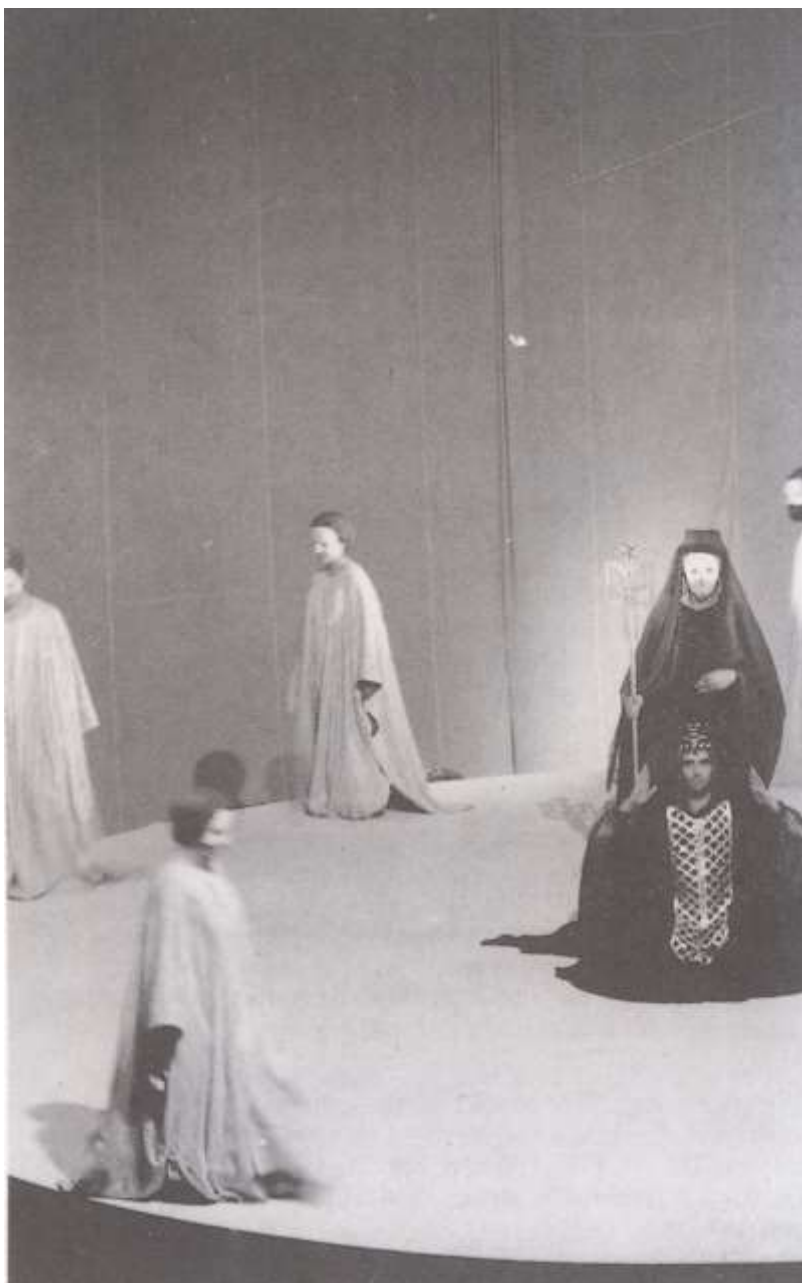
Η «Ιφιγένεια εν Ταύροις» αρχίζει μ' ένα όνειρο. Η Ιφιγένεια ονειρεύεται ότι: «Μου φάνηκε πως είχα απαλλαγεί απ' αυτή τη χώρα και ζούσα στο Αργός-κοιμόμουν μαζί με τις παρθένες- και τότε σείστηκαν τα έγκατα της γης με σάλο, κι εγώ έτρεξα, στάθηκα έξω, και είδα τον θριγκό να πέφτει, κι όλη τη στέγη να γκρεμίζεται και να σωριάζεται στο χώμα.

Κι από το πατρικό μου σπίτι έμεινε μόνο ένας στύλος και είδα να φυτρώνουν από το κιονόκρανο ξανθά μαλλιά και να παίρνει φωνή άνθρωπου. Και γω, τιμώντας τη ξενοκτόνο τέχνη που ασκώ, τον ράντιζα με αγιασμό, σα μελλοθάνατο, κι έκλαιγα». («Ιφ.ε.Τ.», στ. 44-55, μετάφραση Δημήτρη Δημητριάδη).

Αυτό το παράξενο όνειρο αποτέλεσε και το ερέθισμα για την παράσταση μας. Η σκηνοθεσία είδε το έργο σαν ένα μαγικό μύθο που αφηγείται τις περιπέτειες και τις δοκιμασίες μιας νέας γενιάς που ενηλικιώνεται σ' έναν κόσμο αίματος και χάους. Μέσα από αλληπάλληλες ονειρικές εικόνες, το κοινό καλείται να ακολουθήσει το ταξίδι της νιότης, μέσα από έναν σκοτεινό λαβύρινθο βαρβαρότητας και θανάτου, προς ένα έλλογο σύμπαν συμφιλίωσης και φωτός.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΟΥΒΑΡΔΑΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΛΕΣΧΗ (ΒΟΛΟΥ)
ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΣΤΟ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ

Σκηνοθεσία-Διδασκαλία:

Σπύρος ΒΡΑΧΩΡΙΤΗΣ

Σκηνικά-κοστούμια:

Σάββας ΧΑΡΑΤΣΙΔΗΣ

Μετρικό σύστημα:

Μιχάλης ΚΟΠΙΔΑΚΗΣ

ΔΙΑΝΟΜΗ

ΚΡΕΩΝ:

Ιωάννης ΤΡΑΝΤΑΣ

ΑΝΤΙΓΟΝΗ:

Μάρθα ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

Γιώργος ΣΦΥΡΙΔΗΣ

ΙΣΜΗΝΗ:

Χριστιάνα ΚΑΡΑΜΑΝΙΔΟΥ

Γιώργος ΚΑΦΚΑΣ

ΑΙΜΩΝ:

Νίκος ΛΙΑΣΚΟΣ

ΦΥΛΑΚΑΣ:

Κώστας ΠΑΜΠΙΚΙΔΗΣ

ΕΥΡΙΔΙΚΗ:

Αγγέλα ΚΑΛΑΦΑΤΗ

Γιώργος ΣΦΥΡΙΔΗΣ

ΑΓΓΕΛΟΣ:

Παντελής ΣΤΑΥΡΙΝΟΣ

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ:

Νίκος ΛΙΑΣΚΟΣ

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ:

Γιώργος ΣΦΥΡΙΔΗΣ

ΠΑΙΣ-ΗΓΕΜΩΝ:

Αγγέλα ΚΑΛΑΦΑΤΗ

ΚΟΥΡΥΦΑΙΟΣ-ΣΟΛΟ ΠΝΕΥΣΤΟ:

Γιώργος ΚΟΜΠΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΧΟΡΟΣ:

Όλοι οι ηθοποιοί

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Η πρόκληση για μένα, της «ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ» του Σοφοκλή είναι το ΑΚΟΥΣΤΙΚΟ της μήνυμα, οι συγχορδίες συμφώνων και φωνηέντων, η «οικολογικής» χροιάς ένταση των αγώνων λόγου, οι μετρικές ποικιλίες των χορικών, η ηχοχρωματική ροή των μονολόγων. Το ειδικό θάρρος του Κρέοντα είναι η απέραντη δεξιοτεχνία του στον χειρισμό του δικανικού λόγου, η εμφανής απόλαυση του όταν εξασφαλίζει (εξασφαλιζόμενος ταυτόχρονα) όλες τις δυνατές μορφές των ρητορικών σχημάτων. Η εξουσία του σχηματίζεται αμέσως μετά την επιτυχή διατύπωση μιας ιδέας, ενός αποφθέγματος, μιας ρήσης.

Η διαφορούμενη στάση ως γλωσσική συμπεριφορά, η ειρωνική απόχρωση, η επιθετική μέχρι διαλύσεως χρήση του ρήματος συνθέτουν τον «ρόλο» της Αντίγονής προϋποθέτοντας τον κατάλληλο άνδρα-υποκριτή. Το κείμενο των 1350 τόσων στίχων αποτελεί ένα είδος σκηνοθετικής «παρτιτούρας» κλειστού κυκλώματος. Το πρωτότυπο κείμενο του Σοφοκλή εμπεριέχει, εν σπέρματι, ολόκληρο τον κώδικα της αναβίωσης του.

Εικονογραφώντας την «γεωμετρία» των εισόδων, εξόδων, στάσεων, κινήσεων και μετακινήσεων των ηρώων του χορού αφ¹ ενός και ηχοποιώντας τα «μαθηματικά» της γλώσσας του Σοφοκλή αφ' ετέρου, επιτυγχάνουμε ένα είδος «δευτερογενούς» σκηνοθεσίας η οποία εξαρθώνει όλον τον αναπαραστασιακό μηχανισμό της υπόθεσης (story) του έργου. Το τραγικό δεν εικονογραφείται αλλά μόνο σημαίνεται μέσα από αντιθετικές φόρμες και ρυθμούς. Ο Κρέων οδύρεται στο φινάλε της «Αντιγόνης» σε Βίαιους χορευτικούς ρυθμούς και όχι επαναπαυόμενος σε δραματικές παύσεις και εξπρεσιονιστικές χειρονομίες, γνώριμα στοιχεία του Ευρωπαϊκού δράματος του 19ου αιώνα.

Οι άνδρες υποκριτές, ο μικρός αριθμός τους, η διανομή των ρόλων, το μετρικό σύστημα είναι στοιχεία που καθορίζουν την ΜΟΡΦΗ ΤΗΣ ΟΥΣΙΑΣ της Ελληνικής Τραγωδίας. Σπέρμα θεάτρου ανά τους αιώνες προς διαρκή αναζήτηση γονιμοποίησης.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ '92
ΣΠΥΡΟΣ ΒΡΑΧΩΡΙΤΗΣ

Αισχύλου ΠΕΡΣΑΙ

Μετάφραση:

Δραματουργική επεξεργασία και σκηνοθεσία:

Σκηνικά – Κοστούμια:

Μουσική – αποσπάσματα:

Κλαρίνο:

Σύνθεση ήχων:

Πάνος Μουλάς

Θόδωρος Τερζόπουλος

Γιώργος Πάτσας

**από τον Επίκυκλο 2 του
Γιάννη Χρήστου**

Νίκος Φιλιππίδης

Τάκης Βελιανίτης

ΔΙΑΝΟΜΗ

(με τη σειρά εμφάνισέως)

ΧΟΡΟΣ:

Τάσος Δήμας

Καλλιόπη Ταχτσόγλου

ΑΤΟΣΣΑ:

Άντζελα Μπρούσκου

ΑΓΓΕΛΙΟΦΟΡΟΣ – ΞΕΡΞΗΣ:

Νίκος Σαρρόπουλος

ΔΑΡΕΙΟΣ:

Σοφία Μιχοπούλου

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗ ΠΕΡΣΑΙ

Στους «Πέρσες» του Αισχύλου παρακολουθούμε τον καταποντισμό μιας αυτοκρατορίας η οποία ξεπεράστηκε ιστορικά, έκλεισε τον κύκλο της και καταρρέει γιατί ήταν θανατηφορικές οι δομές της: ηγεμονική εξουσία, πολυεθνική πανσπερμία, πετρωμένα θεοκρατικά μοντέλα, κατακτητικοί πόλεμοι με μισθοφόρους και δούλους. Επακόλουθα στοιχεία της παρακμής, η ματαιόδοξη χλιδή, η έπαρση, η αλαζονεία, η ασέβεια, η Ύβρις. Οι Πέρσες παρήκμασαν κοινωνικά, ηθικά και ψυχολογικά. Ακολουθεί και η στρατιωτική συντριβή τους.

Στους «Πέρσες», ο Αισχύλος θα αναφερθεί με ποιητικό τρόπο στο θάνατο, που έχει ρίξει τη σκιά του πάνω στους Πέρσες και θα περιγράψει το «τελετουργικό» της ταφής. Αποκαλυπτικό προμήνυμα θανάτου το γήρας (η γερασμένη Ασία, η γερασμένη Άτοσσα, οι γέροντες του Χορού). Επίσης το ευνουχιστικό για τον Ξέρξη και τους Πέρσες όνειρο της Άτοσσας, το μάταιο κάλεσμα-ξόρκι του νεκρού Δαρείου, η συντριμμένη ψυχολογία του Ξέρξη, η μεταφυσική - θεοκρατική μοιρολατρεία των Περσών. Την ασέληνη νύχτα θα ταράξουν τα βογκητά από τις ψυχές των νεκρών του Περσικού στρατού. Η αυτοκρατορία πεθαίνει, ενταφιάζοντας τις δομές που κατέρρευσαν. Οι γέροντες, η Άτοσσα, ο Ξέρξης συστατικά όλων αυτών των δομών, όλοι σε χορό του θανάτου θα επιμεληθούν τη δική τους ταφή. Μοιρολογούν εαυτούς και αλλήλους. Η μελαγχολία τους μετουσιώνεται σε ασυνείδητη επιθυμία θανάτου, επιθυμία μιας τελικής απόλυτης ηρεμίας. Σχεδόν έχουν ζητήσει από το Δαρείο, να παίξει το ρόλο του βαρκάρη στο μακρινό τους ταξίδι. Σε συνειρμό θα μας έρθουν τα λόγια του Οιδίποδα: «ήδη γαρ έρπω τον τελευταίον βίον κρύψων παρ' Αΐδην».

Διακριτικά και από μακριά έρχεται η αντίστιξη για κάποιους Έλληνες, που έχουν έρωτα για τη ζωή, έρωτα για τον άνθρωπο, την ελευθερία, την Πατρίδα, τη γνώση, την τέχνη, τη Δημοκρατία. Τους Αθηναίους, που έφτιαξαν τους Θεούς τους στα μέτρα τους και μετουσίωσαν την Ειμαρμένη σε Δικαιοσύνη. Με το πέρασμα του χρόνου έγιναν και οι δικές τους δομές θανατηφόρες.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΤΕΡΖΟΠΟΥΛΟΣ

Πηγή: Ευρωπαϊκό Πολιτιστικό Κέντρο Δελφών

1995

Το Ευρωπαϊκό Πολιτιστικό Κέντρο δελφων
σε Συνεργασία με την Δραματική Σχολή του Εθνικού θεάτρου
παρουσιάζει
σε παγκόσμια πρώτη παράσταση
Αριστοφάνη Όρνιθες

Σκηνοθεσία-Δραματουργική Σύνθεση:

Ερμηνεύουν οι σπουδαστές:

Yuri Lyubimov

Βασίλειου Λαέρτης

Γουβαλάρης Γιώργος

Γύρα Βιολέττα

Δημήτριου Δημήτρης

Θλιβερή Γεωργία

Καρλατιρα Γεωργία

Κοντομαρη Παρασκευή

Μαρίζας Δημήτρης

Νεδου Εύα

Παπανικολάου

Δημήτρης

Σπινουλας Αντώνης

Φιλιπακοπούλου

Μαρία

Ευχαριστούμε τον Διονύση Φωτόπουλο για την συμβολή του, στην παραγωγή των Ορνίθων.

Πηγή: Ευρωπαϊκό Πολιτιστικό Κέντρο Δελφών

Το Ευρωπαϊκό Πολιτιστικό Κέντρο Δελφών
σε σύμπραξη με το Διεθνές Φεστιβάλ της toga
και την Διεθνή Επιτροπή Θεατρικής Ολυμπιάδας
παρουσιάζει
σε παγκόσμια πρώτη παράσταση
την Ηλέκτρα του Tadashi Suzuki

Σκηνοθεσία-σύνθεση:	Tadashi Suzuki
Βοηθός σκηνοθέτης:	Tatoshi MIYAGI
Φώτα:	Michitomo Shiohara
	Yuji Niimi
	Goro Izumi
Ήχος:	Akira Watanabe
	Akihiko Ohe
	Chiyosshi Fujii
Σκηνικά:	KIYOSUMI NIIHORI
Κοστούμια:	Takako Okamoto
	Kayo Takahashi
Διοικητική διεύθυνση:	Ikuko Saito
	Takeyoshi Yamamura
	Naoko Narita

Ερμηνεία

Κλυταιμνήστρα :	Hiroko TAKAHASHI
Ηλέκτρα:	MIKARI
με τους:	Yoichi Takemori
	Masaharu Kato
	Toshihiro Sakato
	Kazunori Abe
	Itaru Okano
	Hirohisa HASEGAWA
	Tsuyoshi KIHIMA
	Kikuyo OMORI
	Yumiko OTSOKA

Momoyo TATENO

Ryoko SUEMATSU

Midori Takata (κρουστά).

Η παραγωγή αυτή πραγματοποιήθηκε χάρη στην υποστήριξη του Γραφείου Πολιτιστικών Υποθέσεων της Ιαπωνίας και την Περιφερειακή Κυβέρνηση της Shizuoka.

Σημείωμα του σκηνοθέτη

Όλος ο κόσμος είναι ένα νοσοκομείο και όλοι οι άν-και οι γυναίκες είναι τρόφιμοι του νοσοκομείου αυτού - αυτή η άποψη ήταν πάντοτε μία κινητήρια δύναμη στις θεατρικές μου δημιουργίες. Με άλλα λόγια, θεωρώ το δράμα σαν μία μορφή έκφρασης όπου ο δραματουργός έχει αποκρυσταλλώσει τις παρατηρήσεις του και βλέπει τα ανθρώπινα όντα σαν να είναι ασθενείς. Ορισμένοι δραματουργοί πιθανότατα να διαφωνήσουν με αυτή την άποψη αλλά υποστηρίζω ότι όλα τα μεγάλα έργα προσφέρονται για αυτού του είδους τις ερμηνείες. Γι' αυτό το λόγο όλα τα θεατρικά έργα μου των τελευταίων ετών, έχουν ως σκηνικό νοσοκομείο - για την ακρίβεια, ψυχιατρείο. Η «Ηλέκτρα» δεν αποτελεί εξαίρεση. Αποκομμένη απ' όλους τους οικογενειακούς δεσμούς, η ηρωίδα του έργου μου ζει στην μοναξιά, απολύτως άλαλη, σε ένα νοσοκομείο. Το μόνο που επιθυμεί είναι να εκδικηθεί το άτομο που είναι η αιτία όλων αυτών των δεινών, τη μητέρα της, που την εγκατέλειψε. Η επιθυμία αυτή έχει γίνει πια μία σκοτεινή φαντασίωση, μία όλο και περισσότερο παθιασμένη μονομανία, που εντείνεται από το γεγονός ότι είναι αδύνατον να εκπληρωθεί. Στο έργο μου επιχειρώ να αποδώσω αυτή την φαντασίωση με ορισμένες τεχνικές και το θεατρικό ύφος του παραδοσιακού ιαπωνικού θεάτρου, τόσο οπτικά, όσο και ακουστικά. Γιατί επιλέχθηκε αυτό το πλαίσιο -θα μπορούσε να ρωτήσει κανείς- για να αποδοθούν τα πάθη της Ηλέκτρας, τα οποία περιγράφονται στα έργα των αρχαίων Ελλήνων τραγικών; Γιατί πιστεύω ότι η αγωνία της πνευματικής ένδειας, την οποία υφίσταται ένας ασθενής σε ένα νοσοκομείο -μία κατάσταση στην οποία είναι αναπόδραστα παγιδευμένος- αποτελεί ένα παγκόσμιο φαινόμενο, κοινό σε όλες τις εποχές, τις φυλές και τα ήθη. Μέσα από αυτή την οπτική, η μοίρα της Ηλέκτρας, της πριγκίπισσας του Αργού, δεν είναι μία πολιτισμική ιδιαιτερότητα.

[illegible]

Να διατηρείται δηλαδή στα ελ-
πετικά η αντανακλαστική κό-
φορ λόγω της μέγ. αντανα-
κτικής του υποδοχτή. Και γιατί την
αντανακλαστική δεν θα υπερέχει
η «βολατική» με την από το
αντανακλαστικό σπινάλιο, της γα-
μινιζομένης διέγερσης «δυσ», η
ποδοχτική ανάλογη είναι φαινο-
λογικά, καθώς α.β. α.γ. με τη
μετάδοση της παλμής πρόκειται. Υ.

Kon pítomog, in y qurpachin ha-
bita pa tinnu ilpusternu

Εἴτα ὁμοῦ ἐπὶ τὴν αὐτὴν ὁδὸν ὑπε-
ρβύσας, «ὅτι πῦρ ἐστὶν» ἔκω ἔκω,
ἐκείθεν, ἐκ τῶν ὁδῶν, πάλιν ὡς ἐν
ἐκείνῃ ἐπιστρέψας ἦν. Ἀρ' ἐπὶ ἐν-
ταύτῃ οὐκ ἔστιν ὁδὸς. Τίς οὖν πῦρ ἐστὶν

Κι όπως υπάρχει δύσκολο να
κόπη με το σκαμνί των θέσεων
από πεινασμένο γουέρι, γ' αναφο-
ράν στις παραινέσεις των λόγων, επι-
δύσκουλος «φύση», οι επιθυμίες

Minde, stasichingh nuy wissawen
winnid - «Hiltspe» Atini spee
to stasich yui ty «Hiltspe» Gie
winnid nuy Hiltspe.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ ΠΟΛΕΝΑΚΗΣ

Το Ευρωπαϊκό Πολιτιστικό Κέντρο Δελφών
σε Σύμπραξη με το Watermill Center
και τη Διεθνή Επιτροπή Θεατρικής Ολυμπιάδας
παρουσιάζει
σε παγκόσμια πρώτη παράσταση
Περσεφόνη του Robert Wilson

Σκηνοθεσία:

ROBERT WILSON

Μουσική:

Philip GLASS

Κείμενο:

Brad Gooch

Κοστούμια:

CHRISTOPHE DE MENIL

Ο Robert Wilson είναι ο ίδιος μία διανοητική κατάσταση... Μία δεσπόζουσα μορφή στον κόσμο του πειραματικού θεάτρου και ένας εξερευνητής στις χρήσεις του χρόνου και του χώρου επί σκηνής. Για περισσότερο από δύο δεκαετίες ζωντανεύει τα εκπληκτικά του οράματα. Υπερβαίνοντας τις θεατρικές συμβάσεις, αντλεί στοιχεία από άλλα θεάματα και γραφικές τέχνες, που συγχωνεύονται σε ένα ολοκληρωμένο καμβά εικόνων και ήχων. Σε μερικούς οι επιλογές του μπορεί να φαίνονται αυθαίρετες. Στην πραγματικότητα ο Wilson διακρίνεται για παραδειγματική ακρίβεια και ευστοχία στην ανεύρεση άμεσης σύνδεσης μεταξύ της ιδέας και της εκτέλεσης.

MEL GUSSOW, New York Times

Ιανουάριος 1994

Το Ευρωπαϊκό Πολιτιστικό Κέντρο Δελφών
σε Σύμπραξη με το Royal National Theatre Studio
παρουσιάζει
σε παγκόσμια πρώτη παράσταση
τους Εργάτες του Ηρακλή
ή η αυτοψία του Φρυνίχου
του Tony Harrison

Σκηνοθεσία :	Tony Harrison
Σκηνικά-κοστούμια:	Jocelyn Herbert
Φωτισμοί:	Jocelyn Herbert
Μουσική :	Richard Blackford
Ήχος :	Glenn Keiles
Συντονισμός παραγωγής:	Ttrish Montemuro
Διευθυντής σκηνής:	Fraser Marlow
Εργάτες:	Lawrence Evans
	Fraser Marlow
	Conrad Nelson
	Barrie Rutter
	Tim Wright

Περί Φρυνίχου

Από την τετραλογία του Φρυνίχου με θέμα τον Ηρακλή έχει διασωθεί μόνον ένας στίχος. Το απόσπασμα συνήθως παρατίθεται στις αναφορές της πάλης του Ηρακλή με τον Θάνατο. Ο Θάνατος έχει άλλωστε ήδη αναλώσει όλη την τετραλογία πλην αυτών των τεσσάρων λέξεων που επέζησαν:

Σώμα δ' αθαμβές γυιοδόνητον τείρει...

Οι εργάτες του Ηρακλή ή η αυτοψία του Φρυνίχου Πέντε εργάτες τοποθετούν τα θεμέλια του θεάτρου της επόμενης χιλιετίας. Καθώς ετοιμάζονται να ρίξουν την πλάκα του τσιμέντου τους κατατρέπει το φάντασμα του Φρυνίχου, ενός από τους πρώτους τραγικούς ποιητές και θεμελιωτές της τραγωδίας. Το πνεύμα του Ηρακλή παλεύει εναντίον όλων των στοιχείων που μετατρέπουν το μάρμαρο σε ασβέστη και λίπασμα και τα κείμενα σε σκουπίδια. Αυτή υπήρξε η τύχη πολλών έργων αρχαίου ελληνικού δράματος και πολύ πιθανά αυτά που χάθηκαν ή «ανακυκλώθηκαν» είναι πολλά περισσότερα απ' όσα τελικά διασώθηκαν. Λόγω της φυτικής τους προέλευσης, οι αρχαίοι πάπυροι πολύ συχνά χρησίμευσαν ως λιπάσματα σε άγονα εδάφη και πολλά από τα υπέροχα μαρμάρινα αγάλματα των Αρχαίων Ελλήνων κατέληξαν σε ασβεστοκάμινους για να γίνουν είτε λιπάσματα για τις διάφορες καλλιέργειες είτε ασβέστης για τις οικοδομικές κατασκευές. Όταν, εδώ και 100 χρόνια, ο Τζέιμς Φρέιζερ επισκέφθηκε τους Δελφούς, την εποχή που προετοίμαζε την μνημειώδη έκδοση του Πausanias, στάθηκε στο Στάδιο και βλέποντας την κενή θέση της διακοσμητικής επένδυσης από πεντε-λίκό μάρμαρο, που είχε δωρίσει ο Ηρώδης Αττικός στο Στάδιο, σχολίασε: «Πιθανότατα κατέληξε όπως τόσα άλλα αρχαία μάρμαρα στην Ελλάδα, σε κάποια ασβεστοκάμινο».

Εδώ ο Ηρακλής παλεύει εναντίον του χρόνου, της λήθης, της εγκατάλειψης, του πολέμου, της καταστροφής των πόλεων και της απαγόρευσης έργων όπως η Μιλήτου Άλω-σις του Φρυνίχου. Γιατί όχι μόνο η μεγάλη πόλη της Μιλήτου και όλος ο ανδρικός πληθυσμός της καταστράφηκαν από τους Πέρσες, αλλά και η τραγωδία του Φρυνίχου που αναφερόταν στην καταστροφή απαγορεύθηκε και δεν ξαναπαίχθηκε ποτέ. Καθώς οι εργάτες θεμελιώνουν το θέατρο του μέλλοντος, στο τσιμέντο αντιλαλούν φωνές από το αρχαίο παρελθόν και στίχοι του Φρυνίχου για την πάλη του Ηρακλή με το Θάνατο. Και -πράγμα παράδοξο- οι καταστροφικότερες δυνάμεις που πρέπει να αντιπαλέψει ο Ηρακλής είναι ο ίδιος του ο εαυτός και τα δικά τους καταστροφικά ένστικτα που τον οδήγησαν στον ανείπωτο φόνο των ιδίων του των παιδιών. Μήπως χρειάστηκε τότε ο Φρύνιχος να κατασκευάσει την πρώτη γυναικεία μάσκα για να θρηνήσει την καταστροφική μανία των ανδρών; Πώς έμαθαν να ενσωματώνουν στην ψυχή τους οι υποκριτές (ηθοποιοί) του Φρυνίχου τον γυναικείο θρήνο όταν πρωτοφόρεσαν μάσκες γυναικών; Η σκηνή του αρχαίου θεάτρου των Δελφών ήταν διακοσμημένη με ζωφόρο όπου είχαν σμιλευτεί οι «Άθλοι του Ηρακλή». Κάποια τμήματα της σώζονται σήμερα στο Αρχαιολογικό Μουσείο των Δελφών.

Το Ευρωπαϊκό Πολιτιστικό Κέντρο Δελφών
σε Σύμπραξη με τον Θεατρικό Οργανισμό «Ορίζοντες»
και το Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος
παρουσιάζει
σε παγκόσμια πρώτη παράσταση
Αγών
Παραλλαγές στην Αντιγόνη του Σοφοκλή του Βασίλη Παπαβασιλείου

Σκηνοθεσία:

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Σκηνικά-κοστούμια:

ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Μουσική:

ΓΙΩΡΓΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΑΚΗΣ

Κινησιολογία:

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ

Δραματουργική επεξεργασία :

ΣΩΤΗΡΗΣ ΧΑΒΙΑΡΑΣ

Φωτισμοί:

ΧΡΗΣΤΟΣ ΓΙΑΛΑΒΟΥΖΗΣ

Βοηθός Σκηνοθέτης:

ΣΟΦΙΑ ΚΑΡΑΚΑΝΤΖΑ

Αντιγόνη 1η :

Αντιγόνη Αλικάκου

Αντιγόνη 2η:

Λίλη Βαφειάδου

Αντιγόνη 3η:

Στέλλα Καζαζη

Αντιγόνη 4η:

Γιολάντα Καπερδα

Αντιγόνη 5η:

Σμαράγδα Καρυδη

Αντιγόνη 6η:

Ελένη Κοκκίδου

Αντιγόνη 7η:

Όλια Λαζαριδου

Αντιγόνη 8η:

Κατερίνα Λεχου

Αντιγόνη 9η:

Ντίνα Νικολαΐδου

Αντιγόνη 10η:

Όλγα Παπα

Αντιγόνη 11η:

Θάλεια Σκαρλατου

Αντιγόνη 12η:

Οδέτη Σταβαρακη

Αντιγόνη 13η:

Λυδία Φωτοπούλου

Σημείωμα του σκηνοθέτη

«Δεν επιτρέπεται να μιλά κανείς όταν ψάχνει. Ή, μάλλον, δεν μπορεί. Φοβάται μην εντοπιστεί/Όταν ψάχνουμε, κινδυνεύουμε. Όχι τόσο από τους άλλους, όσο από τον εαυτό μας, που «ξέρει», αυτόν που μας υποβάλλει τις έτοιμες ιδέες, τις σίγουρες λύσεις, τις «ολοκληρωμένες» απαντήσεις »

Βασίλης Παπαβασιλείου

Ένα σκηνικό γεμάτο εφημερίδες και πολλοί καθρέφτες είναι το σκηνικό του «Αγών», παράστασης που θαυμάζεται στην σφοδρότητα «Αντιγόνη»

ΑΠΟΨΕ ΣΤΟΥΣ ΔΕΛΦΟΥΣ

Κρατικού Θεάτρου "Αγών"

Σύνθεση του Βασίλη Παπαβασιλείου βασισμένη στην "Αντιγόνη" του Σοφοκλή

«Αγών» τιτλοφορείται η παράσταση, που δίνει απόψε στους Δελφούς το Κρατικό Θέατρο Θεσσαλονίκης. Πρόκειται για μια σύνθεση του σκηνοθέτη και διευθυντή του θεάτρου Βασίλη Παπαβασιλείου, που θαυμάζεται στην τραγωδία του Σοφοκλή «Αντιγόνη».

Στην παράσταση τα σκηνικά και τα κοστούμια φιλοτέχνησε ο Διονύσιος Φωτόπουλος. Τη μουσική έγραψε ο Γιώργος Χριστιανόπουλος και την κίνηση δίδαξε ο Δημήτρης Παπαϊωάννου. Η δραματολογική συνεργασία είναι του Σωτήρη Χασιάρη. Σύμφωνα με πληροφορίες της «Ε» η παράσταση θα παιχθεί στη Θεσσαλονίκη το φθινόπωρο, στο πλαίσιο των Δημητρίων.

Μολοντί ο σκηνοθέτης απέφυγε

να δώσει στη δημιουργία οποιοδήποτε σχόλιο για την παράστασή του αυτή, φαίνεται ωστόσο ότι την παρουσιάζει ως μία «εργασία εν εξελίξει». Ένα είδος σπορδής δηλαδή και ανήκενυσης πάνω στην παρουσίαση των αρχαίων έργων δέμα με το οποίο πολλοί σκηνοθέτες και επί πολλά χρόνια έχουν ασχοληθεί, πολλές προτάσεις έχουν διατυπωθεί, αλλά καμιά λύση δεν είναι δυνατό να δοθεί.

Σύμφωνα με πληροφορίες, που δεν θα επιβεβαιωθούν πριν δοίμε την παράσταση, ο Παπαβασιλείου προτείνει μία αντιμετώπιση του αρχαίου δράματος χωρίς τα δέκα κα-

μιάς τις υπερβολές, με τις οποίες το φάρμακός η ως τώρα αντιμετώπισή του.

Το σκηνικό είναι ένα σκηνικό γεμάτο τσαλακωμένες εφημερίδες, ενώ οι 13 γυναίκες ήθοισες, που επωάζονται την κρημνία (είναι η καθεμιά τους και μία Αντιγόνη), έχουν μπροστά τους από έναν προσωπικό καθρέφτη πάνω σε βόδες.

Δεν πρόκειται, βέβαια, για πλήρη παρουσίαση της τραγωδίας. Ολόκληρο παρουσιάζεται μόνο το πρώτο επεισόδιο, η πρωινή συνάντηση δηλαδή ανάμεσα στην Αντιγόνη και την Ισμήνη, στην οποία η πρώτη ανακρί-

νώνει την απόφασή της να δώσει τον αδελφό της, παρά την αντίθετη διαταγή του Κρέοντα, και η δεύτερη διατυπώνει τις επιφυλάξεις της και αρνείται να τη βοηθήσει. Σε ένα μόνο μέρος του έργου χρησιμοποιείται η μετάφραση του Κώστα Γεωργουσόπουλου, ενώ στο υπόλοιπο τη μετάφραση έχει κάνει ο ίδιος ο σκηνοθέτης, του οποίου η φωνή αποδίδει και τον ρόλο του Κρέοντα.

Παίζουν: Α. Αλικάκης, Α. Βαφειάδου, Σ. Κοζύλης, Γ. Καπέρδα, Σ. Καρύδης, Ε. Κοκκίδου, Ο.Α. Λαζαρίδου, Κ. Λέχου, Ντ. Νικολαΐδου, Ο.Α. Παπά, Θ. Σκαρλάτου, Οδ. Σταθάρη, Α. Φωτοπούλου.

Αίθριο ο σκηνοθέτης θα μιλήσει, επίσης στους Δελφούς, για τη μέθοδο εργασίας του.

Χ. Α.

Το Ευρωπαϊκό Πολιτιστικό Κέντρο Δελφών
σε Συμπαραστάση με την Θεατρική Ομάδα «ΑΤΤΙΣ»
και την Διεθνή Επιτροπή Θεατρικής Ολυμπιάδας
παρουσιάζει
Αισχύλου
Προμηθέας Δεσμώτης

Μετάφραση:	Πάνος Μουλάς
Σκηνοθεσία:	Θεόδωρος Τερζόπουλος
Σκηνικά-κοστούμια:	Γιώργος Πατσάς
Μουσική «Επίκυκλος 12»	Γιάννης Χρήστου
Βοηθός σκηνοθέτη:	Ερμόφιλος Χοντολίδης
Φωτισμοί:	Θεόδωρος Τερζόπουλος Γιώργος Παπαδόπουλος

Ερμηνεία

Προμηθέας:	Τάσος Δήμας
Ιώ:	Ανέζα Παπαδοπούλου
Χορός:	Σοφία Μιχοπούλου
Ήφαιστος/Ερμής:	Λάζαρος Ανδριώτης
Κράτος/Ωκεανός:	Ιερώνυμος Καλετσάνος
Εγγραφή Μουσικής:	Studio Acoustic
Ράψιμο κοστούμιών:	Χαρά Κόκκινου
Έντυπα:	Γιοχάννα Βέμπερ

Με το βλέμμα του Προμηθέα

Εντυπωσίασε η παράσταση του Θ. Τερζόπουλου στους Δελφούς

Στο κολών του Αρχαίου Σταδίου Δελφών ορθώνεται η μοναξιά του Προμηθέα. Τρίτη βραδιά εκδηλώσεων, στο πλαίσιο της Διεθνούς Συνάντησης Αρχαίου Ελληνικού Δράματος και το θέατρο έχει πια γεμίσει ασφυκτικά. Την, κατά Θόδωρο Τερζόπουλο, παράσταση του «Προμηθέα Δεσμώτη» προλογίζει με πρωτότυπο τρόπο η μεγάλη Ρωσίδα ηθοποιός Αλμ Ντεμίτοβα τυλιγμένη σε μία δέσμη φυτός και σ' ένα απέρριτο μαύρο ένδυμα, ερμηνεύει ένα μικρό απόσπασμα

Της απεσταλμένης μας στους ΔΕΛΦΟΥΣ
ΕΛΕΝΗΣ ΠΕΤΑΣΗ

από τη «Φαίδρα» της Μαρίνας Σβετάγιεβα, έργο που γράφτηκε στο στρατόπεδο Γκούλαγκ.

Επειτα, ο χώρος βυθίζεται στο σκοτάδι. Για να ζωντανέψει ξανά με τη τελετουργικό άναμμα των προβολέων που φωτίσουν όλα εκείνα τα στοιχεία τα οποία συνυφαίνουν το αιχμηρικό αριστούργημα.

Στη μέση της σκηνής -όλη κι όλη ένας μαύρος κύκλος- στέκεται ο ήρωας Τηδάνος (Γάσος Δήμιος), ενώ το ακινητοποιημένο σώμα του διαγράφεται πάνω σε μια οθόνη. Γύρω του, ο χορός (Σοφία Μιχαλοπούλου), ο Ηφαιστος - Ερμής (Λάζαρος Ανδριώτης), ο Ωκεανός-κράτος (Ι. Καλετσιάνος) και η (Ανέζα Γκαπαδοπούλου) αποστέλνουν για τον σκηνοθέτη τις προβολές του εσωτερικού του κόσμου. «Σ' όλη μου τη δουλειά», δηλώνει χαρακτηριστικά, «δεν υπάρχουν μεμονωμένοι χαρακτήρες αλλά όλες οι διαστάσεις τους». Κι αυτές οι διαστάσεις αναπό-

Η Ανέζα Γκαπαδοπούλου στην παράσταση του Θ. Τερζόπουλου «Προμηθέας Δεσμώτης», που παρουσιάστηκε στη Διεθνή Συνάντηση Αρχαίου Δράματος στους Δελφούς.

φευκτα οδηγούν τους ήρωες στο διαιολισμό τους. Ο Τερζόπουλος, λοιπόν, «υποχρέωσε» τους θεατές να παρακολουθήσουν την παράσταση μέσα από το βλέμμα του Προμηθέα, ακούγοντας αυτούσια το αρχαίο κείμενο στη μετάφραση του Πάνου Μουλά. Μόνο που σ'

αυτήν την παράσταση η φυλακή του ήρωα δεν είναι ο Βράχος του Καυκάσου αλλά το ίδιο του το κορμί και «όλη η υπόθεση του έργου δεν είναι τίποτε άλλο παρά η αντανάκλαση των σκέψεών του».

Υπάρχουν κάποια σκηνικά γεγονότα με αυθύπαρκτη αξία. Η δουλειά του Θόδωρου Τερζόπουλου είναι ένα απ' αυτά. Ο μύθος, άλλη μία φορά, καθίσταται ορατός μέσω της χρήσεως του ανθρωπίνου σώματος. Οι επαναλαμβανόμενες χειρονομίες, οι «επιληπτικές» κινήσεις, οι σπασμωδικές εκφράσεις, οι πνιγμένες κραυγές, οι ποικιλόμορφοι βοκαλισμοί σνικατοπριζίζουν τους εξαντλησμούς που υφίσταται ο άνθρωπος σ' έναν κόσμο υποδειγματικά αποδομημένο. Η αισθητικά άρτια σκηνογραφική κατάθεση του Γιώργου Πετού, η εντυπωσιακή μουσική του Γιάννη Χρήστου και η ποντιακή εμπειρία που ξετπηά από το κυρίαρχο τραγούδι, το οποίο συνοδεύει τα δρώμενα, μαγεύουν το κοινό.

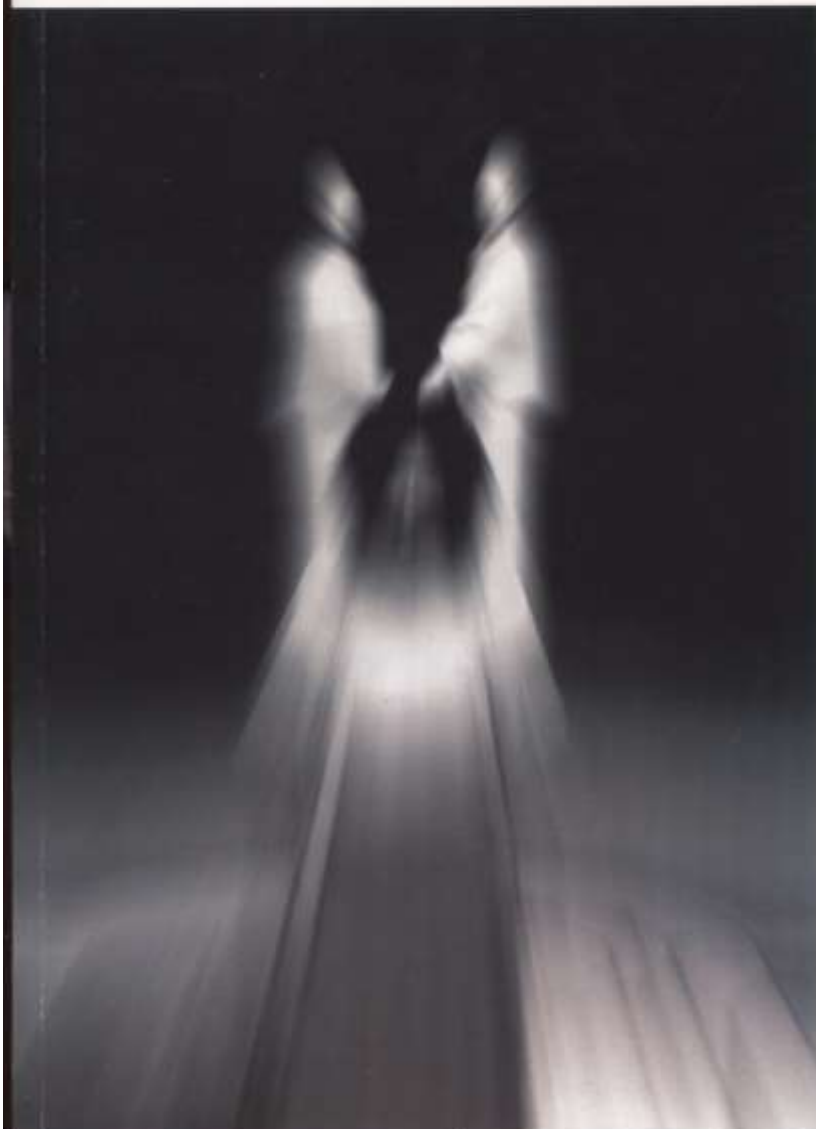
Ο σκηνοθέτης αποδεικνύεται συνεπής ταγός της θεατρικής του ιδεολογίας. Οστόσο προχωρεί και πιο πέρα, αφού υποκλίνεται, όχι και περισσότερο στον τραγικό λόγο. Ο ίδιος παραδέχεται πως, όταν πρωασχολήθηκε με την αρχαία τραγωδία, έκανε διασκευές με πολλές αυθαιρεσίες, ενώ τώρα κατάλαβε πως δεν πρέπει να κόβει τα κείμενα. «Όσο περνάει ο καιρός, δεν θα χρειάζονται ούτε εφέ, μπορεί να φθόσω σ' έναν μινιμαλισμό».

Μόνο που τώρα ο απονυμνωμένος από τέχνη λόγος απαιτεί μεγάλους ερμηνευτές.

2000

X ΔΙΕΘΝΗΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΑΡΧΑΙΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ
2500 ΧΡΟΝΙΑ: ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΚΑΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

X INTERNATIONAL MEETING ON ANCIENT GREEK DRAMA
2500 YEARS: TRADITION AND PERSPECTIVES

ΔΕΛΦΟΙ
30 ΙΟΥΝΙΟΥ
8 ΙΟΥΛΙΟΥ 2000

DELPHI
JUNE **30**
JULY **8**, 2000

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΔΕΛΦΩΝ
EUROPEAN CULTURAL CENTRE OF DELPHI

ΣΑΒΒΑΤΟ, 1 ΙΟΥΛΙΟΥ
ΑΡΧΑΙΟ ΣΤΑΔΙΟ ΔΕΛΦΩΝ

Tristia

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΣΥΝΘΕΣΗ

Πρώτη Παρουσίαση

Δραματική Σύνθεση-Ερμηνεία:

ALLA DEMIDOVA

Σκηνοθετική επίβλεψη:

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΤΕΡΖΟΠΟΥΛΟΣ

Εικαστική φροντίδα:

ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

«και αν η μάχη είναι από την αρχή χαμένη, οι ήρωες μας συνταράζουν με την επιθυμία τους να γνωρίσουν όλη την αλήθεια για την πτώση τους. Αντί να παραδίδονται στις αναπολήσεις τους τολμούν να αντιμετωπίζουν την συμφορά τους και οι πράξεις τους μεγεθύνουν την κακοτυχία τους.» Ο Οιδίπους είναι αντιπροσωπευτική περίπτωση: παρά τα δυσοίωνα προμηνύματα, αναζητά τις αμαρτίες του παρελθόντος του, σαν τον αυστηρότερο κριτή. Φυσικά, ακόμα και στην καθημερινή μας πραγματικότητα θα ήταν πολύ δύσκολο να βρεθεί ένας απόλυτα αισιόδοξος. Με το παρελθόν ήδη βεβαρυμένο από κακές αναμνήσεις και το μέλλον ανησυχητικά απρόβλεπτο αναρωτιόμαστε πώς η παρούσα ηρεμία θα παραμείνει σταθερή. Οικολογικές καταστροφές, οικονομικές δυσχέρειες, ασθένειες, προδοσίες, προσωπικά λάθη... τα πάντα μπορούν να συμβούν. Για να καταπολεμήσουν την προσωπική τους αγωνία κάποιοι καταφεύγουν στην θρησκευτική λατρεία, ή κάποιοι άλλοι στην αναζήτηση πλουτισμού. Ο Οιδίπους μέσα στην αγωνία του δεν διαφέρει από κανέναν άλλο, όμως δεν δειλιάζει μπροστά στην αναζήτηση της αλήθειας ακόμα και στην τύφλωση του από την γνώση της.

Μας συγκλονίζει ο τρόπος με τον οποίο τα ανώτατα όρια της ανθρωπίνης ύπαρξης εκφράζονται με τόση δύναμη και καθαρότητα, μετά από 2500 χρόνια. Είναι ένας θρίαμβος, ένας παλλόμενος δείκτης του ύψους και του βάθους της πολιτιστικής δύναμης της αρχαίας Ελλάδας. Και εδώ υπάρχει ένα προφανές ηθικό δίδαγμα καρτερίας και ταπεινοφροσύνης. Προσπάθησα να ρίξω το αριστούργημα του Σοφοκλή μέσα στην υψικάμινο του Ιαπωνικού παραδοσιακού θεάτρου για να διαπιστώσω πώς επιδρά πάνω του όλη η συγκεντρωμένη τέχνη μας. Ελπίζω ότι η δική μου εκδοχή αυτής της μοραίας ιστορίας θα αγγίξει μία χορδή στις καρδιές του κοινού.

Ο TADASHI SUZUKI είναι ο ιδρυτής και ο διευθυντής του Θεάτρου SCOT, Πρόεδρος του Ιδρύματος Παραστατικών Τεχνών της Ιαπωνίας (JPAF), Καλλιτεχνικός διευθυντής του Κέντρου Παραστατικών Τεχνών της Σιζουόκα (SPAC), και ο εμπνευστής της Μεθόδου Εκπαίδευσης Ηθοποιών που φέρει το όνομα του. Οργάνωσε το πρώτο Διεθνές Φεστιβάλ Θεάτρου στην Ιαπωνία (Φεστιβάλ της Toga), από το 1982 έως σήμερα. Το 1993, μαζί με σημαντικούς καλλιτέχνες απ' όλο τον κόσμο, σύστησε την Διεθνή Επιτροπή της Θεατρικής Ολυμπιάδας. Μεταξύ των έργων που έχει σκηνοθετήσει περιλαμβάνονται τα: Τρωάδες, Διόνυσος, Συρανό ντε Μπερζεράκ, Περί δραματικού πάθους και η όπερα Το όραμα του Ληρ. Μέσα από το Φεστιβάλ της Τόγκα έφερε σε επαφή το Ιαπωνικό κοινό με καταξιωμένους καλλιτέχνες της παγκόσμιας θεατρικής σκηνής.

Ο Suzuki έχει αναπτύξει τις απόψεις του σε πολλά βιβλία. Μία επιλογή κειμένων του, με αγγλικό τίτλο *The way of Acting*, έχει δημοσιευτεί από την Theatre Communications Group.

Ο Suzuki είναι επίσης ένας σημαντικός θεωρητικός του θεάτρου. Η Μέθοδος του είναι ένα σύστημα ασκήσεων που αντικατοπτρίζει τη φιλοσοφία του. Ο ακρογωνιαίος λίθος της φιλοσοφίας του είναι η πεποίθηση ότι τα ανθρώπινα όντα κατέχουν την ικανότητα να εξαντλούν κάθε όριο ζωώδους ενέργειας και ότι ο ρόλος του θεάτρου ως γενικό πλαίσιο αυτής της έκφρασης είναι κοινωνικά και πνευματικά αποφασιστικός στην σημερινή διεθνή κατάσταση. Στα σχέδια του περιλαμβάνεται η δημιουργία μίας θεατρικής ομάδας, η δημιουργία θεατρικών χώρων και η κατάργηση των πολιτιστικών και εθνικών συνόρων για το συμφέρον μίας δημιουργικής δουλειάς σε παγκόσμια βάση. Συνεργάστηκε πολύ στενά με τον διάσημο αρχιτέκτονα Arata Isozaki για την κατασκευή οκτώ θεάτρων στην Ιαπωνία. Το αποτέλεσμα όχι μόνον συνδυάζει το θέατρο με την αρχιτεκτονική αλλά καθιέρωσε μία νέα μορφή τέχνης που συγκεντρώνει την προσοχή των καλλιτεχνικών κύκλων. Οι δραστηριότητες του Suzuki ως σκηνοθέτη που έχει παρουσιάσει διεθνείς παραγωγές αλλά και ως παραγωγού φεστιβάλ που συγκεντρώνει διανοούμενους και καλλιτέχνες με κοινούς στόχους, αποκαλύπτουν τον δυναμισμό με τον οποίο προσεγγίζει όλα τα προβλήματα της εποχής μας.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, 7 ΙΟΥΛΙΟΥ
ΑΡΧΑΙΟ ΣΤΑΔΙΟ ΔΕΛΦΩΝ

Αντιγόνη
του Σοφοκλή

Μετάφραση/Translation:	MARIANNE MC DONALD
Σκηνοθεσία/Direction:	DONAL COURTNEY
Κοστούμια/Costume Design:	LEONORIE MCD
Φωτισμοί/Lighting Design:	PAUL DENBN
Σκηνικά/Set Design:	CATHERINE MULVIHTLL
Παραγωγή/Production:	MARIANNE MC DONALD

Διανομή/Cast

Αντιγόνη/Antigone:	MAEVE MCGRATH
Ισμήνη/Ismene:	TRIONA DILLON
Κρέων/Creon:	PEADAR COX
Αίμων/Haemon :	JON WHITTY
Τειρεσίας/Teiresias:	CONOR TALLON
Φρουρός/Guard:	CIARAN RUBY
Αγγελιοφόρος/Messenger:	IAN MCGUIRK
Ευρυδίκη/Eurydice:	CATRIONA CHAMBERS
Αγόρι/Boy:	TONY O'BRIEN
Χορός/Chorus:	DONAL COURTNEY
Τραγούδι/Singer :	COLM O'SUILLEABHAIN
Μουσικός/Musician:	ANTHONY RUDY

« Ο Σοφοκλής είναι ο ποιητής του ηρωισμού. Η Αντιγόνη του είναι ο πρώτος γυναικείος χαρακτήρας στην τραγωδία που είναι απόλυτος ήρωας. Είναι η πρώτη συνειδητή αντιρρησησία. Το έργο αυτό συχνά έχει ασκήσει συγκαλυμμένη κριτική σε καταχρηστικές κυβερνήσεις υποδηλώνοντας ότι κάτι σάπιο υπάρχει στο συγκεκριμένο κράτος.

Ο Hegel χαρακτήρισε την Αντιγόνη ως «ένα από τα πιο μεγαλειώδη και πιο ολοκληρωμένα έργα που παρήγε ποτέ το ανθρώπινο πνεύμα». Παρ' ότι το έργο προέρχεται από την Αθήνα του 5ου αιώνα, τα αποσπάσματα για τα ανθρώπινα δικαιώματα έχουν διαχρονική αξία. Το έργο είναι ένα ανθρώπινο δράμα για το τίμημα του να υποστηρίζεις αυτά τα δικαιώματα, ένα έργο για την τρέλα που καλύπτεται πίσω από την μάσκα των ιδανικών. Και η Αντιγόνη και ο Κρέων είναι δύο παθιασμένα πλάσματα που καταστρέφουν τους εαυτούς τους και άλλους. Στην σύγκρουση της με τήν Κρέοντα, καθώς η Αντιγόνη υπερασπίζεται τα δικαιώματα της οικογένειας, επικαλείται τον «άγραφο νόμο των θεών», ενώ ο Κρέων προσπαθεί να προστατεύσει την πόλη από την αναρχία. Οι οικογενειακές αξίες και το καθήκον προς τους θεούς του κάτω κόσμου συγκρούονται με τα συμφέροντα της πρλης: τα προσωπικά ζητήματα αντιμετωπίζουν το δημόσιο συμφέρον και αλληλοεπηρεάζονται.

Ο Κρέων αντιμετωπίζει την Αντιγόνη με την δύναμη του νόμου πάνω στην οποία, σύμφωνα με τις απόψεις του, βασίζεται η ευτυχία. Αυτό που πράττει η Αντιγόνη είναι απολύτως αντίθετο απ' αυτό που έκανε ο Σωκράτης: στον «Κρίτωνα» του Πλάτωνα υποστηρίζει ότι θα συμμορφωθεί με τους νόμους της πόλης ακόμα και αν είναι άδικοι. Η Αντιγόνη τιμωρείται από τον κυβερνήτη και την πόλη που συγκρούστηκε και ο Κρέων τιμωρείται με τον χαμό της οικογένειας του, που αγνόησε για το συμφέρον της πόλης. Η Αντιγόνη καταδικάζεται να πεθάνει, ο Κρέων καταδικάζεται να ζει. Η Αντιγόνη χάνεται τιμημένα, ο Κρέων με ντροπή και πόνο, αλλά και οι δύο διατηρούν το μεγαλείο τους.

Πολλοί διακρίνουν μόνον το δίκαιο της Αντιγόνης και αντιμετωπίζουν τον Κρέοντα σαν ένα στερεότυπο δικτάτορα. Αλλά τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά. Και η Αντιγόνη και ο Κρέων υπερασπίζουν ζώσες αξίες/που βρίσκονται σε διάσταση. Και οι δύο αλήθειες πρέπει να ενοποιηθούν προκειμένου να ακμάζαν τα άτομα ή τα κράτη.

Σε αυτό το κλασσικό έργο διακρίνεται το μεγαλείο του ανθρώπινου πνεύματος και της αρχαίας ελληνικής Τραγωδίας.»

marianne mc donald

ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΕΛΦΙΚΩΝ ΕΟΡΤΩΝ

Σύμπλεγμα Μήδειας

Μετάφραση-Σκηνοθεσία:

MICHAEL WALTON

Ερμηνεύει η:

NIKE IMORU

Μάσκες:

JOHN W. HARRIS

Φωτογραφίες:

**Φωτογραφικό Τμήμα του
Πανεπιστημίου του Hull**

Η παράσταση είναι βασισμένη στην ολοκληρωμένη παραγωγή ΜΗΔΕΙΑ του Ευριπίδη που σκηνοθέτησε ο J. Michael Walton και χορογράφησε η Nike Imoru. Παρουσιάστηκε για πρώτη φορά στο Πανεπιστήμιο του Hull, τον Νοέμβριο του 1998.

Η μετάφραση του κειμένου της Μήδειας πάνω στην οποία είναι βασισμένη η παράσταση Σύμπλεγμα Μήδειας έγινε έχοντας στο μυαλό μου την Nike Imoru ως ερμηνεύτρια. Εάν αυτό φαίνεται να επηρεάζει ή ακόμα και να παραποιεί την μετάφραση και την παραγωγή, τότε πρέπει να αντιμετωπιστεί σαν ακόμα ένας από τους παράγοντες που επηρεάζουν οποιαδήποτε σύγχρονη μετάφραση ενός αρχαίου έργου. Η μετάφραση ενός έργου σε μία διαφορετική γλώσσα αναπόφευκτα το μετατρέπει σε «απόδοση»: η μεταφορά του σε ένα διαφορετικό πολιτιστικό πλαίσιο δεν είναι τίποτε περισσότερο απ' ό,τι κάνει κάθε σκηνοθέτης όταν παρουσιάζει ένα έργο σε συνθήκες διαφορετικές από εκείνες κάτω από τις οποίες γράφτηκε.

Η ολοκληρωμένη παραγωγή της Μήδειας το 1998 βασίστηκε στην προσπάθεια δημιουργίας μιας κοινωνίας, στην οποία η ίδια η Μήδεια ως ξένη είχε προσπαθήσει να ενταχθεί. Όταν ανακάλυψε ότι η ένταξη της θα περιελάμβανε και την αποδοχή της απιστίας του Ιάσονα, αναζήτησε την μόνη εκδίκηση που ήξερε ότι θα τον άγγιζε, με οποιοδήποτε προσωπικό κόστος. Κατά την εξέλιξη του έργου ο χορός αυξάνεται από τρεις σε δεκαέξι και σταδιακά συγχωρεί τους φόνους, πρώτα της Πριγκίπισσας και κατόπιν των ίδιων των παιδιών της Μήδειας. Εάν οι διάλογοι της ολοκληρωμένης παραγωγής φαίνεται να προσφέρουν στην Μήδεια τα περισσότερα ελαφρυντικά, αντανακλούν την διάθεση του Ευριπίδη να εξηγήσει τις πράξεις της, δείχνοντας το χάσμα ανάμεσα στην Μήδεια την «βάρβαρη» και τον «πολιτισμένο» Ιάσονα. Το πάθος της Μήδειας είναι ακατανόητο για όλους τους άλλους που θεωρούν ότι μπορούν να κατευνάσουν την φυσιολογική της οργή για την απιστία του συζύγου. Εδώ βρίσκεται η άβυσσος που την απομονώνει και κάνει τους φόνους να φαίνονται όχι μόνο πιθανοί αλλά αναπόφευκτοι. Εδώ βρίσκεται επίσης και το μαύρο χιούμορ που διατρέχει όλη την παράσταση, το αστείο που πηγάζει από τις παρεξηγήσεις και τα παιχνιδίσματα του οίκτου και τελικά μετατρέπει τους θεατές σε συνένοχους σε παιδοκτονία. Στο Σύμπλεγμα Μήδειας δεν έχει προστεθεί ούτε μία γραμμή πέρα από το αρχικό κείμενο του Ευριπίδη. Ίσως έχει αλλάξει η σειρά των διαλόγων: η αφαίρεση επίσης επηρεάζει τον ρυθμό και τα συναισθήματα. Η κυρίαρχη μορφή της Μήδειας μετατρέπει το έργο σε μονόδραμα, ενώ οι υπόλοιποι ερμηνευτές εμφανίζονται σαν μάσκες και ασώματες φωνές, προσπαθώντας έτσι να κρατήσουν το πνεύμα της ολοκληρωμένης παραγωγής του έργου. J. MICHAEL WALTON

Ο J. MICHAEL WALTON είναι Πρόεδρος του Τμήματος θεάτρου του Πανεπιστημίου του Hull, ο ιδρυτής και διευθυντής του Κέντρου Θεατρικής Μετάφρασης, ηθοποιός και σκηνοθέτης. Έχει γράψει τέσσερα βιβλία για το αρχαίο Ελληνικό θέατρο και σκηνοθέτησε πολλές παραστάσεις Αρχαίου Δράματος. Είναι επίσης ο γενικός επιμελητής της έκδοσης «Κλασικοί Έλληνες Συγγραφείς», η οποία περιλαμβάνει όλα τα αρχαία κείμενα τραγωδιών και κωμωδιών που έχουν διασωθεί, σε 13 τόμους. Έχει δώσει διαλέξεις στις Ηνωμένες Πολιτείες και στην Ευρώπη και το 1990 ήταν Πρόεδρος της Διεθνούς Κριτικής Επιτροπής του Θεατρικού Διαγωνισμού Νέων που έγινε στους Δελφούς.

Η NIKÉ IMORU είναι θεωρητικός θεάτρου, ηθοποιός, σκηνοθέτης και ειδική στην κινησιολογία. Έχει συνεργαστεί με πρωτοποριακές θεατρικές ομάδες όπως και με θέατρα κλασικού ρεπερτορίου, όπως το Εθνικό Βασιλικό Θέατρο και το West Yorkshire Playhouse. Έχει διδάξει στις Ηνωμένες Πολιτείες όπου και παρουσίασε την παραγωγή της Οι Πιθανότητες του H. Barker. Από το 1995 είναι λέκτορας στο Τμήμα Θεάτρου του Πανεπιστημίου του Hull. Χορογράφησε την παράσταση Μήδεια που παρουσιάστηκε στο Hull το 1998 και ερμήνευσε τον ομώνυμο ρόλο.

ΔΕΥΤΕΡΑ, 3 ΙΟΥΛΙΟΥ
ΑΡΧΑΙΟ ΣΤΑΔΙΟ ΔΕΛΦΩΝ
Μυστική Γη
ΤΡΑΓΩΔΙΑΚΟ ΜΥΘΟΔΡΑΜΑ

Σύνθεση έργου, Σκηνική Σύλληψη-Απόδοση, Διδασκαλία:	ΠΑΠΑΪΑΚΩΒΟΥ ΚΑΤΕΡΙΝΑ
Υποκριτές:	ΑΛΕΞΙΑΔΟΥ ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΓΕΡΟΦΩΚΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΖΑΦΕΙΡΑΤΟΥ ΑΙΜΙΛΙΑ ΚΑΛΚΟΠΟΥΛΟΥ ΚΟΡΝΗΛΙΑ ΠΑΠΑΪΑΚΩΒΟΥ ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΠΑΥΛΑΚΗ ΝΑΝΤΙΑ
Τελεστές:	ΜΑΛΑΜΑ ΣΟΦΙΑ ΠΑΓΚΑΛΟΥ ΑΝΝΑ ΧΑΤΖΗΧΑΡΑΛΑΜ ΠΟΥΣ ΣΤΕΛΛΑ
Ανάπτυξη Σκηνικού Υλικού:	ΧΑΤΖΗΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ ΣΤΕΛΛΑ
Μουσική παρέμβαση:	ΚΑΛΠΑΚΙΩΤΗ ΦΩΤΕΙΝΗ
Συνεργάτης-ενδυματολόγου:	ΡΟΥΤΑΥΣ FRANCOISE
Γλυπτική κατασκευή:	ΣΕΡΕΜΕΤΗΣ ΒΑΣΙΛΗΣ
Επιμέλεια σκηνικών:	ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ ΚΩΣΤΗΣ

Το μυθόδραμα αυτό είναι μια κατάδυση στην τραγική γυναικεία φωνή όπως αποκαλύπτεται στον Ευριπίδη με αφετηρία τις τρεις τραγωδίες του Τρωάδες, Βάκχες, Μήδεια. Το μυθόδραμα αυτό αντλώντας απ' τον λόγο του αρχαίου Τραγικού, μεταφέρει μέσα από ένα α-προσωπικό ηχητικό, στοιχείο / φωνή, - μυθικό ον που συγκροτεί η διάσπαση ενός άλλου κάθε φορά λόγου - καταστάσεις πνευματικές, στιγμές του νου ξεχωριστές, προαιώνιες μορφές - που, περνούν και κυλούν, περνώντας η μια μέσα στην άλλη. Στο μυθόδραμα αυτό η ανέλιξη του Λόγου - κείμενου, διαπλέκεται με μια τέτοια φωνή - οντότητα, η οποία μες απ' τις εκρήξεις του πάθους της, ακολουθώντας το νομαδικό στοιχείο της ουσίας της, μεταναστεύει από μορφή σε μορφή και από τόπο σε τόπο, απ' την οδύνη στην άγρια χαρά και στην ήρεμη έκσταση, αποκαλύπτοντας έναν λόγο άλλο, δικό της, προσωπικό, λόγο που ανιχνεύει μια άλλη, παράλληλη του τραγικού λόγου διάσταση.

Σε μια κόχη του χρόνου φωνές, οντότητες ενός κοσμικού ηχείου, οδηγημένες απ' το πνεύμα των ήχων τους, αναζητούν, ενοικώντας προσωρινά οχήματα, τις άλλοτε μορφές τους. Σε μια κόχη του χρόνου ξεχύνονται φωνές, σπέρνοντας φευγαλέα τις μορφές τους, τη σιωπή τους ανοίγοντας ανταμώνουν σε διάφανα πεδία, στροβιλίζοντας πέφτουνε ριζώνοντας για λίγο στην άβυσσο μιας ερημιάς σαν τα πουλιά για λίγο ραμφίζοντας βορά μια αθωότητα. Σε μια κόχη του χρόνου καταφύγιο φωνών, προετοιμάζονται άγνωστες γέννες, εδάφη που ακόμα δεν κατακτήθηκαν. Σε μια κόχη του χρόνου η γη είναι διάφανη.

ΤΡΙΤΗ, 4 ΙΟΥΛΙΟΥ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΕΛΦΙΚΩΝ ΕΟΡΤΩΝ

ΤΟΥΡΚΙΑ / TURKEY

Η ελεγεία του Ορφέα

Πρώτη Παρουσίαση

Κείμενο-σκηνοθεσία:

OGUZ ARICI

Ορφέας:

EMRE OZDIL

Ευρυδίκη:

NESE MENGULOGLU

Γυναίκα 1:

BASAK MESE

Γυναίκα 2:

NEYLAN OZGULE

Γυναίκα 3:

NESE MENGULOGLU

Αυτή η ματωμένη φωτιά στις καρδιές μας, μοναχική θλίψη στα χέρια μας!

Κρατώ μια φωτογραφία στα χέρια μου... Μια φωτογραφία των καιρών μας: ένα διαμελισμένο ανθρώπινο ον...

Ποιος είναι ο Ορφέας; Είναι ένα σύμβολο της ανθρωπότητας; Η μυθολογία τον αναφέρει σαν ένα σύμβολο της «τέχνης». Μήπως ο Ορφέας αντιπροσωπεύει την ανθρωπότητα σαν καλλιτέχνης; Ίσως... Πάντως, γνωρίζουμε ένα πράγμα: Η Τέχνη πάντοτε υπήρξε το σύμβολο της ανθρωπότητας. Είναι σαν ένας διάφανος χιτώνας που αγκαλιάζει το ανθρώπινο κορμί. Κάθε κίνηση ενός μέλους, κάθε νευρική σύσπαση αποκαλύπτεται μέσα από την τέχνη.

Και, αν κρατώ μία φωτογραφία της διαμελισμένης ανθρωπότητας, τότε μπορεί να καταλήξω στο συμπέρασμα πως η ίδια η Τέχνη είναι κομματιασμένη. Είναι διαμελισμένη σε χίλια κομμάτια... Ακριβώς όπως ο Ορφέας... Μήπως αυτά τα λόγια προφητεύουν πως η Τέχνη είναι νεκρή; Όχι, το κεφάλι του Ορφέα παραμένει ζωντανό. Υπάρχει ακόμα ελπίδα; Μήπως ο μύθος του Ορφέα μεταφέρει την ελπίδα ότι η τέχνη δεν πέθανε και δεν θα πεθάνει; Όχι. Ζητάει μόνο να διηγηθεί στους ανθρώπους την δική του ιστορία πόνου και οδύνης.

Ποιος σκότωσε τον Ορφέα; Το πλήθος ή ο ίδιος του ο εαυτός;

Ο Ορφέας μπορεί να διακρίνει την «καλή τέχνη» από την «κακή τέχνη». Μπορεί να ορίσει την τέχνη των Σειρήνων και της Μήδειας σαν «υπερφυσική και

καταστροφική». Όμως, μέσα στην τελειότητα της τέχνης του υπάρχει το ψεγάδι που θα οδηγήσει στον θάνατο του.

Ο Ορφέας δεν μπορεί να αντιληφθεί ότι η δική του τέχνη δεν μπορεί να συνεισφέρει πια στην εξέλιξη του ανθρώπινου είδους. Έτσι ο θάνατος του είναι αναπόφευκτος. Ακριβώς όπως οι άλλοι αρχαίοι ήρωες, ο Ορφέας μέσα από την τέχνη και τον έρωτα του, ξεπέρασε τα όρια και απομακρύνθηκε από την πραγματικότητα. Τα μάτια του είναι κλειστά στον πραγματικό κόσμο που τον περιβάλλει. Επιθυμεί να μεταφέρει την τέχνη του στο πλήθος, όμως δεν είναι ικανός να τους ακούσει. Ίσως γι' αυτό απέτυχε σαν βασιλιάς. Γιατί τα μάτια του βλέπουν μόνον την Ευρυδίκη. Είναι ρομαντικός, είναι απλοϊκός και συναισθηματικός. Δεν έχει επιτύχει την ισορροπία ανάμεσα στην Λογική και τον Έρωτα.

Ερώτηση: Μπορεί να υπάρχει τέτοια ισορροπία; Απάντηση: Αυτοί που αφηγούνται τον μύθο δεν είναι ήρωες Ερώτηση: Το πλήθος τον σκότωσε. Αλλά είναι αυτοί πραγματικά οι φονιάδες; Απάντηση: Αυτός που έγραψε την ιστορία σίγουρα δεν είναι ήρωας.

ΠΕΜΠΤΗ, 6 ΙΟΥΛΙΟΥ
ΑΡΧΑΙΟ ΣΤΑΔΙΟ ΔΕΛΦΩΝ

Οιδίπους Τύραννος
του Σοφοκλή

Πρώτη παρουσίαση εκτός Ιαπωνίας

Σκηνοθέτης:	TADASHI SUZUKI
Βοηθός σκηνοθέτη:	KAZUKO ISHIKAWA
Διευθυντής Σκηνής:	YOICHI TAKEMORI
Σκηνικά:	MASAYUKI IKETANI
	NORIAKI OKUBO
Κοστούμια:	TAKAMI SUGIMURA
	TOMOKO NAKAMURA
Φωτισμοί:	MICHITOMO SHIOHARA
	MAKOTO NIWA
Ήχος:	SHINJIISOBE
Διοικητική διεύθυνση:	YOSHIE SHIGEMASA
Παραγωγή:	Shizuoka Performing Arts Center (SPAC)
Οιδίππους:	KIYOSUMI NIIHORI
Ιοκάστη:	NAOKO KUBONIWA
Κρέων:	TSUYOSHI KIJIMA
Τειρεσίας:	KOSUKE TSUTAMORI
Αγγελιαφόρος:	YUJIRO OKAMOTO
Βοσκός:	REIJI MATSUO
Σύμβουλοι του Οιδίποδα (Χορός):	KEITA MISHIMA
	DAISUKE OMORI
	ATSUSHI TAKITA
	TAKESHI KOGA
Ιέρειες (Χορός):	TOSHIKO YOSHUKE
	MOMOYO TATENO
	CHISAKO AI BA
	MAHO MATSUNAGA
	MIHOKO NARU

Συχνά έχουν ανιχνευθεί ομοιότητες ανάμεσα στο Ιαπωνικό παραδοσιακό θέατρο Νο και στην ελληνική τραγωδία. Προφανώς μοιάζουν στην σκηνική δομή. Και τα δύο χρησιμοποιούν τον χορό σαν αναπόσπαστο κομμάτι της δράσης, και τα δύο χρησιμοποιούν μάσκες, δίνοντας τη δυνατότητα στους ηθοποιούς να ερμηνεύουν παραπάνω από έναν ρόλους.

Η βαθύτερη ομοιότητα όμως βρίσκεται αλλού. Αναπαριστώντας τους θανάτους των ευγενικών ηρώων και τα δύο θέατρα τους τιμούν ή εξευμενίζουν τις ψυχές τους. Το ζήτημα της ανθρώπινης αδυναμίας απέναντι στην αιώνια φύση ή τους νόμους που στέκουν πάνω από την ανθρώπινη αντίληψη και ο άκαμπτος τρόπος με τον οποίο το αντιμετωπίζουν είναι κοινά και στα δύο είδη θεάτρου. Όμως ενώ το θέατρο Νο εστιάζεται στην ματαιότητα των ανθρωπίνων παθών μπροστά στην αιωνιότητα, η Ελληνική τραγωδία τονίζει την άοκνη δύναμη της ανθρώπινης ψυχής να αγωνίζεται ενάντια στην Μοίρα. Ακόμη και αν η μάχη είναι από την αρχή χαμένη, οι ήρωες μας συνταράζουν με την επιθυμία τους να γνωρίσουν όλη την αλήθεια για την πτώση τους. Αντί να παραδίδονται στις αναπολήσεις τους τολμούν να αντιμετωπίζουν την συμφορά τους και οι πράξεις τους μεγεθύνουν την κακοτυχία τους. Ο Οιδίπους είναι αντιπροσωπευτική περίπτωση: παρά τα δυσοίωνα προμηνύματα, αναζητά τις αμαρτίες του παρελθόντος του, σαν τον αυστηρότερο κριτή. Φυσικά, ακόμα και στην καθημερινή μας πραγματικότητα θα ήταν πολύ δύσκολο να βρεθεί ένας απόλυτα αισιόδοξος. Με το παρελθόν ήδη βαρυμένο από κακές αναμνήσεις και το μέλλον ανησυχητικά απρόβλεπτο αναρωτιόμαστε πώς η παρούσα ηρεμία θα παραμείνει σταθερή. Οικολογικές καταστροφές, οικονομικές δυσχέρειες, ασθένειες, προδοσίες, προσωπικά λάθη... τα πάντα μπορούν να συμβούν. Για να καταπολεμήσουν την προσωπική τους αγωνία κάποιοι καταφεύγουν στην θρησκευτική λατρεία, ή κάποιοι άλλοι στην αναζήτηση πλουτισμού. Ο Οιδίπους μέσα στην αγωνία του δεν διαφέρει από κανέναν άλλο, όμως δεν δειλιάζει μπροστά στην αναζήτηση της αλήθειας ακόμα και στην τύφλωση του από την γνώση της.

Μας συγκλονίζει ο τρόπος με τον οποίο τα ανώτατα όρια της ανθρώπινης ύπαρξης εκφράζονται με τόση δύναμη και καθαρότητα, μετά από 2500 χρόνια. Είναι ένας θρίαμβος, ένας παλλόμενος δείκτης του ύψους και του βάθους της πολιτιστικής δύναμης της αρχαίας Ελλάδας. Και εδώ υπάρχει ένα προφανές ηθικό δίδαγμα καρτερίας και ταπεινοφροσύνης. Προσπάθησα να ρίξω το αριστούργημα του Σοφοκλή μέσα στην υψικάμινο του Ιαπωνικού παραδοσιακού θεάτρου για να διαπιστώσω πώς επιδρά πάνω του όλη η συγκεντρωμένη τέχνη μας. Ελπίζω ότι η δική μου εκδοχή αυτής της μοραίας ιστορίας θα αγγίξει μία χορδή στις καρδιές του κοινού.

«Οιδίπους» και Σουζούκι

Η παράσταση της αριστοφανικής «Ειρήνης» του Εθνικού Θεάτρου, που σκηνοθέτησε ο βασιλιάς Νικολάου, δεν ενόχλησε, αλλά ούτε συζητήθηκε. Το σόου υποκριτικής δεξιοτεχνίας της Άλμ Ντεμίντοβα συζητήθηκε κυρίως για τα Ισά Μιγάκι κοστούμια του Διονύση Φωτόπουλου και η «Μυστική Γη» της Κατερίνας Παπαϊωάννου έδωσε το μεγάλο μέρος του κοινού αρκετά πριν από το τέλος της παράστασης.

ΔΕΛΦΟΙ

Η πρώτη μεγάλη στιγμή της φετινής συνάντησης ήταν η «Ηρακλέους Κόθοδος» του Θόδωρου Τερζόπουλου, βασισμένη στις «Τροχίνες» του Σοφοκλή και στον «Ηρακλή Μαινόμενο» του Ευριπίδη, με Έλληνες και Τούρκους ηθοποιούς. Μολονότι η παράσταση δεν είχε την ποιητική ακρίβεια της χειμωνιάτικας, αμγιώς ελληνικής, εκδοχής που είδαμε στο «Άτις», η ελληνοτουρκική εκδοχή επέτρεψε να φανεί η σοβαρότητα του προβληματισμού του σκηνοθέτη για ένα είδος λόγου και θεάτρου ειδικών αναγκών.

Η άλλη μεγάλη στιγμή ήταν η πρώτη εκτός Ιαπωνίας παράσταση του «Οιδίποδα Τύραννου» σε σκηνοθεσία Ταντάσι Σουζούκι.

Μεγάλη στιγμή ήταν η πρώτη εκτός Ιαπωνίας παράσταση του «Οιδίποδα Τύραννου» που σκηνοθέτησε ο Ταντάσι Σουζούκι.

Εδώ ο μεγάλος Ιάπωνας σκηνοθέτης έχει αφήσει πίσω του τη μετα-νεοτερική ματιά με την οποία είχε προσεγγίσει άλλες τραγωδίες (και την «Ηλέκτρα» που είχαμε δει στους Δελφούς το 1995, με τις αναπτηρικές πολυθρόνες και τα νοσοκομειακά κρεβάτια). Τώρα που όλοι σκηνοθετούν καπελώνοντας με σκεπτικές εικόνες και σκεπτικές σχέσεις τις κορυφαίες στιγμές του θεατρικού λόγου, εκείνος ξαναγύρισε στην αισθητική του Νό, ζητώντας το πιο δύσκολο στην ισχυρή θεατρική παράδοση της χώρας, βάζοντας τους ηθοποιούς του να ερμηνεύουν τους μονολόγους τους στα γόνατα, με κινήσεις λιγότερες και αυστηρά μετρημένες, με την τραγική

τιπτα να εσωτερικοποιείται και να περνάει στην ανεπαίσθητη στροφή και το βλέμμα του προσώπου-μάσκας της Ιοκάστης, μια στιγμή προτού αναχωρήσει από τη σκηνή.

Ο Σουζούκι δεν δείχνει τον «Οιδίποδα» του τυφλό, προτιμώντας να κρατήσει την ψίχα του τραγικού που είναι ακριβώς η πορεία των ήρωα έως την αναγνώριση της ταυτότητάς του.

Αν ο λόγος της αρχαίας τραγωδίας εμπεριέχει τη φόρμα της αναπαράστασής του, ο Σουζούκι μέσα από μια άλλη παράδοση μάς έδειξε πως μια «θεωρητική» θέση μπορεί να γίνει πράξη και η φόρμα να ταυτιστεί με το βαθύτατο νόημα της.

ΔΕΥΤΕΡΑ, 3 ΙΟΥΛΙΟΥ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΕΛΦΙΚΩΝ ΕΟΡΤΩΝ

ΙΣΠΑΝΙΑ

Πρώτη Παρουσίαση

Μετά τον ήλιο

Κείμενο-Σκηνοθεσία:

RODRIGO GARCIA

Φωτισμοί:

CARLOS MARQUERIE

Σκηνογραφία:

RODRIGO GARCIA

Ερμηνευτές:

PATRICIA LAMAS

Ο RODRIGO GARCIA γεννήθηκε το 1964 στο Μπουένος Άιρες της Αργεντινής. Από το 1986 ζει και εργάζεται στην Μαδρίτη σαν συγγραφέας, σκηνογράφος και σκηνοθέτης. Το 1989 δημιούργησε την θεατρική ομάδα "La Carniceria Teatro". Η ομάδα παραμένει μακριά από το παραδοσιακό θέατρο και πειραματίζεται αναζητώντας νέες θεατρικές «γλώσσες».

Τα κείμενα του Garcia έχουν μεταφραστεί σε πολλές γλώσσες και έχουν παρουσιαστεί από αρκετούς θιάσους.

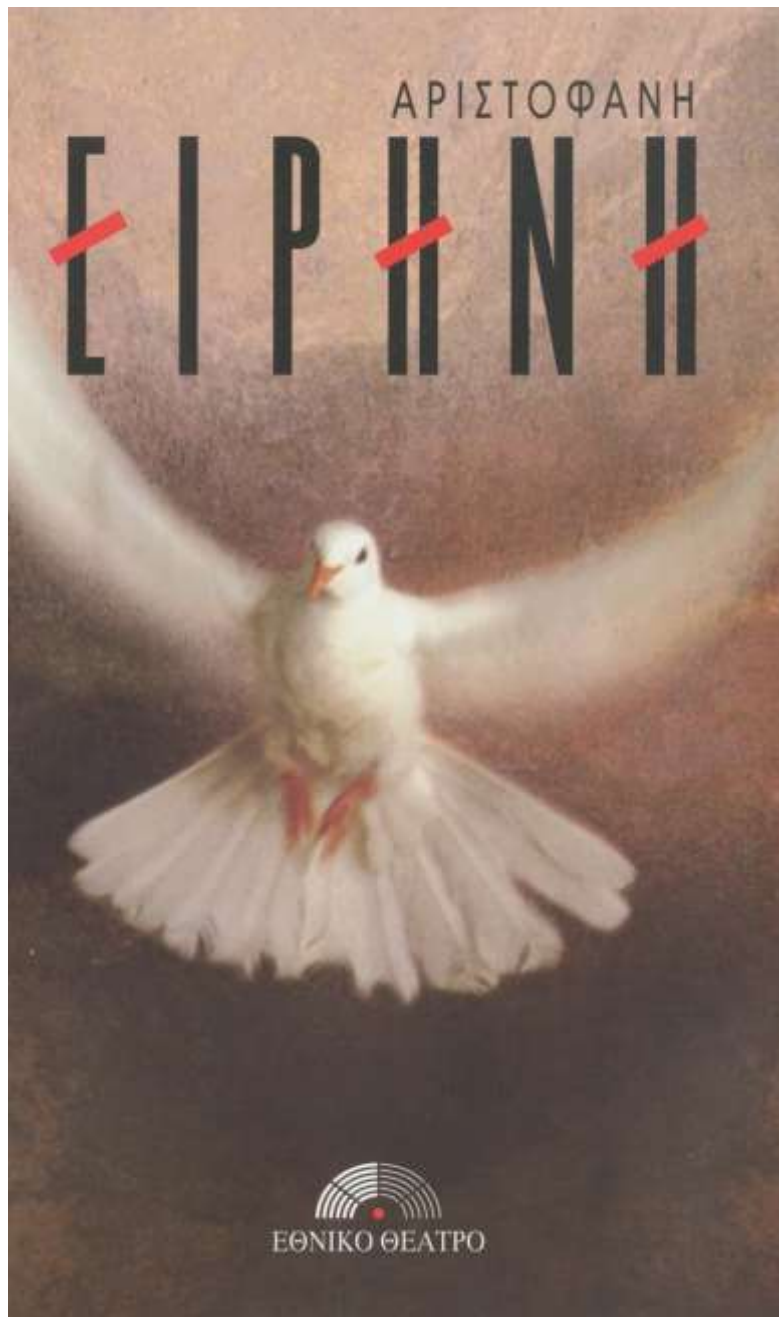
Αρχαίο Στάδιο Δελφών

30/06/2000

Πρώτη παραγωγή

Θεατρική περίοδος: Θερινή 2000

Εθνικό Θέατρο: Κεντρική Σκηνή

Θεατρικό έργο

Τίτλος: Ειρήνη

Είδος: Αρχαίο Δράμα | Αττική Κωμωδία

Έτος: 421 πΧ

Συγγραφέας: Αριστοφάνης

Μετάφραση: Κώστας Βάρναλης

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Σκηνοθεσία:	Βασίλης Νικολαΐδης
Δραματουργική επεξεργασία:	Βασίλης Νικολαΐδης, Γιώργος Ξενίας
Προσαρμογή στίχων:	Γιώργος Ξενίας, Βασίλης Νικολαΐδης
Σκηνογραφία:	Άγγελος Αγγελή
Ενδυματολόγος:	Άγγελος Αγγελή
Χορογράφος:	Έρση Πήττα
Μεταγραφή μουσικού υλικού	
Διασκευή - Εναρμόνιση - Ενορχήστρωση:	Πέτρος Ταμπούρης
Μουσική διδασκαλία:	Ολυμπία Κυριακάκη-Λουκίσσα
Υπεύθυνος φωτισμών:	Λευτέρης Παυλόπουλος
Βοηθός σκηνοθέτη:	Ειρήνη Μουντράκη, Παναγής Παγουλάτος
Βοηθός χορογράφου:	Ναταλία Στυλιανού
Μουσικός:	Σταμάτης Ασπιώτης, Γιάννης Μαρίνος, Παράσχος Αβέρωφ

Διανομή

Α΄ Δούλος:	Σωτήρης Τζεβελέκος
Β΄ Δούλος:	Γιάννης Πολιτάκης
Τρυγαίος:	Γιώργος Παρτσαλάκης
Κόρη Τρυγαίου:	Δημήτρης Μάριζας
Κόρη Τρυγαίου:	Σωκράτης Πατσίκας
Κόρη Τρυγαίου:	Βαγγέλης Χατζηνικολάου
Ερμής:	Γιώργος Λέφας
Πόλεμος:	Μπάμπης Σαρηγιαννίδης
Αντάρας:	Μανώλης Ιωνάς

Αντάρας:	Βαγγέλης Ψωμάς
Θεωρία:	Πάνος Σταθακόπουλος
Οπώρα:	Πρόδρομος Τοσουνίδης
Ιεροκλής:	Νίκος Μπουσδούκος
Δρεπανουργός:	Παντελής Σταυρινός
Δρεπανουργός:	Γιάννης Κοτσαρίνης
Τσουκαλάς:	Σταμάτης Γκίκας
Λοφοποιός:	Πάνος Σταθακόπουλος
Λοφοποιός:	Γιώργος Πασσάκος
Θωρακοπώλης:	Λαέρτης Μαλκότσης
Θωρακοπώλης:	Προκόπης Πολίτης
Σαλπιγγοποιός:	Οδυσσέας Παπασπηλιόπουλος
Σαλπιγγοποιός:	Βαγγέλης Ασλανίδης
Κρανοποιός:	Άγγελος Κεχαγιάς
Κρανοποιός:	Θανάσης Παγώνης
Δορυξός:	Λεωνίδας Χρυσομάλλης
Δορυξός:	Χρήστος Πλαΐνης
Παιδί Λαμάχου:	Δημήτρης Μάριζας
Παιδί Κλεωνύμου:	Βαγγέλης Χατζηνικολάου
Κορυφαίος:	Θόδωρος Κατσαφάδος
Κορυφαίος:	Γιάννης Σιαμισιάρης
Κορυφαίος:	Δημήτρης Μαύρος
Χορός:	Βαγγέλης Ασλανίδης
Χορός:	Σταμάτης Γκίκας
Χορός:	Πέτρος Δαμουλής
Χορός:	Μανώλης Ιωνάς
Χορός:	Άγγελος Κεχαγιάς
Χορός:	Βασίλης Κονταξής
Χορός:	Γιάννης Κοτσαρίνης

Χορός:	Λαέρτης Μαλκότης
Χορός:	Δημήτρης Μάριζας
Χορός:	Άγγελος Παγώνης
Χορός:	Οδυσσέας Παπασπηλιόπουλος
Χορός:	Γιώργος Πασσάκος
Χορός:	Σωκράτης Πατσίκας
Χορός:	Απόστολος Πελεκάνος
Χορός:	Σπύρος Περδίου
Χορός:	Χρήστος Πλαΐνης
Χορός:	Γιάννης Πολιτάκης
Χορός:	Προκόπης Πολίτης
Χορός:	Μίλτος Σαμαράς
Χορός:	Γρηγόρης Σταμούλης
Χορός:	Παντελής Σταυρινός
Χορός:	Γιάννης Στόλλας
Χορός:	Πρόδρομος Τοσουνίδης
Χορός:	Βαγγέλης Χατζηνικολάου
Χορός:	Λεωνίδας Χρυσομάλλης
Χορός:	Βαγγέλης Ψωμάς

ΘΕΑΤΡΟ

Κριτική

«Ειρήνη»

του Αριστοφάνη, από το «Εθνικό Θέατρο»

Σκηνοθεσία: Βασίλης Νικολαΐδης. **Παίζουν:** Γιώργος Παρτσάλακας (Τρυγαίος), Γιώργος Λέφας (Ερμής), Σωτήρης Τζεβελέκος (Δούλος Α'), Νίκος Μπουσδούκος (Ιεροκλής), Μπάμπης Σαρηγιαννίδης (Πόλεμος), Γιάννης Πολιτάκης, Δημήτρης Μάριζας, Σωκράτης Πατσίκας, Βαγγέλης Χατζηνικολάου, Μανώλης Ιωνάς, Πάνος Σταθακόπουλος, Πρόδρομος Τσασινίδης, Παντελής Σταυρινός, Σταμάτης Γκίκας, Λαέρτης Μαλκότσης, Άγγελος Κεχαγιιάς, Λεωνίδας Χρυσομαλλής, Κορυφαίοι: Θωδωρής Κασσαράδης, Γιάννης Σαμαράρης, Δημήτρης Μαύρος, Χορός: Ευάγγελος Ασλανίδης, Πέτρος Δαμουλής, Βασίλης Κονταξής, Γιάννης Κουσαρίνης, Δημήτρης Μαύρος, Θανάσης Παγώνης, Οδυσσεύς Παπασηλιόπουλος, Γιώργος Πασάκος, Σπύρος Περίδου, Απόστολος Πελεκάνος, Χρήστος Πλαϊνός, Προκόπης Πολίτης, Μιλτιάδης Σαμαράς, Παναγιώτης Σταθακόπουλος, Γρηγόρης Σταμούλης.

Η αριστοφανική «Ειρήνη» του Εθνικού Θεάτρου μπορεί να καυχήται για τη συνέπιά της. Ούτε υπερβολές, ούτε «εκβιαστικά» γέλια, ούτε «καινοτομίες», θέσεις κι απόψεις «μοντέρνες». Με σεβασμό. Στον ποιητή αλλά και σε όσους μέχρι τώρα τον υπηρέτησαν σωστά.

Στην πρώτη του επαφή με το αρχαίο δράμα ο σκηνοθέτης Βασίλης Νικολαΐδης δεν θέλησε να γίνει... αριστοφανικότερος του Αριστοφάνη. Συνέπης στις αρχικές του θέσεις σχετικά με το κείμενο και την παράσταση, φέρνει στη σκηνή μια παραγωγή με ήθος, με αισθητική, με ευγένεια και φινέτσα. Με ωραίες ερμηνείες και καλογυμνασμένο χορό — τραγουδούσε επίσης περίφημα (μουσική διδασκαλία Ολυμπία Κυριακάκη) — η παράσταση, πλούσια και μπόλικη, προσφέρει δύο ξεκούραστες ώρες στο κοινό.

Ακολουθώντας την «ασφαλή οδό» ο σκηνοθέτης, απέφυγε επιμελώς τους «νεωτερισμούς» αλλά και όλα αυτά που, όπως αναφέρει στο σημειώμά του, δεν του αρέσει να βλέπει ως θεατής σε παραστάσεις, δηλαδή τις βωμολοχίες πέραν του αριστοφανικού κειμένου, εκβιαστικές αναλογίες του τότε με το

τώρα και αδικαιολόγητους εκσυγχρονισμούς, κάθε είδους ατασθαλίες και βεβηλώσεις. Η παράσταση, δίχως τα παραπάνω, λειτουργεί μια χαρά. «Μιλώντας» μάλιστα τη μετάφραση του Κώστα Βάρναλη.

Ο Βασίλης Νικολαΐδης αξιοποίησε τις δυνατότητες του πολυμελούς θιάσου — κοντά στα σαράντα (!) άτομα — ενώ αν είχε στήσει τις σκηνές με περισσότερο «νεύρο» το αποτέλεσμα θα ήταν πιο ελκυστικό. Ο Γιώργος Παρτσάλακας στο ρόλο του Τρυγαίου είναι άμεσος και σωστός. Ο Σωτήρης Τζεβελέκος χαριτωμένος έως πολύ αστείας ως δούλος Α' κερδίζει τις εντυπώσεις, όπως και ο φύλακας, απατεωνίσκος Ερμής του Γιώργου Λέφα.

Ο Πόλεμος του Γιώργου Σαρηγιαννίδη διαθέτει το «ειδικό βάρος» του ρόλου, ιδιαίτερα με τον τρόπο που εμφανίζεται ψηλά στο σκηνικό, στα χρυσά ντυμένους, με το τεράστιο λοφίο του και το υπερμέγεθες χρυσό γουδί του. Γέλιο βγάζει και ο «χορός των επτά πέπλων» της Θεωρίας (Πάνος Σταθακόπουλος) που τα «πετά» ναζικά, για να μείνει τελικά με το νεγκλιζέ της, το οποίο αναδείκνυε παρά έκρυβε τα παραγεμισμένα κάλλη της!

Ενα ξύλινο επικλινές παγκάκι που καλύπτει το πίσω μέρος της σκηνής — «Παγκάκι» (Άγγελος Άγγελος), με δύο τριγωνικά «τακτάκια», για να «παρκάρει» ο Τρυγαίος τον σκατομπούμπουρα ή να κρυφτεί ο ίδιος μέσα. Η Ειρήνη, ένα εντυπωσιακό ξάνο με χρυσό φωτιστόφανο, υψώνεται στην κορυφή του σκηνικού και κυριάρχει στο δεύτερο μισό της κωμωδίας. Χρώματα πολλά, όλα ταιριαστά και αρμονικά, είχαν τα κοστούμια των ρόλων και του πολυμελούς χορού (Άγγελος Άγγελος).

Οι σκηνοθετικές παρεμβάσεις είχαν να κάνουν πρώτα με τον πρόλογο του Τρυγαίου. Ο Βασίλης Νικολαΐδης τον έβαλε ευλόγιστο στο έργο, θέλοντας να εισάγει το θεατή στο πνεύμα και στο ιστορικό πλαίσιο που γράφτηκε το έργο, χρησιμοποιώντας κυρίως αποσπάσματα από την Ιστορία του Θουκυδίδη.

Ιδιαίτερο στοιχείο της παράστασης (δεύτερη σκηνοθετική παρέμβαση) είναι το «επιθεωρησιακό», το οποίο δηλώνεται με την επιλογή της μουσικής επένδυσης. Επιλέχθηκαν τραγούδια που είχαν σχέση με τη δεδομένη κάθε φορά στιγμή της δράσης, ενώ έγινε προσπάθεια να αντιπροσωπευτεί, όσο είναι δυνατόν, όλη η ιστορία της ελληνικής μουσικής: από τα σπαράγματα που έχουν αποκορυφωγραφηθεί έως τον Μάνο Χατζιδάκι (δραματουργική επεξεργασία - προσαρμογή στίχων Βασίλης Νικολαΐδης - Γιώργος Ξενιάς).

Το τραγούδι του Τρυγαίου πάνω στο σκαθάρι βασιζόταν στον «Αγωγιάτη» του Νίκου Χατζηαποστόλου, αυτό με τις τρεις κόρες του (Δημήτρη Μάριζα, Σωκράτη Πάτσικα, Βαγγέλη Χατζηνικολάου), μια σκηνή που χειροκροτήθηκε πολύ, στο «Άντρα μου πάει», η παράδοση σε παραδοσιακά τραγούδια, ενώ η «Αρχόντισσα», το «Άγιε μου Γιώργη Λυκαβητέ», ο Χορός του Βαρτάνου Μάνου Χατζιδάκι από το «Αμερική Αμερική», το «Κοντά στο τζάκι» έχουν τη θέση τους στην παράσταση. Ιδιαίτερα χειροκροτείται η σκηνή του φινάλε, όπου οι δύο γιοι, του Λαμάχου (Δημήτρης Μάριζας) και του Κλεωνήμου (απολαυστικός ο Βαγγέλης Χατζηνικολάου) σπεύδουν να τραγουδήσουν στο γλέντι, ο πρώτος παρουσιάζοντας πατριωτικό ρεπερτόριο, το «Παιδιά της Ελλάδος παιδιά» —ας πούμε, και ο δεύτερος λυρικά μελισταλάχτα κομμάτια.

Θέατρο Βράχων «Μελίνα Μερκούρη»
Παρασκευή, 9 μ.μ. Εισ. 5.000, 4.500 (φοιτ.) δρχ.

Θέατρο «Αναβούτων» (Λ. Κηφισίας, κτήμα Συγγρού, στάση ΚΑΤ, Μαρούσι. Πνευματικό Κέντρο Δήμου Αμαρουσίου © 8025134, 8021308)
Κυριακή, 9.30 μ.μ. Είσοδος ελεύθερη.

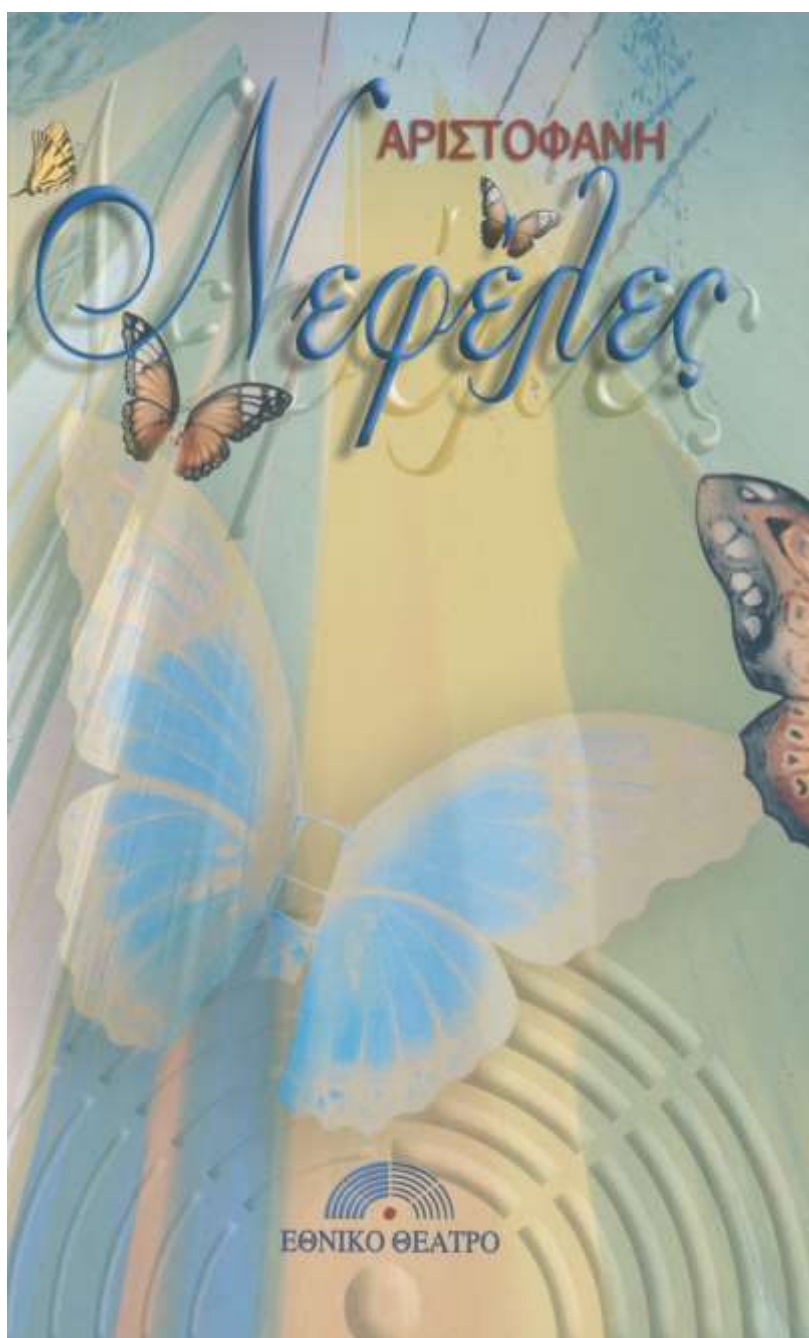
2001

Αρχαίο Στάδιο Δελφών

21/07/2001

Πρώτη παραγωγή
Θεατρική περίοδος: Θερινή 2001

Εθνικό Θέατρο: Κεντρική Σκηνή

Θεατρικό έργο

Τίτλος: Νεφέλαι

Είδος: Αρχαίο Δράμα | Αττική Κωμωδία

Έτος: 417 πΧ

Συγγραφέας: Αριστοφάνης

Μετάφραση: Ερρίκος Μπελιές

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Σκηνοθεσία:	Γιάννης Γ. Ιορδανίδης
Σκηνογραφία:	Ανδρέας Σαραντόπουλος
Ενδυματολόγος:	Γιάννης Μετзикώφ
Χορογράφος:	Φωκάς Ευαγγελινός
Συνθέτης:	Φίλιππος Τσαλαχούρης
Υπεύθυνος φωτισμών:	Σπύρος Κάρδαρης
Βοηθός σκηνοθέτη:	Κώστας Λικαράκης
Βοηθός χορογράφου:	Έλενα Γεροδήμου
Μουσική διδασκαλία:	Φίλιππος Τσαλαχούρης
Περoύκες:	Χριστίνα Χριστοφοράκη

Διανομή

Στρεψιάδης	Γιώργος Αρμένης
Ξανθίας	Ιωσήφ Μαρινάκης
Φειδιππίδης	Θανάσης Ευθυμιάδης
Μαθητής Σωκράτη	Σωτήρης Τζεβελέκος
Σωκράτης	Γιώργος Μοσχίδης
Δίκαιος Λόγος	Νίκος Μπουσδούκος
Άδικος Λόγος	Τάκης Χρυσικάκος
Πασία(ς)	Περικλής Καρακωνσταντόγλου
Μάρτυρας Πασία	Νικηφόρος Ξαφάς
Αμυνίας	Γιάννης Δεγαΐτης
Ερμής	Τάσος Κοντραφούρης
Κορυφαία Χορού	Τάνια Τρύπη
Κορυφαία Χορού	Σία Κοσκινά
Κορυφαίος Μαθητών	Αλέξανδρος Μπουρδούμης

Χορός	Θωμάϊς Ανδρούτσου
Χορός	Έλενα Γεροδήμου
Χορός	Ανδρομάχη Δαυλού
Χορός	Εβίτα Ζημάλη
Χορός	Βάσω Ιατροπούλου
Χορός	Αλεξία Καλτσίκη
Χορός	Αγράμπελη Κινή
Χορός	Χριστίνα Κορτεσάκη
Χορός	Παναγιώτα Κότσιρα
Χορός	Χριστίνα Κουλουμπή
Χορός	Ευαγγελία Μουμούρη
Χορός	Κατερίνα Παναγάκη
Χορός	Ελεάννα Παπαδοπούλου
Χορός	Κύνθια Παυλίδου
Χορός	Σοφία Παυλίδου
Χορός	Τζούλη Σούμα
Χορός	Γιούλη Τσαγκαράκη
Χορός	Δώρα Χρυσικού
Χορός	Κωνσταντίνα Ψωμά
Μαθητής Σωκράτη	Αργύρης Αγγέλου
Μαθητής Σωκράτη	Μπάμπης Γούσιας
Μαθητής Σωκράτη	Κωνσταντίνος Καρβέλης
Μαθητής Σωκράτη	Τάσος Κοντραφούρης
Μαθητής Σωκράτη	Χρήστος Λύγκας
Μαθητής Σωκράτη	Ιωσήφ Μαρινάκης
Μαθητής Σωκράτη	Νικηφόρος Ξαφάς
Μαθητής Σωκράτη	Χρήστος Σπανός
Μαθητής Σωκράτη	Γρηγόρης Σταμούλης
Μαθητής Σωκράτη	Κωστής Τζανοκωστάκης
Μαθητής Σωκράτη	Αλμπέρτο Φάις

Αθήνης αναλογία

Οι «Νεφέλες» είναι εκ των πραγμάτων έργο αβόλευτο για μας σήμερα

Όταν άκουγες τη δική μας αλλά σύμπτωση η Πλατεία του θητικού λιγόμενου κόσμου έχει αναγάγει τον Σωκράτη σκεδόν απερχομένη προφητεία, έναν άγιο, θύμα της ανθρώπινης τυφλότητας, αλλά κυρίως τη σωκρατική μέθοδο ως ουσία της εκπαιδευτικής ανθρωπιστικής φιλοσοφίας, είναι δύσκολο να τον βλέπουμε ως σκόκο παρικό και ως αντιπρόσωπο της στρεψοδικίας, της αερολογίας, του παιδαγωγικού εκμαυλισμού και της κερδοσκοπικής αγωγής. Έτσι τον βλέπεις ο Αριστοφάνης, του οποίου ο φουλάτερος «ήρως» όταν συνέρχεται, προβαίνει σε μίαν ενέργεια που σήμερα δεν διηπόζουμε να τη χαρακτηρίσουμε φασιστική: βάζει φωτιά, εν μέσω δημοκρατικής Αθήνας, και καίει το φιλοσοφικόν (σοφιστικά) φροντιστήριο του Σωκράτη.

Κάθε προεκβλητική και διωγσμενός σκεπτικιστής κάνει τα αδύνατα δυνατά να συγκολληθεί αυτήν την «πρόκληση» που μας ενσπείρει εντόνως. Αν είναι ευρηματικός, πλάθει έτσι τις σκηνές, όπου πρωταγωνιστεί ο μισοφρονικός Σωκράτης, ώστε το κοινό να «ξεκάσει» το όνομα και να γληττήσει με τα καμώματά του σατιριζόμενου εμπόρου ιδιού χωρίς να τα συνδέει με το όνομα του Σωκράτη. Καταφεύγει σε ενδυμολογικές ή άλλες ενδείξεις που να οδηγούν το κοινό σε γνωρίσματα εκφοράς της εκπαιδευτικής εκπτώσεως. Τέλος πάντων, προσπαθεί να δείξει τα ελαττώματα του σατιριζόμενου ψευδο-δασκάλου που «κατά τύχην», «συμπτωματικά», ονομάζεται Σωκράτης!

Έτσι κάνει ο μελετημένος και ενήμερος σκεπτικιστής σε συνεργασία με τον μεταφραστή (ο οποίος πνιφεί ένα γλωσσικό ιδίωμα για τον αριστοφάνειο Σωκράτη, που να παραπέμπει τον σύγχρονο θεατή σε γνωστό του υποκείμενο με τον ενδυμολόγο και με τον συνδυασμό και βεβαίως με τον ήθο που θα υποδυθεί τον ανακονόμυθο «ήρωα».

Ο Γιάννης Ιορδανίδης φιλοδόχησε να πάει για πρώτη φορά στην Επίδουρο, ανεξάρτητα για πρώτη φορά Αριστοφάνη, με τις «Νεφέλες» έστω. Μελέτησε τα πρόβλημά τους, αναμφισβήτητα, είναι βέβαιος εκ του αποτελέσματος πως δεν ασχολήθηκε παρά επιφανειακά, με σκοπό να εντυπωσιαστεί. Και συνήθως προσπαθεί να εντυπωσιάζει ο αμελέτητος. Κάτι έχει ακούσει ο Ιορδανίδης για την καταφυγή, ιδίως στον Αριστοφάνη, σε ανι-

λογίες: όντως έτσι είναι. Η επικριτικότητα της αριστοφάνειας σάτιρας είναι αμετάφραστη και συχνά ακατανόητη, πότως ακανόνιστη. Γνωρίζοντας τα ελληνικά σχολία των Γραμματικών, είναι υποχρεωμένος και ως μεταφραστής και ως σκηνοθέτης να βρει τη δέουσα αναλογία στη λέξη, στο ήθος, στη διάθεση, ακόμη και στην τυπολογία των ρούλων. Τη δέουσα, όμως. Κι εδώ χρειάζεται και παιδεία και ευστοφία και ιστορική γνώση, αλλά κυρίως γούστο και αισθητική ηθική.

Ανθρωπικότητα

Ο Ιορδανίδης, χωρίς καθόλου να στακαστεί, υπέπεσε σε μίαν αισθητική (και φοβόμαι ότι μόνον αισθητική) ανθρωπικότητα. Ο σατιριζόμενος σοφιστής, ο φαύλος, ο δρακοφονιάς, ο στρεψοδικός, ο φηγομαρτζής των εντυπώσεων Σωκράτης, ο διασφαιρόσων των νών και ο Ήλιος του Αριστοφάνη (ήμικς στον Ιορδανίδη τον Γιάννη Τσαρούχη) σου λέει, δεν τον φωνάζουμε ότι ζούσε «δάσκαλο», δεν είχε μαθητές, δεν είχε ιδιοφυήματα, δεν ήταν παραδοξολόγος, ιδού το σωκρατικό ανάλογον των «Νεφελών». Στην Επίδουρο τις πρόλλες ντροπές για λογαριασμό του σκεπτικιστή, των κυρίων συντελεστών της παράστασης που υπηρέτησαν το σκόκο και ανήθο «όραμα» του σκεπτικιστή, ντροπές για λογαριασμό του Εθνικού Θεάτρου, χωρίς αυτό να σημαίνει πως έπρεπε να λογοκρίνει την παράσταση. Καλά είναι να αφήνουμε, κάποτε - κάποτε, να ξεσκεπάζονται, έτσι και διαπνέονται τον κρότον, οι αδιόρατοι και οι πολιτιστικοί προβοκάτορες.

Από την ώρα που ο Ιορδανίδης συνέλαβε τη μεγαλοφυή του κωμωδία αναλογία, δεν σταματούσε πλέον πούθεν. Ο Μοσκόβιτς (Σωκράτης) ντυθείς

Ο Σωκράτης (Γιώργος Μοσκόβιτς) με έναν από τους μαθητές του, στην παράσταση «Νεφέλες» του Εθνικού Θεάτρου

Του Κώστα Γεωργακούπου

με την οικεία φεγούρα του Τσαρούχη, οι μαθητές του (που στο κείμενο χαρακτηρίζονται κλεμπαρόνδες - και «εσπασμένοι» αγοράκια) έγιναν ναυτάκια των τσαρουχικών πινάκων.

Να και οι Εσπάζιδες, να και το πορτρέτο του

Θεόφλου (στον Θεό σας, ως Θεόφλος ενδόθη ο συντηρητικός δυσκαίλιος Δίκαιος Λόγος του Αριστοφάνη), να και οι έφηβοι με τα φτερωτά έφηβοι του Τσαρούχη είναι μελαγχολικοί και όλοι χαλαροσώμμενα φτερωτά ζουζινάκια. Και για να μη μείνει τίποτα χωρίς να εξευνεσαστεί, οι δανειστές του Στρεψιάδη, Πασίας και Αμυνίας, έγιναν γυναίκες, Πασία και Αμυνία, απλώς και μόνο για να ντυθούν το κοστούμι του Τσαρούχη στους πίνακες με τα πένθος στην Ισθμία.

και τη Νύφη της Αιολίδας.

Όσο για την ουσία, τρέλα γύρευε. Ποιος θα αντιλήφθη, φαίνεται να είναι ο Ιορδανίδης, ότι στην Αθήνα του Αριστοφάνη, που οι γυναίκες κάθονταν στα καφενεία και έβγαζαν μόνο στα θεατροφόρια από το σπίτι τους, ότι είναι αδύνατο να υπάρχουν κήρες που να δανείζονται κήματα σε άντρες! Ο Ιορδανίδης έμπλεξε τον Αριστοφάνη με τη κήρα στην «Αρκούδα» του Τσέχωφ.

Αλλά, όταν πάρεις τον κατήφορο, ποιος σε απαλλάζει. Ξελέφεται μόνο το κερδοσκοπικό και το εκβιαστικό κήρυγμα φινάλε με το τραγούδι του Χατζιδάκι «Το σύννεφο έμελε βροχή». Εξάλλου το όλο αλαλούμ ξεκίνησε με ποί-πουρί, με βροχερά και συννεφισμένα γινώστω τραγουδιά! Βέβαια ο Τσαρούχης δεν μπορεί να χρησιμεύσει σε τίποτα όσον αφορά τον Χορό των «Νεφελών». Έτσι ο Μετζίβιτς παραπέμπει σε απέρτερο τον Λεκόε, καπλάνα, μπουτάκι, μπουτάκι.

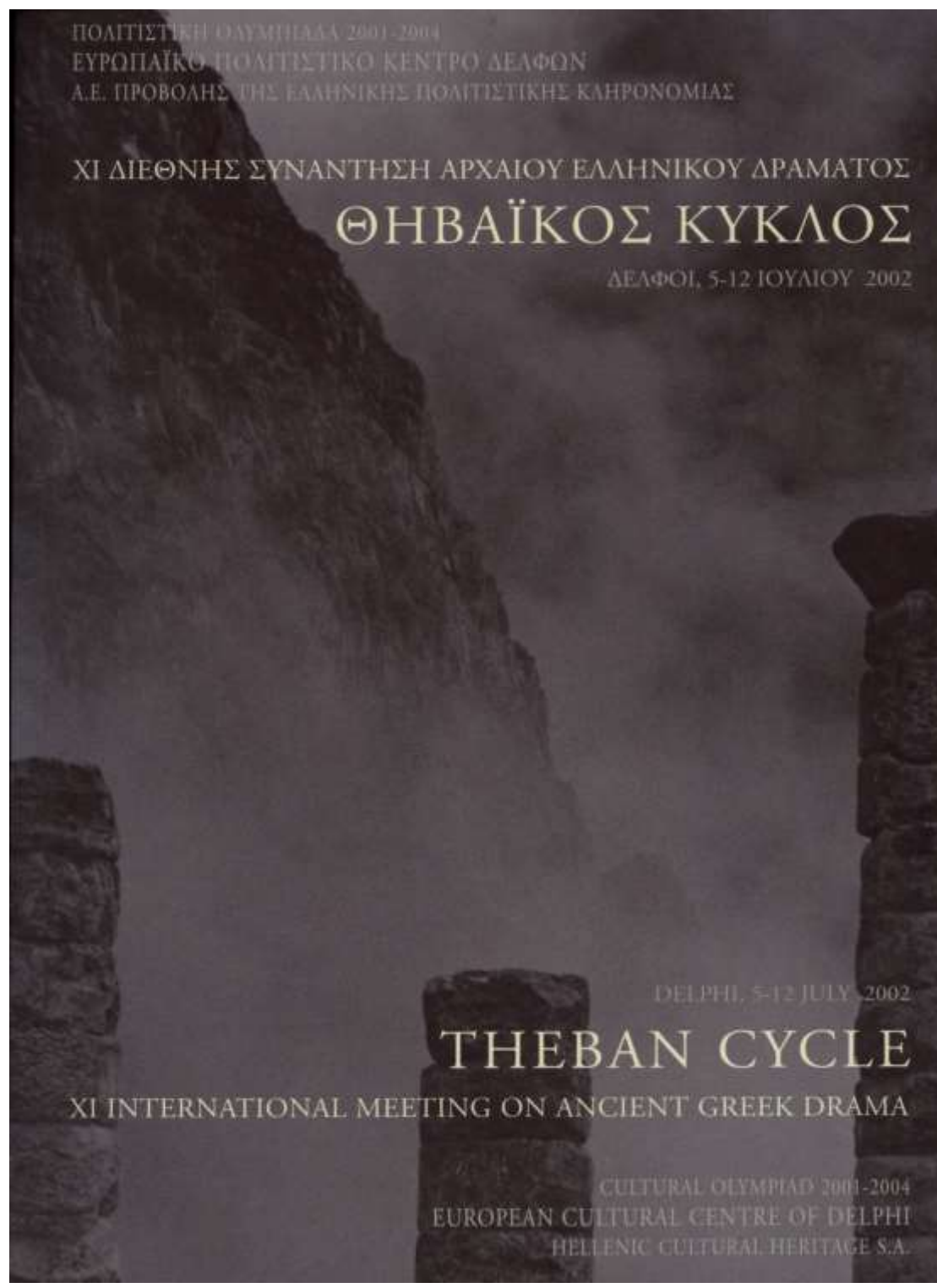
Οι συντελεστές

Α! Ο σκηνογράφος Ιωαννίνης Παυλίδης, υπακούοντας στο όραμα του Ιορδανίδη, έβαλε ως φόντο μια μαύρη μαυρίδα και έναν Καραγκοζή (Σερν-Καλύβα) από τη μια ένα διαστημόπλοιο (η σχολή του Τσαρούχη) και από την άλλη τη καπνδόδεκα Μαύρη Θορή μοντέλο του '31! Ο νεοφερμένος συνθέτης Τσαλακούρης έπαιξε όλες τις δυνατότες απορριμμάτων του καπνδόδεκου δαμνίου. Ο Ερρίκος Μπαλάς έπρεπε να τολμήσει να χαρακτηρίσει το κείμενο που παρέδωσε ως ελεύθερο διασκευασμένο, θα ήταν πιο σωστό και ακριβέστερο: έζητο κείμενο αναμφισβήτητο, αλλά τόσο παρωμένο στην επικαιρότητα, ώστε σε δύο χρόνια δεν θα προκαλεί κανένα γέλιο, όπως τα νούμερα της επιθεώρησης.

Εξάλλου, υπέκυψε στα λεγόμενα εσσυμωρ της παρέας. Αλλά δεν υπάρχουν παρέες 7.000 στίχων. Ε! Ο Αρμένιος είναι μεγάλος κωμικός! Χαίρηναι. Το ξέρουμε. Ο Μοσκόβιτς μέγας χαρταίριος. Κι αυτό το ξέρουμε. Ο Ευθυμιάδης έκανε ευνόμο νεμπουρά. Ο Τζεβελέκος, ο Καρακωνταντογιάννης, ο Δεγαλτής χάθηκαν μέσα στα τσαρουχικά κοστούμια που τους φόρεσαν. Άλλα φορέσαν κι άλλα λήγαμε. Ο Μπαουζούκος και ο Χρυσόσκυλος (Δίκαιος και Άδικος Λόγος) διασώθηκαν λόγω πέτρας. Η κορυφαία του Χορού Τάνα Τρύπη χάρα. Έτσι γκέλ, Γεμάζι με την παρουσία της και λάμπει με τα προσόντα της. Να 'ταν ο' άλλη παράσταση...

Η Σία Κοσκινά, κυρία φωνή, δεν έδωσε με το γενικό ύφος. Το νεμπουρά του Φωκά Ευαγγελικού ως χορογράφου αριστοφάνειο ενήφαρνατο και επαγγελματικά.

2002

Υπαίθριο Θέατρο Ευρωπαϊκού Πολιτιστικού Κέντρου Δελφών

05/07/2002

Πρώτη παραγωγή
Θεατρική περίοδος: Θερινή 2002

Θεατρικό έργο

Τίτλος: Αντιγόνη

Είδος: Αρχαίο δράμα | Τραγωδία

Έτος: 442 c. πΧ

Συγγραφέας: Σοφοκλής

Μετάφραση: Νίκος Παναγιωτόπουλος

Συντελεστές

Σκηνοθεσία: **Νικαίτη Κοντούρη**

Σκηνογραφία: **Γιώργος Πάτσας**

Ενδυματολόγος: **Γιώργος Πάτσας**

Συνθέτης: **Τάκης Φαραζής**

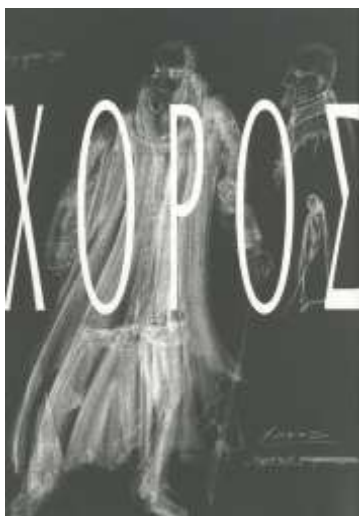
Χορογράφος: **Βάσω Μπαρμπούση**

Υπεύθυνος φωτισμών: **Λευτέρης Παυλόπουλος**

Μουσική διδασκαλία: **Ολυμπία Κυριακάκη-Λουκίσσα**

Βοηθός σκηνοθέτη: **Γιάννης Αναστασάκης**

Βοηθός χορογράφου: **Νίνα Αλκαλάη**

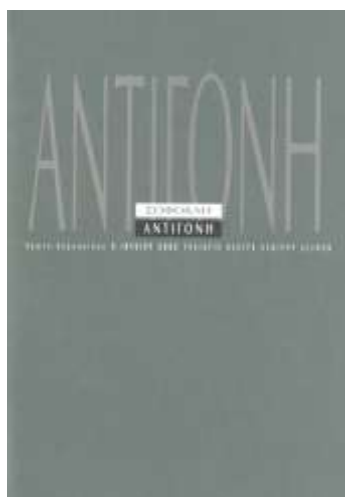

Διανομή

Αντιγόνη	Λυδία Κονιόρδου
Ισμήνη	Μαρία Κατσιαδάκη
Κρέων	Σοφοκλής Πέππας
Φύλακας	Κώστας Τριανταφυλλόπουλος
Αίμων	Νίκος Αρβανίτης
Τειρεσίας	Κοσμάς Φοντούκης
Άγγελος	Θεμιστοκλής Πάνου
Ευρυδίκη	Μιράντα Ζαφειροπούλου
Εξάγγελος	Θόδωρος Κατσαφάδος
Κορυφαίος	Αριστοτέλης Αποσκίτης
Κορυφαίος	Μανώλης Γιούργος
Κορυφαίος	Θόδωρος Κατσαφάδος
Κορυφαίος	Δημήτρης Κοτζιάς
Κορυφαίος	Ανδρέας Νάτσιος
Κορυφαίος	Θεμιστοκλής Πάνου
Κορυφαίος	Δημήτρης Πετρόπουλος
Χορός	Γιάννης Αναστασάκης
Χορός	Βλάσσης Ζώτης
Χορός	Δημήτρης Κανέλλος
Χορός	Δημήτρης Κανέλλος
Χορός	Δημήτρης Καραβιώτης
Χορός	Φαίδων Καστρής
Χορός	Τηλέμαχος Κρεβαίικας
Χορός	Τάκης Σακελλαρίου
Χορός	Χρήστος Τακτικός
Χορός	Λεωνίδα Χρυσομάλλης

Μουσικός (κρουστά, έγχορδα, ιδιόφωνα)	Τάκης Φαραζής
Μουσικός (κρουστά, ιδιόφωνα)	Αλέκος Χρηστίδης
Μουσικός (κρουστά, ιδιόφωνα)	Δήμος Τσιγκάκος

Η Αντιγόνη: αγνός και άπραγος νέος άνθρωπος...

Του **ΒΑΣΙΛΗ ΑΓΓΕΛΙΚΟΠΟΥΛΟΥ**

ΘΕΑΤΡΟ Η Αντιγόνη είναι μεν αποφασισμένη, αλλά είναι ένα νέο παιδί. Είναι αποφασισμένη να θάψει τον αγαπημένο της αδελφό, που η διαταγή του Κρέοντα επιτάσσει να μείνει άταφος, αλλά δεν είναι η ψυχραιμία και «μεγαλοπρεπής» ηρώδα που συνειδητά οδεύει προς τον θάνατο. Με πείσμα και νεανική οίηση υποστηρίζει την απόφασή της και με αλαζονεία αντιμετωπίζει όχι μόνο τον Κρέοντα αλλά και την αδελφή της Ισμήνη, που προσπαθεί να τη συγκρατήσει από τον βέβαιο χαμό. Ένα άγουρος νέος άνθρωπος είναι ακόμα η Αντιγόνη: δεν είναι η ώριμη προσωπικότητα, όπως έχουμε συνηθίσει να τη βλέπουμε. Γι' αυτό και στον περίφημο κομμό της θρηνεί τα νιάτα της και τη ζωή που δεν χάρηκε. Αν η Αντιγόνη είχε σταθμίσει εξαρχής τα πάντα και όδευε ψυχραιμία και «ηρωικά μεγαλοπρεπής» στον χαμό, θα θρηνούσε έτσι: Είναι όμως ένα νέο παιδί, που μέσα στην αγνότητα του δεν μπορεί να συμβιβαστεί και να ζήσει χωρίς αξιοπρέπεια.

Μια τέτοια Αντιγόνη ζωγράφησε η Λυδία Κονιόρδου στην Επίδαυρο την Παρασκευή και το Σάββατο, μπροστά σε ένα κοινό που ξεπέρασε κατά πολύ τις 20.000, κατακλύζοντας το αρχαίο θέατρο και σχηματίζοντας τεράστιες ουρές, που καιρό είχαμε να δούμε εκεί.

Και αυτήν τη νεαρή Αντιγόνη τη ζωγράφιζε συναρπαστικά η Κονιόρδου. Μεταμορφώθηκε κυριολεκτικά, στα πρώτα επεισόδια, στο άπραγο και συχνά αμήχανο κορίτσι που βρέθηκε ξαφνικά μπροστά στο τρομερό αδιέξοδο. Με πάθος, αλλά και νεανικό «θράσος» υπερασπίστηκε τις πράξεις της. Και απεγνωσμένα ξεσπάσε σε θρήνο στο τέλος, στον κομμό, σκorpίζοντας ρίγη συγκινήσεως στις κερκίδες. Γιατί συγκινημένο κατέβαινε στο τέλος το κοινό από το θέατρο, αν κανείς είχε αυτή για ν' ακούει...

Η παράσταση της «Αντιγόνης» που έστησε η Νικαίτα Κοντούρη για το Εθνικό Θέατρο ήταν μια καθαρή ανάγνωση του έργου, με πολλές καλές στιγμές και με ορισμένες αδυναμίες, που δεν έφταναν όμως στο σημείο να καλύψουν τη συνολική θετική εντύπωση.

Η παράσταση έδωσε εξαρχής την ατμόσφαιρα του πολύ πρόσφατου ακόμη πολέμου ζήφου που α-

πείλησε την πόλη. Το σκηνικό (Γιώργος Πάτσας) υπέβαλε τα πρότυπα ενός «κτυπημένου» βασιλικού μεγάρου, τα κοστούμια ήταν σκυθρωπές χλαίνες (και πάλι) για τους άντρες και τον Χορό και απέρριπτα ρούχα ανάγκης για τις γυναίκες, οι φωτισμοί «γκρίζοι» και χαμηλοί (Λευτέρης Παυλόπουλος), η μουσική (Τάκης Φαραζής) πυρετική και ασθματική, με περισσότερη ένταση στα Χορικά, χωρίς όμως να κατορθώνει να αποσπά για πολύ τους δημογέροντες του Χορού από τις καρέκλες τους. Γιατί ο Χορός μίλησε, αλλά δεν χόρεψε ούτε τραγούδησε.

Ο Κρέων του Σοφοκλή Πέππα, επίσης πολύ «ανθρώπινος». Δεν ήταν ο δικτάτορας. Βασανιζόταν. Αλλά ήταν ο επιφορτισμένος με την ευθύνη των κοινών. Και η απολυτοσύνη του ήταν πείσμων, αλλά και εύλογη.

Πολύ καλές οι ερμηνείες και των άλλων ηθοποιών – ο συγκινητικός Αίμων του Νίκου Αρβανίτη και ο εντυπωσιακός Τειρεσίας του Κοσμά Φοντούκη, ιδίως, αλλά και ο Φύλακας του Κώστα Τριανταφυλλόπουλου, η Ισμήνη της Μαρίας Κατσιαδάκη, η Ευρυδίκη της Μιράντας Ζαφειροπούλου, ο Αγγελιοφόρος του Θέμη Πάνου, ο Εξάγγελος του Θόδωρου Κατσαφάδου. Η μετάφραση του Νίκου Παναγιωτόπουλου ακούστηκε μερικές φορές πιο «δύσβατη» απ' ό,τι την είχαμε χαρεί στην «Αντιγόνη» του Α. Βογιατζή. Είναι κι ένας λόγος με απαιτήσεις από τον ηθοποιό...

Ο Σοφοκλής Πέππας και η Λυδία Κονιόρδου, Κρέων και Αντιγόνη, στην παράσταση που σκηνοθέτησε ο Κώστας Τσιάνος.

ΣΑΒΒΑΤΟ, 6 ΙΟΥΛΙΟΥ

Πρώτη Παρουσίαση
Ευρωπαϊκό Πολιτιστικό Κέντρο Δελφών

ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Αγρινίου

ΕΠΤΑ ΣΟΝΕΤΑ ΓΙΑ ΤΗ ΘΗΒΑ ΣΟΝΕΤΟ ΠΡΩΤΟ –ΕΥΑΔΝΗ

Σκηνοθεσία:

ΘΟΔΩΡΗΣ ΓΚΟΝΗΣ

Εικαστική Παρέμβαση:

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΠΟΚΟΡΟΣ

Μουσική:

ΝΙΚΟΣ ΞΥΔΑΚΗΣ

Φωτισμοί :

ΔΗΜΟΣ ΑΒΔΕΛΙΩΔΗΣ

Κείμενο:

ΘΟΔΩΡΗΣ ΓΚΟΝΗΣ- ΚΛΙΤΗ ΠΑΠΑΔΑΚΗ

Απόδοση Αρχαίων Κειμένων:

ΚΛΙΤΗ ΠΑΠΑΔΑΚΗ

Δραματουργική Επεξεργασία: ΓΙΑΝΝΑ ΡΟΪΛΟΥ
Βοηθός Σκηνοθέτη: ΧΡΗΣΤΟΣ ΤΣΙΡΤΣΗΣ
Κατασκευή Σκηνικού: ΒΑΣΙΛΗΣ ΡΑΜΟΠΟΥΛΟΣ ΝΙΚΟΣ ΒΕΛΤΣΙΣΤΑΣ
Ερμηνεύει η: ΟΛΙΑ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ
Στην πάροδο ακούγεται η φωνή της **Μαρίας Φαραντούρη**

Για τη σύνθεση του έργου χρησιμοποιήθηκαν αποσπάσματα από τα παρακάτω κείμενα:

Επτά επί Θήβας Αισχύλου, Αντιγόνη, Οιδίπους Τύραννος, Οιδίπους επί Κολωνώ, Τραχίνιες Σοφοκλή, Ικέτιδες, Φοίνισσαι Ευριπίδη

Πηγή: Ευρωπαϊκό Πολιτιστικό Κέντρο Δελφών

ΚΥΡΙΑΚΗ, 7 ΙΟΥΛΙΟΥ

Παγκόσμια Πρώτη Παρουσίαση
Ευρωπαϊκό Πολιτιστικό Κέντρο Δελφών

**Nevada Conservatory Theatre, Las Vegas Σε συνεργασία με
την Διεθνή Επιτροπή Θεατρικής Ολυμπιάδας**

ΟΥΕΔΙΠΟ at KOLHUNI

Βασισμένο στην τραγωδία του Σοφοκλή Οιδίππου επί Κολωνώ

Διασκευή – Σκηνοθεσία:

WOLE SOYINKA

Σκηνικά:

JOHN IACOVELLI

Κοστούμια:

ELLIS PRYCE-JONES

Φωτισμός:

BRACKLEY FRAYER

Μουσική:

OYETUNJI OYELANA

<i>Κίνηση:</i>	PETER BADEYO OMOFOLABO
	AJAYI-SOYINKA
<i>Τεχνική Διεύθυνση:</i>	JOE ALDRIDGE
<i>Διεύθυνση Παραγωγής:</i>	SHANNON SUMPTER
<i>Τεχνική Επίβλεψη:</i>	TRAVIS COYNE
<i>Βοηθός του WOLE SOYINKA :</i>	SUSANNE BURNS
<i>Βοηθοί του JOHN IACOVELLI:</i>	ROBERT FRYE
	CHRISTINA MCCOLLUM
<i>Βοηθός του ELLIS PRYCE-JONES:</i>	SHAHNAZ KHAN
<i>Βοηθός του BRACKLEY FRAYER:</i>	SANDRA FONG
<i>Βοηθός του JOE ALDRIDGE:</i>	LYNN DAVIS

Διανομή

<i>Ατονα:</i>	JOHN LORENZ
<i>Κορυφαία:</i>	MAGGIE CHAPIN
<i>Ακόλουθος:</i>	MATHEW TENNIE
<i>Ναρίσα:</i>	BARBARA ROLLINS
<i>Διόρακος:</i>	JONATHAN SCHULTZ
<i>Ιερέας:</i>	WILL ADAMSON
<i>Αρχηγός Φυλής:</i>	FEMI EUBA
<i>Υπουργός:</i>	ANTONY OFOEGBU
<i>Ισάρα:</i>	MUNDANA ESS-HAGHABADI
<i>Αντιβασιλέας:</i>	WILL ADAMSON
<i>Φαουσλί:</i>	ERNEST CURCIO
<i>Χορός:</i>	OMOFOLABO AJAYI-SOYINKA
	PETER BADEJO
	MAGGIE CHAPIN

ERNEST CURCIO

MUNDANA ESS-HAGHABADI

FEMI EUBA

CARMEL JAVAHAR

RYAN MOE

ANTHONY OFOEGBU

ADEKEMI OMOTADE

JOLANA SAMPSON

KOLA THOMAS

TYWAYNE WHEATT

ΖΩΝ
ΤΕΣ

67

Αφησαν... σύξυλο τον Οιδίποδα

Το ένα τρίτο των θεατών του «Οιδίποδος επί Κολωνών» του νομπελίστα Λογοτεχνίας Γουόλε Σογίνκα άφησε την παράσταση, στους Δελφούς, στη μέση!

Αποστολή:

Έλενα Δ. Χατζηγιάννου

Μπορεί ένας νομπελίστας Λογοτεχνίας, ένας αναγνωρισμένος καθηγητής Πανεπιστημίου, ένας πολιτικοποιημένος πνευματικός άνθρωπος και πολίτης του κόσμου να απογοητεύσει τόσο δραματικά ένα κοινό που έσπευσε στους Δελφούς για να παρακολουθήσει με τις καλύτερες των προθέσεων το τελευταίο του θεατρικό έργο «Οιδίποδος επί Κολωνών»;

Κι όμως! Τουλάχιστον το παραστασιακό αποτέλεσμα του εγχειρήματος του Γουόλε Σογίνκα μας «καθίλωσε» με την απλοϊκότητα και τη φλυαρία του. Ο Νιγηριανός νομπελίστας κατάφερε κάτι μοναδικό. Τη συλλογική επικριτική έως και ειρωνική αντίδραση των θεατών (το εν τρίτο του κοινού έφυγε κατά τη διάρκεια της παράστασης).

Στο κείμενο υπήρχε ένα εύρημα. Δύο ιστορίες, η ιστορία του Οιδίποδα και η ιστορία ενός Αφγανού πολέμαρχου, εκδιωγμένου από τους Ταλιμπάν, διασταυρώνονται. Ο αρχαίος τραγικός ήρωας και ο σύγχρονος πρόσφυγας ταυτίζονται. Η επαναδιατύπωση του μύθου βάζει μέσα και άλλα πολλά θέματα. Όπως την

Η παράσταση του «Οιδίποδος επί Κολωνών» του Γουόλε Σογίνκα άρχισε με ένα πλοίο, στο οποίο έχουν καταφύγει Αφγανοί μετανάστες, της φυλής των Γιαρούμπα, με προορισμό την Αυστραλία. Κυνηγημένοι Αφγανός ήταν και ο Οιδίποδος του...

ιερότητα του ασύλου, την υποκρίσιμη των κυβερνήσεων προς τους μετανάστες, το πρόβλημα του φονταμενταλισμού, την ιστορία των μαύρων φυλών, τα ήθη και τους δρόμους της πολυθείας, τη διέξοδο στον κόσμο των προγόνων-νεκρών.

Η παράσταση αρχίζει με ένα πλοίο, στο οποίο έχουν καταφύγει Αφγανοί μετανάστες, της φυλής των Γιαρούμπα, με προορισμό την Αυστραλία. Στο σκηνικό, ένα πατάρι με σκαλωσιές, φινιστρίνια, αναίγματα, κατάρτια, πανιά, κινείται ο θίασος του Πανεπιστημίου της Νεβάδα και επιχειρεί φωνάζοντας και χειρονομώντας να ερμηνεύσει το πλήθος των θεμάτων και ιστοριών που διαπραγματεύεται. Μετά το πρώτο τέταρτο, ακόμα και αυτή η «αθωότητα» που έχει μια σχολική παράσταση, κατάφερε να κατακυλίσσει σε ανεπίδοτα σκηνικά ευρήματα.

Η παρακολούθηση του αγγλικού κειμένου γινόταν και με υποτίτλους που έχει εξασφαλίσει το Ευρωπαϊκό Κέντρο Δελφών. Οστόσο η πληθώρα των πληροφοριών, οι αφελείς ερ-

μηνείες, τα προχειροφραγμένα και ακαλαίσθητα κρατούμια, ο κορεσμός των πολιπολιτισμικών σπακιών και η απλουστευτική χορογραφία οδηγούσαν τη μαθητική παράσταση σε τηλεοπτικό θέαμα φιλολόγικης σοβαρότητας – παρά το κούρσο που είχε την πρόθεση να εντάξει ο νομπελίστας συγγραφέας και σκηνοθέτης.

Στο συνέδριο την επόμενη μέρα, όπου συζητήθηκε η παράσταση, οι συντελεστές έδειχναν ικανοποιημένοι. Ο δε Γουόλε Σογίνκα σε ερώτηση αν θα αναθεωρούσε το έργο του με τις απλοϊκές σκηνικές λύσεις, απάντησε πως δεν ξέρει πόσο έγκυρα είναι τα σχόλιο-ερωτήματα. Και γενικά απέφυγε να μιλήσει για τη θεατρική πράξη, αλλά και για τη δραματολογία του Οιδίποδα επί Κολωνών. Με προσήλωτο θεωρητικού αναφερόταν διαρκώς στη σημασία των θεσπίτων των Γιαρούμπα, του ασύλου της μετανάστευσης και γενικά πολιτικοποίησε ένα έργο που μόνο τη πρόθεσή του να είναι πολιτικό νιώθαμε.

ΔΕΥΤΕΡΑ 8 ΙΟΥΛΙΟΥ

Ευρωπαϊκό Πολιτιστικό Κέντρο Δελφών

Διεθνές Φεστιβάλ Θεάτρου Κωνσταντινούπολης

ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Ο ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Βασισμένο στην τραγωδία του Σοφοκλή Οιδίπους Τύραννος

Κείμενο – Σκηνοθεσία:	SAHIKA TEKAND
Φωτισμοί:	ESAT TEKAND
Σκηνικά- Κοστούμια:	ESAT TEKAND
Βοηθοί Σκηνοθέτη:	ULUSHAN ULUSMAN, UTKU GUNDUZ, OZLEM OZHABES, GAMZE PAKER

Διανομή

Ιοκάστη:	SAHIKA TEKAND
Οιδίποδας:	CEM BENDER
Τειρεσίας:	ULUSHAN ULUSMAN
Κρέων:	ULGAR MANZAKOGLU
Φως:	UTKU GUNDUZ GAMZE PAKER OZLEM OZHABES
Αγγελιοφόρος:	RIDADE TUNCEL SARICAN
Αγγελιοφόρος:	ARDA KURSUNOGLU
Αγγελιοφόρος από την Κόρινθο:	ERKAN BEKTAS
Αγγελιοφόρος:	OZGE DAYAN
Ακόλουθος Λαΐου:	AHMET SARICAN
Χορός:	RIDADE TUNCEL SARICAN ARDA KURSUNOGLU

ERKAN BEKTAS

OZAN GOZEL

OZGE DAYAN

NILGUN KURTAR

AHMET SARICAN

HAKAN TURUTOGLU

ERDEM TOPUZ

NEDIM ZAKUTO

Οιδίπους από την Τουρκία έκλεψε τις εντυπώσεις στους Δελφούς

Η σκηνοθέτις Σαχίκα Τεκάντ μιλάει στο «Βήμα» για την παράστασή της που καταχειροκροτήθηκε από το κοινό

Η Σαχίκα Τεκάντ (επάνω) έγραψε, στη πρωταγωνίστησή στην παράσταση «Οι Οιδίπους» (στιγμιότυπο κάτω) στους διαβάτες το κείμενο, συνθέτω ένα ποίημα. Όχι ένα θεατρικό έργο. Βέτω το καθοδηγώ τους παίκτες. Και ύστερα παράσταση» λέει η τουρκίδα καλλιτέ

Ο Οιδίπους μέσα από τα μάτια μιας ευφορικής Ιοκαστέας. Μια παράσταση που υπερέθηκε στην εσωτερική ρυθμική, στη γεωμετρία και στη δομή ενός συνυφισμένου σταυρολέου. Η τουρκίδα καλλιτέκνης Σαχίκα Τεκάντ καταχειροκροτήθηκε για την παράστασή «Πού είναι ο Οιδίπους» που ανέβασε το βράδυ της περασμένης Δευτέρας στο πλαίσιο της 11ης Διεθνούς Συνάντησης Αρχαίου Ελληνικού Δράματος στους Δελφούς. Ακόμη και όσοι είχαν οριστικά ενοχληθεί από τη φρίκη που αναβόβονταν μεθοδικά ενεργοποιώντας τα κλειστοφοβικά κομμάτια του σκηνικού, παραδόθηκαν τελικά ότι η προέκθεσή παράσταση ήταν ό,τι καλύτερο παρουσίασε ως τώρα το εφεπνό διεθνές συμπόσιο. Το έργο της Σαχίκα Τεκάντ είναι βασισμένο στην τραγωδία του Σοφοκλή «Οιδίπους Τύραννος». Το σκηνοθέτισσε η ίδια και κράτησε τον πρωταγωνιστικό ρόλο της Ιοκαστέας. Έχοντας ακόμη στο μυαλό της το παρατηρημένο χειροκρότημα του κοινού, μας διαβεβαίωσε ότι το κείμενο του Σοφοκλή είναι επίκαιρο όσο ποτέ και μας εξήγησε τους λόγους:

■ Για την προέκθεσή εμπειρία στους Δελφούς:

«Το ελληνικό κοινό μου ήταν τελείως άγνωστο και δεν ήξερα τι να περιμένω. Είμαι μια καλλιτέκνης από την Τουρκία και έρχομαι στην Ελλάδα με μια αρχαία ελληνική τραγωδία. Στην αρχή είχα προμοκρατηθεί, μέσα μου όρκοι ένωθα ότι δεν έκανα λάθος, γιατί ό,τι έκανα ήταν ειλικρινές. Και έτσι ήλπιζα ότι θα με καταλάβαιναν. Αλλά η προέκθεσή βραδιά ήταν πάρα από κάθε προσδοκία μου. Ήταν υπέροχα! Φυβόμουν για τη γνώση, μήπως δεν περνούσε στο κοινό. Ήθελα μέσα στο έργο να περάσω τον ελληνικό ήχο, να μιλάμε τουρκικά, αλλά να ακούγονται σαν ελληνικά. Στην Τουρκία το έργο είχε μεγάλη επιτυχία. Το κοινό ενθουσιάστηκε. Οι κριτικοί, βέβαια, διδάσκονταν. Δεν με ενδιαφέρουν, όμως, αφού το είδους τα αρνητικά σχόλια, γιατί έτσι ακριβώς ήθελα να το κάνω. Το ήξερα ότι θα ήταν ενοχλητικό, ήξερα ότι τα φώτα μου είναι επιθετικά, αλλά έτσι ήθελα να είναι».

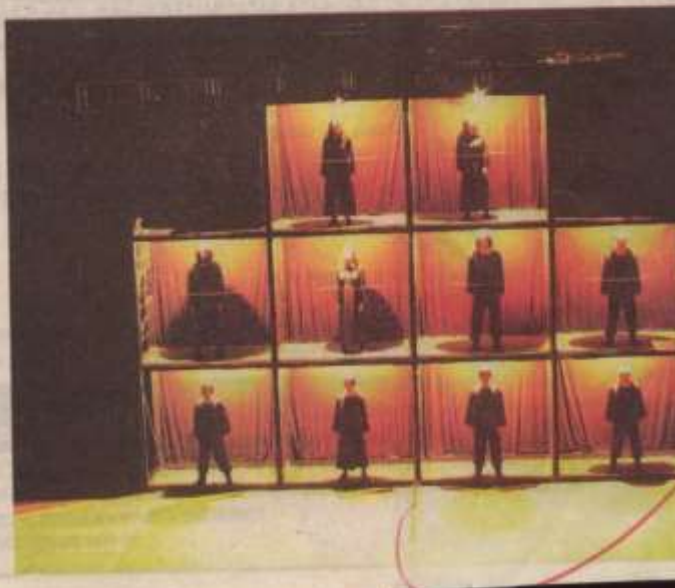
■ Για τον «Οιδίποδα Τύραννο»:

«Αγαπώ το κείμενο του Σοφοκλή και το γνώριζα από πολύ μικρή. Είναι υποδοχέ τον αγγλισμό σε μια σχολική παράσταση. Όλοι μας κρύβουμε έναν Οιδίποδα μέσα μας, από την ημέρα που γεννιόμαστε. Είναι σημαντικό να ξαναβιωθούμε αυτό το κείμενο. Η ιστορία του Οιδίποδα είναι το πιο καλογραμμένο αστυνομικό σενάριο που έχει γραφτεί ποτέ. Ο ντετέκτιβ-Οιδίπους αναζητεί σε όλη τη διάρκεια του έργου τον δολοφόνο, στην πορεία ερωπάζεται μια μυστική γυναικα που δίνει να έχει πολλά και να... ακόμη πε-

ρισσότερα και τελικά ανακαλύπτει ότι ο δολοφόνος είναι ο ίδιος. Ήθελα το κοινό να σκέπτεται κατά τη διάρκεια της παράστασης, αλλά να διασκαδίζει παράλληλα. Και οι αστυνομικές ιστορίες έχουν αυτό το πρόπλημα».

■ Για την τέχνη της:

«Δεν θέλω ούτε να είμαι ενδιαφέρουσα ούτε να είμαι αποκλειστική στη σκηνή. Θέλω να είμαι ειλικρινής. Η απλότητα επί σκηνής είναι το σημαντικότερο στοιχείο. Δεν θα χρησιμοποιούσα ποτέ ένα μεταμοντέρνο σκηνικό, μερικές αντιστραμμένες καρέκλες, για να εντυπωσιάσω. Το σημαντικότερο για μένα είναι το έμφυλο υλικό. Γιατί, αν υπάρχει μια μορφή τέχνης που παραμένει ζωντανή, αυτή είναι το θέατρο. Η τέχνη είναι παράλογη, αλλά η ζωή είναι λογική. Ζούμε για να κερδίσουμε, αλλά παίζουμε για τη μαγεία του παιγνιδιού. Εγώ είμαι ο Οιδίποδας του εαυτού μου, γιατί ρωτάω για τα πάντα και πληρώνω το τίμημα. Έκασα πολλά απ' αυτό και ίσως θα κάσω ακόμη περισσότερο στην πορεία, αλλά αυτή είναι η ζωή μου».

ΤΡΙΤΗ 9 ΙΟΥΛΙΟΥ

Πρώτη παρουσίαση εκτός Κίνας, σε συνεργασία με το Πολιτιστικό Κέντρο
InterChina

Παραγωγή της Διεύθυνσης Πολιτισμού του Δήμου του Πεκίνου ΘΗΒΑΙΣ

Βασισμένο στις τραγωδίες Επτά επί Θήβας και Αντιγόνη του Σοφοκλή

Κείμενο:

Guo QIHONG

Σκηνοθεσία:

Luo JINLIN, TAO XIANLU

Μουσική:

JIN JUNCHAO WANG YAXUN

Διανομή

Κρέων:	JIN MINHE
Ευρυδίκη:	LIU YULING
Αντιγόνη:	PENG YANQIN
Αίμων:	YIN XINGUAN
Ισμήνη:	WANG NA
Ετεοκλής:	GE WENTIAN
Πολυνείκης:	Guo YANFU
Μάντης:	WANG YINHUI
Πρώτος στρατιώτης:	Wu SHICHAO
Δεύτερος στρατιώτης:	Liu JIANPING

Η κινέζικη όπερα είναι η παραδοσιακή μορφή θεάτρου της Κίνας. Έχει 317 διαφορετικά είδη και περιλαμβάνει τραγούδι, διάλογο, κίνηση και πολεμικές τέχνες. Ο ηθοποιός της Κινεζικής Όπερας πρέπει να εκπαιδευτεί από πολύ μικρή ηλικία και για πολλά χρόνια ώστε να έχει την ικανότητα να κινεί με τον ιδανικότερο τρόπο τα χέρια, τα μάτια, το σώμα και να ελέγχει απόλυτα την κίνηση και το βήμα του. Η υποκριτική είναι συμβολική με καθιερωμένες κινήσεις. Τα σκηνικά είναι ελάχιστα. Το περιβάλλον περιγράφεται από την κίνηση και την υποκριτική των ηθοποιών. Η φωνή του ηθοποιού πρέπει να είναι ψιλή και εκφραστική. Η ορχήστρα περιλαμβάνει κρουστά, πνευστά και έγχορδα κινέζικα παραδοσιακά όργανα.

Πηγή: Ευρωπαϊκό Πολιτιστικό Κέντρο Δελφών

ΤΕΤΑΡΤΗ 10 ΙΟΥΛΙΟΥ

ΟΜΑΔΑ TOUR DE BABEL

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΒΑΚΧΕΣ

Σκηνοθεσία:

ANNE-SYLVE MEYZA, FREDERIC SERVANT

Μουσική:

BENJAMIN LAUBER

Τραγούδι:

EMMANUELLE DROUET

Κοστούμια – Μακιγιάζ:

CARINE GUILLAUME

Ήχος:

CYRILLE PIASER

Διανομή

Μελάμπους, Διόνυσος:	AIAIN SERVANT
Πενθέας:	LAURENT MAUREL
Αγαύη:	ANNE-SYLVIE MEYZA
Σεάηνός:	ROMAIN POMPIDOU
Τειρεσίας, Φρουρός:	Gael L'HOSTIS

Πιστή στις αρχές της η ομάδα TOUR DE BABEL, χρησιμοποιώντας την υποκριτική ερμηνεία, τις μάσκες, το χορό και τη μουσική αποδίδει στην τραγωδία την ιερή της αύρα και το άρωμα της λαϊκής γιορτής εμπνεόμενη από τις ζωντανές παραδόσεις της Τυνησίας και την κληρονομιά της Ελληνικής αρχαιότητας.

Η ομάδα TOUR DE BABEL έχει θέσει ως στόχο της τον διαπολιτιστικό διάλογο. Γυρίζει τη γη σε αναζήτηση συναντήσεων, τοπίων και ιστοριών, συνεργαζόμενη με καλλιτέχνες όλων των πολιτισμών και των σχολών για να μοιραστεί με ένα μεγάλο κοινό το πάθος της για τους Μύθους και τους Θρύλους.

Χρησιμοποιώντας τις μάσκες για να δημιουργήσει ένα θέατρο, άλλοτε κωμικό και χρωματιστό και άλλοτε ωμό, όπου αναμειγνύονται τεχνικές δανεισμένες από την θεατρική παράδοση της Ανατολής, από την Commedia dell'Arte και από την αφηγηματική τέχνη, η ομάδα εστιάζει στους οπτικούς κώδικες και στις μουσικές του κόσμου χωρίς ωστόσο να θυσιάζει γι'αυτά τον πλούτο των κειμένων και το βάθος του νοήματος τους. Από την ίδρυση της το 1989, η ομάδα παρουσιάζει τις δημιουργίες της σε πολλές περιοχές της Γαλλίας και του εξωτερικού, αποκτώντας έτσι μία σημαντική θεατρική εμπειρία. Εγκατεστημένη σε μία αγροτική περιοχή όπου τα οκτώ μόνιμα μέλη της έχουν οργανώσει διάφορα εργαστήρια έρευνας και δημιουργίας, η ομάδα πραγματοποιεί έργα εκπαίδευσης, επιμόρφωσης και ψυχαγωγίας με τη συνεργασία σχολείων, κοινωνικών κέντρων και επαγγελματιών ή ερασιτεχνών καλλιτεχνών. Ελπίζει έτσι να συμβάλει στην αναγέννηση ενός λαϊκού θεάτρου, συμφιλιώνοντας το άνοιγμα σε πολιτισμούς ξένους ή μακρινούς.

2003

Υπαίθριο Θέατρο Ευρωπαϊκού Πολιτιστικού Κέντρου Δελφών

05/07/2003

Πρώτη παραγωγή
Θεατρική περίοδος: Θερινή 2003

Εθνικό Θέατρο: Κεντρική Σκηνή

Θεατρικό έργο

Τίτλος: Ίων

Είδος: Αρχαίο δράμα | Τραγωδία | Τραγικοκωμωδία

Έτος: 418 / 414 πΧ

Συγγραφέας: Ευριπίδης

Μετάφραση: Νικολέττα Φριντζήλα

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Σκηνοθεσία:	Λυδία Κονιόρδου
Σκηνογραφία:	Διονύσης Φωτόπουλος
Ενδυματολόγος:	Διονύσης Φωτόπουλος
Συνθέτης:	Τάκης Φαραζής
Μουσική διδασκαλία:	Μελίνα Παιονίδου
Χορογράφος:	Αποστολία Παπαδαμάκη
Υπεύθυνος φωτισμών:	Λευτέρης Παυλόπουλος
Φωνητικά σχήματα:	Σπύρος Σακκάς
Αυτοσχεδιασμοί:	Δημήτρης Οικονόμου
Βοηθός σκηνοθέτη:	Μαρία Καντιφέ
Συνεργάτης ενδυματολόγου:	Κατερίνα Παπανικολάου
Μουσικός (λαούτο, κρουστά):	Θανάσης Βλαβιανός
Μουσικός (κλαρίνο, γκάιντα, καβάλ, φλογέρες, λύρα):	Γιώργος Δεληγιάννης
Μουσικός (άρπα, σάζι, κρουστά, ιδιόφωνα):	Βασίλης Μαντζούκης
Μουσικός (μαντολίνο, guqin, κρουστά, ιδιόφωνο):	Δήμος Τσιγκάκος
Μουσικός (guzheng, πνευστά, κρουστά, ιδιόφωνα):	Τάκης Φαραζής

Διανομή

Ερμής	Δημήτρης Οικονόμου
Ίωνας	Χρήστος Λούλης
Κρέουσα	Λυδία Κονιόρδου
Ξούθος	Νίκος Καραθάνος
Γέροντας	Κοσμάς Φοντούκης
Α΄ Υπηρέτης	Χρήστος Σαπουντζής
Α΄ Υπηρέτης	Κυριάκος Κοσμίδης

Α΄ Υπηρέτης

Β΄ Υπηρέτης

Β΄ Υπηρέτης

Β΄ Υπηρέτης

Β΄ Υπηρέτης

Πυθία

Αθηνά

Α΄ Κορυφαία

Α΄ Κορυφαία

Α΄ Κορυφαία

Α΄ Κορυφαία

Α΄ Κορυφαία

Β΄ Κορυφαία

Β΄ Κορυφαία

Β΄ Κορυφαία

Β΄ Κορυφαία

Β΄ Κορυφαία

Β΄ Κορυφαία

Β΄ Κορυφαία

Β΄ Κορυφαία

Χορός

Χορός

Χορός

Χορός

Χορός

Χορός

Χορός

Ακόλουθος

Φαίδων Καστρής

Γιώργος Γάλλος

Χρήστος Τακτικός

Απόστολος Πελεκάνος

Γιώργος Φριντζήλας

Μαρία Καντιφέ

Αννέζα Παπαδοπούλου

Ναταλία Στεφάνου

Αλεξάνδρα Παντελάκη

Ουρανία Μπασλή

Τάνια Παπαδοπούλου

Μαρία Λιαπίκου

Μαρία Ναυπλιώτου

Ευγενία Αποστόλου

Νικολέτα Βλαβιανού

Μάρα Μπαρόλα

Ελένη Κούστα

Γεωργία Τσαγκαράκη

Στέλλα Γκίκα

Ινώ Μενεγάκη

Τζίνα Θλιβέρη

Βίβιαν Κοντομάρη

Εβίτα Ζημάλη

Δέσποινα Τσιρακάκη

Στέλλα Σκορδαρά

Βίκυ Χατζοπούλου

Τίνα Αλεξοπούλου

Χρήστος Σαπουντζής

Ακόλουθος

Ακόλουθος

Ακόλουθος

Ακόλουθος

Ακόλουθος

Ακόλουθος

Ακόλουθος

Ακόλουθος

Στέφανος Κοσμίδης

Φαίδων Καστρής

Γιώργος Γάλλος

Απόστολος Πελεκάνος

Χρήστος Τακτικός

Γιώργος Φριντζήλας

Θανάσης Βλαβιανός

Βασίλης Μαντζούκης

ΕΤΟΠ ΚΑΡΕ

ΕΡΩΤΗΣΗ ΠΟΛΙΤΑ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Αν ήθελε να κρίνεται αντικειμενικά ο δράστης περιμένετε να τον δείτε πως θα κριστεί. Δεν από τα λεγόμενα «κρινονικό» έργα των ημερών μας. Και μην παίξετε λινθιασμένα το «αποκατεργασμένο» «κρινονικό» Κανένας δεν «κρινονίζεται». Ούτε εμάς ούτε τους θανάσιμους, ούτε οι θανάσιμοι τον ημιμαθητικό νυνικό «κρινονίζονται» ο ένας τον άλλον.

«Κρινονικό» λέγονται τα έργα εκείνα, στα οποία η θεατής έλπει αυτά που οι ήρωες αγνοούν. Ας πάρουμε τον «Ιωνά» π.χ. που είναι και η προφητρία για όλα αυτά που θα περάσει σήμερα. Σαν απειρά φωνών ο Ερμής και μας λέει τι πάει. Οι μόνον τα «πριν», αλλά και τα «μετά». Οι τριές παρακολούθησε το έργο, αναμνηστικές πότε θα ήθελε η ίδια ποιητική είναι γιος και πότε θα μάθει η Κρόνους πως είναι αυτός ο γιος της.

Σας θυμάται τίποτε από, δεν σας θυμά. Ζει τον «Οιδίποδα», όπου ερείς έλπομε από την απή ότι ο Οιδίποδας είναι η απορριπτική των κακών που είναι πάλι στην πόλη, θα και δολοφονήσει τον πατέρα του και παντρεύει τη μάνα του. Και το «Οιδίπους Τύραννος» δε είναι καινού καινούδια. Μαύρο δράμα είναι και το «Ιών», που τρεμάει. Και όμως... Αντίθετα στα «κρινονικά» έργα. Φορμάει αντικειμενικά πως ο Μένος βολάντας που το ανέβασε με τον Κισκόπουλο και τον Κατερίνη Μένος (στη μέση με την υφαντική μαζορματισμού που ενοίγει ποίη αυτοό για έργα και που ενοίγει βέβαια κάνει ο ίδιος), μου έλεγε πως όταν ήταν πολύ νέος δεν υπήρχε το έργο ακριβώς, γιατί αρχικά τόσο ο Οιδίπους να καταλάβαινε από τον πόνο τους είναι (για μας) ολοφάνερο. Ύστερα, ωριμότερος, άλλαξε γνώμη, αγάπησε το έργο, το μετέφρασε, και το ανέβασε σε ένα κενικό πιστοποιούνη, λαβήνθη για καταλάβε. Τι καταλάβε δεν είναι η ώρα να το ποιήσε σήμερα.

Εκείνο που πρέπει να ποίη σήμερα είναι πως κανένας δεν ακριβώς, ώστε να αντικαταστήσει το «Οιδίπους Τύραννος» στην επιθεώρηση. Είναι κι αν αντίθετα, επιθεώρηση, στα «κρινονικά» έργα που υφίστανται δραματουργία. Ενώ την «Ελένη» ιδιαιτέρως την έχουμε δει άκρως φοροδοτική.

Γενικά, οι Έλληνες αντικειμενικά έχουν τελεσιδικία μια τόσο να κρινονίζονται τα έργα παραπάνω από όσα πρέπει, γιατί φοβούνται μην είναι και βαρύνει το κοινό τους. Και σ' αυτό «βοηθούν» οι αθηναίοι. Όταν π.χ. ανεβάζουν Μολιέρη με γνωστό καμωμένο αθηναίο, τίποτα δεν μένει από το κλισίο κείμενο. Το η σχολαρχία γίνεται επί σκηνής, ούτε λέγεται. Αν μάλλον ανεβάζουν Αριστοφάνη, εκεί κι αν βλέπουμε επιθεώρηση. Μάλιστα πιο

«Ιων», το θαύμα του καλοκαιριού!

απορρίπτει από τις κρινονικές επιθεώρησεις, γιατί η ημερήσια επιθεώρηση χρησιμεύει για διακοπή της Αριστοφάνη, ενώ αυτοί που ανεβάζουν Αριστοφάνη καταλήγουν στην επιθεώρηση. Στην Αριστοφάνη μάλλον, αλλάζουν τη φύση οι ήρωες μεταφορικά που δεν αγνοούν γιατί μόνον να αλλάζουν τα πολιτικά υποκείμενα για να τα φέρουν κοντά σε μας, αλλά κόνουν κι άλλα κι άλλα.

Το γενικό, σανό τίποτα δεν μένει από τη πραγματικότητα. Ο «Ιων» δεν είναι έργο που ανεβαίνει συχνά. Ο ήρωας είναι παιδάκι στα δώδεκα – δεκατρία και αποτελεί πρωταγωνιστή που και να δείχνει πολύ νέος και να είναι άκρως αθηναϊκός (γενικά το είδος «έχουν» σπινίξ) όπως στην όπερα υπονίζουν οι τενόρη γιατί ως πρωταγωνιστής (ή «πρεμιέ» ίσως «πριμους») πρέπει να είναι και κραιφώς και πιστωμένος και, όπως είπαμε, να «κρινονίζεται». Τρίτη γάρτα δηλαδή. Επιπλέον, σήμερα ειδικά, ξεκίνησε με πολλή καχυποψία γιατί η μεταφορά του έργου, από ενδοαπολογική άποψη κυρίως, σε κοινότητα μιας ενοχικής, σε κοινότητα. Αλλά, και οι φορές είναι. Σε τέτοιες στιγμές, όπως με την ημερήσια, ξαναπάρει και το ξανάειδα. Μια στην βιβλιοθήκη και μία στο Αθήναιον. Σκενναρχία και ενδοαπολογική (Φωτογραφία) μια φορά Έλενα τη ρού, τη μπαζ, τη βρεζικαία. Και «έκτο» το όραμα το κρινονικό που

έχουμε από παντού με τη καπέλα. Και με το πέπλο, που με τόσο κούρσο πλύνεται εδώ και εκεί και κρινονίζεται το Κρόνους που πέπει ν' ανιχνύει τη «σταλτική» και καταλάβε, τις... κατέλαλη επιγεία.

Και οι καλούς, που φάνταζαν κραιφώς στους «Πρότους» λόγω βράντων. Και οι φαιές αγνοούν και κρινονίζονται Χορός και οι σπινίξ τους, που ημερολογούν πότε τριπλές συγκινητικές όλο και και πότε υπέρτατα διακριτικά κρινονίζονται (θαυράση η δουλειά της Αριστοφάνη Γλυπτοδότη).

Και οι μουσικοί με τα ρότα και η ρυθμική, έλπει μουσική του Τάκη Φαράζ, τα πρωτότα και η νό πρωταγωνιστή. Μια φυσική, τη μεταφράστρια, την ως τώρα άγνωστη μου. Νωκίλεια Φριντλίν. Σαοδιαβασή προκειμένου το κείμενό της όταν γίγνησεν ότι για να δια ην και στην ανένανση ήταν εξίσου ζωντανή, ουσιά, ζήτησε και αποδοτά. Και ήταν.

Και τώρα, επιτέλους, φάνταζε στην αντικειμενική. Αυτό που έκανε η Αυδία Κρινονόπου, γνωστή μας μέντο (σε απομνημονεύει να πει «μηνών») ως μεγάλη, πολύ μεγάλη πλημμελής με μια αποστολή ευσεβήτικη φωνή και κίνηση, η οποία σιχνά, όπως στον «Ιων» η ανενδοξία και τα δικά, πλάγρια εκθεωρητικά, εδώ μας καταλάβε ως κρινονίζονται. Είναι θαύμα πως βίνας το ιδανικό ζήτημα μεταξί αλλήλων και κούρσο, μεταξύ ζωντανής και μαθητικής πενταπλής τυχαίας.

Αυτό που έκανε η Αυδία Κρινονόπου φέτος το καλοκαίρι ήταν να εκπαιδεύει το κοινό με τη σκευνοθεσία της στην παράσταση «Ιων».

κόπτης και, ανεγρόντας, φαντασμός, γυναικός και οι άλλοι μαρτυρεί να φανταστική. Εκείνη τη παράσταση των παιδιών, εκείνη τη σκευνοθεσία σκευνοθεσίας και φαντασ, εκείνη τη σκευνοθεσία, πανέχοντας, αναμνηστικές.

Τη περίεργη από «αποτέλε» έργο, τα (ας μην ξεχνάμε) «κρινονικά» έργα, οι επιθεώρησης μόνον φανταστικά ή με «θέσεις σκηνής», όπως σημαίνει η λέξη σκευνοθεσία, (δηλαδή τη γνωστή «Μουσική Place» ή «ταξίδια», αλλά... αλλά το παρουσιάζει και σαν ένα πολύ κραιφώς σύγχρονο έργο. Και το κραιφώς της εμφάνισης της Κρινονόπου (Σκηνής), ή τριπλές με τον ουσία η ίδια η Αυδία παρουσιάζει με χαμηλωμένο κεφάλι και κραιφώς πρόσωπο, οι σπινίξς ενδοαπολογικές, από φωτογραφικό σε κραιφώς κενό, όπως κρινονίζεται το «έκτος Έλενα», με το οποίο Σκηνόδοτος (όχι η ίδια) (και η ίδια θέαται), όλα ήταν μέσα. Και μέσα ήταν η δύναμη της, κραιφώς βίνας από τον ήρωά της βροδός, τον Χριστό Αυδία ως Ιωνά, η οποία μας έδωσε απόδραση – και με πρωταγωνιστή, τεχνική αποστολή, καλώς κρινονίζονται, για τις, μαλλοντιπές τους, ήθη σκευνοθεσίας, κραιφώς. Και οι άλλοι ήρωες, ο Φωτοφάνης, ο Ουακόρμος... όλα η Πόλη της Μαρίας Κρινονό, η οποία, διαποικιστική Αθήνα της Τίτσης Γλυπτοδότη. (ή της Ανδίας Γλυπτοδότη). Και ενοίγει όραση οι «παιδιά» που θέλουν με κραιφώς ανένανση, ουσία, ο Αθήναιος, όσο και τον Ερμή, ο οποίος, για να πια την ολνθία, μου φάνταζε ο λιγότερο πετυχημένος. Και δεν καταλάβε καλή γιατί το κοινότητα και γιατί ακριβώς «παίζω» με τη ρούρα. Είναι μια ιδέα για να ην βγάνει βαρετός ο τεράστιος μονόλογος... αλλά τα νέα του Ερμή δεν έπιασαν εντέλει.

Ετσι, λοιπόν, πότε κι ποτέ το καλοκαίρι. Με δοκιμάς στα αθηναία, κα θέαται και με θηράβους στη θέαση των δέμων. Άδεια οι μοντέρνες φοροδοτικές και με λίγο κόρη η επιθεώρηση, κραιφώς θέαται για τις παραστάσεις κραιφώς και, γενικά, κλαιφώς έργα, καθώς βίνας και πάλις κραιφώς για τους αγανακτικούς τριγυροδότης είτε με μινι ή με θύμους με πολλά κρινονικά και κραιφώς.

Και η «Ιων», Αποδοτική, η καλύτερη παράσταση της καλοκαιριού 2003. Πριν τη λήξη της, ήρωας, κραιφώς πρωταγωνιστή. «Αγαπητή Αυδία, τώρα που ανεβάζεις πως είναι καλύτερη σκευνοθεσία από τους καλούς, πως θα ταίριαζε να σου προτείνω έργο στο οποίο μόνον θα παίζεις, Ελένη, πολύ σύντομα να σκευνοθετείς η κραιφώς μας. Τι να μεταξί, σκευνοθετείς».

2004

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 25 ΙΟΥΝΙΟΥ

ΑΡΧΑΙΟ ΣΤΑΔΙΟ ΔΕΛΦΩΝ

Σοφοκλή ΤΡΑΧΙΝΙΕΣ

Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος

Πρεμιέρα

Μετάφραση:

Κώστας Βαλάκας

Ελένη Παπάζογλου

Σκηνοθεσία:

Βίκτωρ Αρδίττης

Σκηνικά – Κοστούμια:

Δαμιανός Ζαρίφης

Μουσική:	Κώστας Βόμβολος
Χορογραφία:	Κωνσταντίνος Ρήγος
Μουσική Διδασκαλία:	Νίκος Βουδούρης
Σύμβουλος Δραματουργίας:	Ελένη Παπάζογλου
	Κώστας Βόμβολος
	Κωνσταντίνος Ρήγος
Σύμβουλος Δραματουργίας:	Ελένη Παπάζογλου
Βοηθός Σκηνοθέτη:	Ξένια Αηδονοπούλου

Διανομή (με σειρά εμφάνισης)

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ:	Ανέζα Παπαδοπούλου
ΤΡΟΦΟΣ:	Ιφιγένεια Δεληγιαννίδου
ΥΛΛΟΣ:	Γιάννος Περλέγκας
ΑΓΓΕΛΟΣ:	Δημήτρης Κολοβός
ΛΙΧΑΣ:	Γιάννης Τσορτέκης
ΓΕΡΟΝΤΑΣ:	Δημήτρης Καρέλλης
ΗΡΑΚΛΗΣ:	Ακύλλας Καραζήσης
ΧΟΡΟΣ:	Μελίνα Αποστολίδου
	Ευγενία Αποστόλου, Τίνα
	Γιωτοπούλου
	Αμαλία Γκούμ
	Χρύσα Διαμαντοπούλου
	Άννα Καλαϊτζίδου
	Δήμητρα Λαρεντζάκη
	Πηνελόπη Μαρκοπούλου
	Νατάσα Μαρματάκη

Μερόπη Μορφούλη
Μαρία Μπεγιατζή
Άννη Ντουμούζη
Ερατώ Πισση
Δέσποινα Σαρόγλου
Εύα Σωφρονίδου
Ρεβέκκα Τσιλιγκαρίδου

ο μύθος του έργου

Για να κερδίσει την όμορφη Δηιάνειρα, ο Ηρακλής μονομάχησε με τον ποταμό Αχελώο και τον νίκησε. Αργότερα, σκότωσε με τα φαρμακερά του βέλη τον Κένταυρο Νέσσο, ο οποίος προσπάθησε να την βιάσει. Ξεψυχώντας ο Νέσσος συμβούλεψε τη Δηιάνειρα να μαζέψει λίγο από το αίμα του, που είχε μολυνθεί από το φαρμάκι της Λερναίας Υδρας: την έπεισε ότι αυτό το υγρό θα μπορούσε να «δέσει» την καρδιά του Ηρακλή για πάντα. Τα χρόνια περνούν και η Δηιάνειρα συνέχεια περιμένει και συνέχεια αγωνιά για έναν ηρωικό άντρα που βρίσκεται διαρκώς μακριά της. Ζει μακριά από τις πόλεις, κάπου στην βουνοπλαγιά της Οίτης, στην Τραχίνα. Ο Ηρακλής επιστρέφει - αλλά φέρνει μαζί του και την όμορφη και νέα Ιόλη. Αντιμέτωπη με τα νιάτα και την ομορφιά της καινούριας ερωμένης του, η Δηιάνειρα αποφασίζει να χρησιμοποιήσει το δώρο του Κενταύρου για να κερδίσει ξανά τον έρωτα του. Του στέλνει δώρο έναν χιτώνα βαμμένο με το φίλτρο του Κενταύρου. Ο Ηρακλής τον φορά και το φως ενεργοποιεί το δηλητήριο, που αρχίζει να καίει το δέρμα και τα σπλάχνα του. Η Δηιάνειρα μαθαίνει τα νέα από τον γιο της τον Ύλλο που την απαρνιέται νομίζοντας ότι σχεδίασε τον φόνο του πατέρα του. Η Δηιάνειρα αυτοκτονεί. Μην αντέχοντας άλλο τους αφόρητους πόνους, ο Ηρακλής ζητά από τον γιο του να τον κάψει στην πυρά και να παντρευτεί την Ιόλη.

ΣΑΒΒΑΤΟ 26 ΙΟΥΝΙΟΥ
ΑΡΧΑΙΟ ΣΤΑΔΙΟ ΔΕΛΦΩΝ

Υλικό ΑΙΑΣ
Θέατρο ΑΤΤΙΣ
Πρεμιέρα

Ελεύθερη διασκευή αποσπασμάτων από τη μετάφραση του ΑΙΑΝΤΑ του Γ. Γουπάρη

Διασκευή-Σκηνοθεσία-Σκηνογραφία :

Φωτισμοί:

Θεόδωρος Τερζόπουλος

Θεόδωρος Τερζόπουλος

Κωνσταντίνος Μπεθάνης

Κατασκευή αντικειμένων:

Χαράλαμπος Τερζόπουλος

Τεχνικός Υπεύθυνος:

Σωκράτης Παπαδόπουλος

Κωνσταντίνος Μπεθάνης

Παίζουν οι ηθοποιοί:

Τάσος Δήμας

Μελέτης Ηλίας

Σάββας Στρούμπος

Φωτογραφίες:

Γιοχάννα Βέμπερ

Συμπαραγωγή: Ευρωπαϊκό Πολιτιστικό Κέντρο Δελφών - Θέατρο ΑΤΤΙΣ, σε συνεργασία με τη Διεθνή Επιτροπή Θεατρικής Ολυμπιάδας

Πηγή: Ευρωπαϊκό Πολιτιστικό Κέντρο Δελφών

ΚΥΡΙΑΚΗ 27 ΙΟΥΝΙΟΥ
ΑΡΧΑΙΟ ΣΤΑΔΙΟ ΔΕΛΦΩΝ
ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ

studio oyunculari

Βασισμένο στην τραγωδία του Σοφοκλή ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ

Νέα παραγωγή

Διασκευή-Σκηνοθεσία:

Sahika Tekand

Σκηνικά:	Esat Tekand
Κοστούμια:	Esat Tekand
Φωτισμοί:	Esat Tekand
Βοηθοί Σκηνοθέτη:	Ulushan Ulusman Utku Gunduz
Βοηθοί Παραγωγής:	Nedim Zakuto Ozlem Ozhabe Nilgiin Kurtar
Οιδίππους:	Serif Erol
Πολυνείκης:	Cem Bender
Κρεων:	Kerem Karaboga
Θησεας:	Ulushan Ulusman
Αντιγόνη:	Arda Kursunoglu Kasikcioglu
Ισμήνη:	Ridade Sarican Ozge Dayan
Φώς:	Utku Gunduz
Χορός:	Ahmet Sarican Ozan Gozel Nedim Zakuto Hakan Turutoglou Nilgiin Kurtar Ozlem Ozhabe Umut Kircali Ali Soyer Deniz Karaoglu Korhan Soydan Tulu Ulgen

Dilek Atik Merig

Ozlem Bekar

Zeynep Papuccuoglu

Gokce Tuncer (φως)

Giilsah Karahasan (φως)

Ο σύγχρονος άνθρωπος δεν επιτρέπεται να αναλάβει πρωτοβουλίες που έχει δημιουργήσει με τα ίδια του τα χέρια. Αγνοεί την αναζήτηση και την προσπάθεια εύρεσης των αιτιών. Παραιτήθηκε από το να εγείρει αμφιβολίες. Η ευκολία του να δέχεται αυτό που του δίνεται είναι προτιμότερη από τον αέναο ενθουσιασμό της αναζήτησης για τις αιτίες. Η ελπίδα για δημιουργία και αλλαγή έχει παραχωρήσει τη θέση της στην ευχαρίστηση για αυτό που του δίνεται. Δεν έχει πια το σθένος να υπερασπιστεί ό,τι πίστευε ότι είναι σωστό. Όταν οι αξίες στις οποίες πρέπει να πιστεύει είναι δεδομένες, αρχίζει ακόμα και να αισθάνεται ανήσυχος με την πιθανότητα της υποχρέωσης να πρέπει να υπερασπιστεί τις αρχές του. Την στιγμή που ο σύγχρονος άνθρωπος δέχτηκε να εγκαταλείψει τις ερωτήσεις και την ανάγκη για εκλογίκευση, δημιούργησε μόνος του την προσωπική του τραγωδία στην οποία είναι κολλημένος και προσπαθεί με όλες του τις δυνάμεις να μην δει.

ΔΕΥΤΕΡΑ 28 ΙΟΥΝΙΟΥ

ΥΠΑΙΘΡΙΑ ΣΚΗΝΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ

Η ΑΝΑΜΟΝΗ ΤΗΣ ΗΛΕΚΤΡΑΣ

Βασισμένο στην τραγωδία του Σοφοκλή ΗΛΕΚΤΡΑ

Θεατρική Εταιρεία OASIS

Μετάφραση:

Anne Carson

Michael Shaw

Διασκευή:

Randee Trabit

Tony Abatemarco

Mark Salyer

Chris Wells

Σκηνοθεσία:

Randee Trabit

Δραματουργική επεξεργασία:	Henry Mendell
Ήχος:	Robbin Broad
Κοστούμια:	Paul Spadone
 ΗΛΕΚΤΡΑ:	 Mark Salyer
ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ, ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ ΑΙΓΙΣΘΟΣ, ΟΡΕΣΤΗΣ:	Tony Abatemarco
ΧΟΡΟΣ / ΓΕΡΟΝΤΑΣ:	Chris Wells
Φωτογραφίες:	Joe Atlas
.	

Πηγή: Ευρωπαϊκό Πολιτιστικό Κέντρο Δελφών

ΔΕΥΤΕΡΑ 28 ΙΟΥΝΙΟΥ

ΥΠΑΙΘΡΙΑ ΣΚΗΝΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ

ΗΛΕΚΤΡΑΣ ΧΩΡΑ WATT Theatre Company

Βασισμένο στην τραγωδία του Σοφοκλή ΗΛΕΚΤΡΑ

Πρεμιέρα

Μετάφραση:

Hugh Lloyd-Jones

Σκηνοθεσία:

Θέμελης Γλυνάτσης

Μουσική:

Sister Overdrive

Ηθοποιοί:

Nicolas Macario

Alonso Mauricio

Sarmiento

Carey Thring

Φωτογραφίες:

Maria-Teresa Gavazzi

Δομή της παράστασης

Ορέστης Ι

Ηλέκτρα Ι

Χρυσόθεμις Ι

Κλυταιμνήστρα Ι

Αγγελιαφόρος

Ηλέκτρα ΙΙ

Χρυσόθεμις ΙΙ

Ορέστης ΙΙ

Κλυταιμνήστρα ΙΙ

Αίγισθος

Η παράσταση Ηλέκτρας Χώρα σκοπεύει να αποδεσμεύσει την τραγωδία από τους συγκεκριμένους χαρακτήρες της με τη σαφή ψυχολογική υπόσταση. Η παράσταση εστιάζεται στη μελέτη της θεατρικής γλώσσας και στην παρουσίαση της δραματικής επικοινωνίας ως γλωσσικού υλικού το οποίο συνεχώς μεταλλάσσεται. Οι τρεις ηθοποιοί υποδύονται όλους τους χαρακτήρες, χωρίς όμως να αναπαριστούν την ανδρική ή τη γυναικεία φύση. Οι ηθοποιοί μεταμορφώνονται σε άφυλα όντα, τα οποία χρησιμοποιούν τη γλώσσα όχι τόσο για να επικοινωνήσουν μεταξύ τους όσο για να διαφυλάξουν την βασική τους οντότητα. Η παράσταση αντιμετωπίζει την τραγωδία του Σοφοκλή σαν μια συνεχή σειρά γλωσσικών ενεργημάτων, που υποδηλώνουν ότι η γλώσσα συσκοτίζει μάλλον παρά αποκαλύπτει. Οι περισσότεροι χαρακτήρες της συγκεκριμένης τραγωδίας είναι παγιδευμένοι σε μια γλωσσική ανακύκληση, χωρίς διέξοδο. Τα λόγια τους πέφτουν κυριολεκτικά στο κενό, και οι μονόλογοι και διάλογοι τους είναι οι απόπειρες να ξεχάσουν και να γεμίσουν αυτό το κενό. Μόνο με την άφιξη του Ορέστη και τις δολοφονίες της Κλυταιμνήστρας και του Αίγισθου σταματά αυτή η γλωσσική ανακύκληση, και οι αναβολές παύουν με την καθοριστική πράξη. Η τραγωδία του Σοφοκλή επεξεργάζεται την ανθρώπινη αγωνία σχετικά με τη γλώσσα και την αντιπαράθεση της με την πράξη, και αυτός ο εναγώνιος προβληματισμός αποτελεί παραγωγικό κίνητρο για μια σύγχρονη θεατρική προσέγγιση στο αρχαίο δράμα.

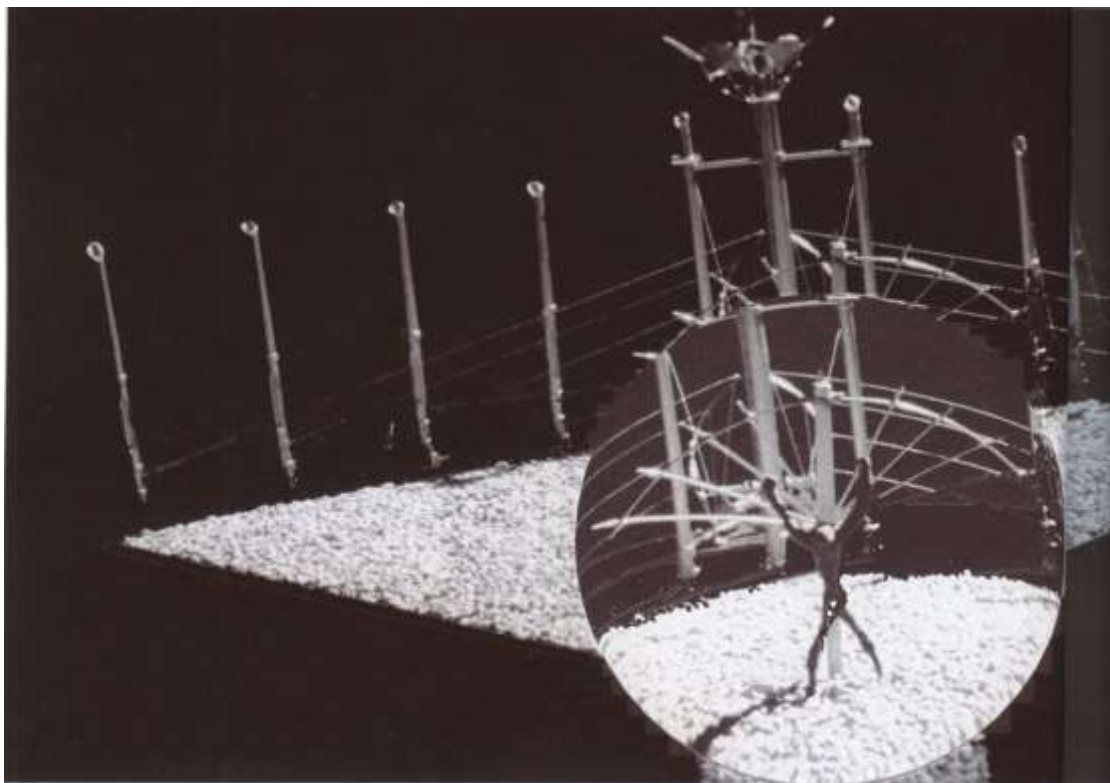
Πηγή: Ευρωπαϊκό Πολιτιστικό Κέντρο Δελφών

ΤΡΙΤΗ 29 ΙΟΥΝΙΟΥ
ΑΡΧΑΙΟ ΣΤΑΔΙΟ ΔΕΛΦΩΝ

Σοφοκλή ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Κέντρο MEYERHOLD

Πρεμιέρα

Γενική Καλλιτεχνική Εποπτεία:

Valery Fokin

Σκηνοθεσία-Σκηνογραφία:

Nikolai Roshchin

Μουσική:

Dmitry Volkov

Ivan Volkov

Φωτογραφίες:

Sensov Victor

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ:

Dmitry Volkov

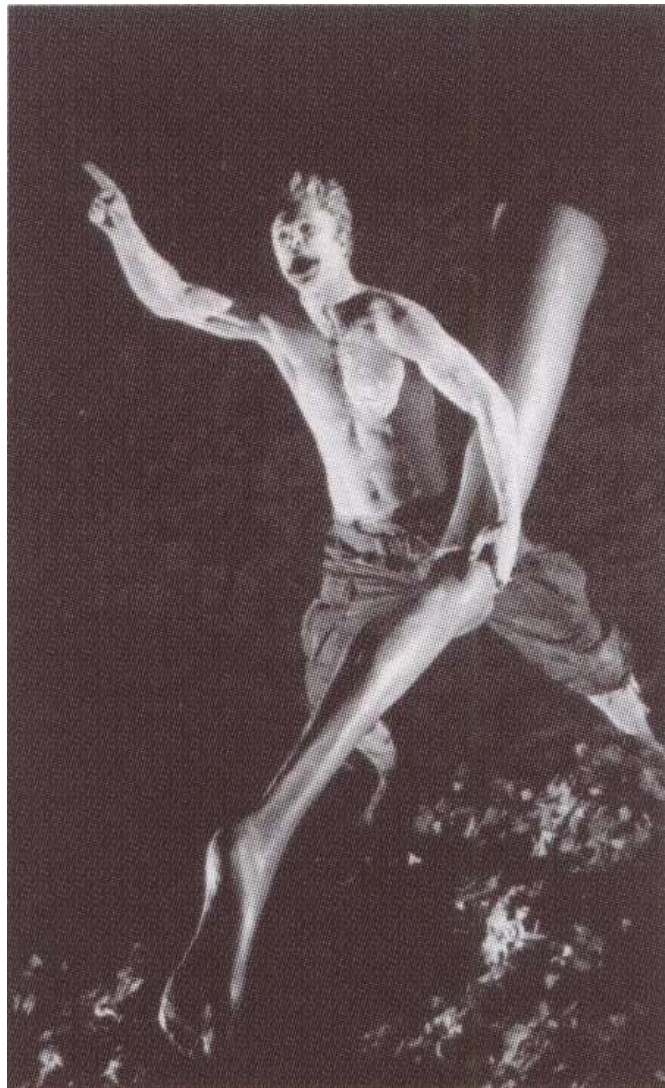
ΟΔΥΣΣΕΑΣ:

Ivan Volkov

ΗΡΑΚΛΗΣ:

Cho Ha Seok

Natalia Voloshina, Yulia Shimolina, Alexandra Streltsina, Denis Yakovlev, Oleg Gerasimov, Sergey Pechyonkin, Mikhail Stankevich, Michael Wighton, Dmitry Arosiev, Alexandre Komissarov, Nikolai Roshchin

Η επιλογή του ήχου και των σκηνικών της παράστασης δηλώνει την επιθυμία να εκφραστεί η ενέργεια αυτής της τραγωδίας. Ο πόνος είναι το βασικό θέμα αυτής της τραγωδίας έτσι η παράσταση παρουσιάζει τον πόνο σε όλες του τις εκφάνσεις, τόσο σε σωματικό όσο και σε πνευματικό επίπεδο. Η μορφή της παράστασης θυμίζει μάλλον «ένα χορό πόνου», «έναν ύμνο στον πόνο», και τέλος, «την αναγέννηση μέσω του πόνου».

Η παράσταση αποτελείται από μια συνέχεια σκηνών που αποδίδονται μέσω των εκφραστικών δυνατοτήτων του Χορού (φωνή, πλαστικότητα και υποκριτική). Οι σκηνές εναλλάσσονται μεταξύ «ενός παροξυσμού πόνου» και «ενός ονείρου». Παράλληλα, ο χορός αποτελεί την προσωποποίηση κάθε μορφής και υπόστασης του σωματικού πόνου του Φιλοκτήτη. Ο διάλογος Πόνου-Φιλοκτήτη και η σύγκρουση τους είναι, στην πραγματικότητα, η ουσία της παράστασης.

Ο ρόλος του Νεοπτόλεμου ερμηνεύεται από τον Χορό (σκιές των στρατιωτών που πέθαναν στην πολιορκία της Τροίας). Ο Κορυφαίος του Χορού τραγουδά για τον Οδυσσέα. Αυτή η λύση μας δίνει τη δυνατότητα να αποφύγουμε το δράμα της ζωής του Νεοπτόλεμου, μεταφέροντας την δράση προς την μαζική ψύχωση όπου κάθε πρόσωπο επιθυμεί να αποκτήσει το τόξο του Φιλοκτήτη.

Ο valery fokin είναι Καλλιτεχνικός και Γενικός Διευθυντής του Κέντρου Meyerhold και από το 2003 Καλλιτεχνικός Διευθυντής του Θεάτρου Aleksandrinsky. Γεννήθηκε στην Μόσχα το 1946. Αποφοίτησε από την Θεατρική Σχολή Shchukin, όπου και ανέβασε την πρώτη του παράσταση *From the Evening to the Afternoon* (1968). Το 1971 ανέλαβε τη διεύθυνση του Θεάτρου Sovremennik και το 1985 τη διεύθυνση του θεάτρου Ermolova.

Το 1991 ίδρυσε το Κέντρο Meyerhold όπου ανέβασε τα έργα *Δωμάτιο ξενοδοχείου στην πόλη NN* (1994), *Η Μεταμόρφωση* (σε συνεργασία με το θέατρο Satirikon, 1995), *Ο άλλος Βαν Γκογκ...* (σε συνεργασία με το θέατρο Oleg Tabakov, 1997), *Όρνιθες* (σε συνεργασία με το θέατρο Globus από το Novosibirsk, και ένα βουλγαρικό θέατρο από την Βάρνα, 2001), *Ο Αρτώ και ο Σωσίας του* (2002), *Ο Επιθεωρητής* (σε συνεργασία με το θέατρο Aleksandrinsky, 2002). Οι παραστάσεις των τελευταίων χρόνων είναι: *Οι Αδελφοί Καραμαζώφ* και *η Κόλαση* (θέατρο Sovremennik, 1996), *Ανέκδοτα* (θέατρο Oleg Tabakov, 1996), *Η τελευταία νύχτα του τελευταίου Τσάρου* (θέατρο Bogis, 1998), *Tatiana Repina* (MTUZ και Φεστιβάλ Αβινιόν, 1998), *Επτά επί Θήβας* (Schauspielhaus, Ντύσσελντορφ, 2002), *Η Μεταμόρφωση* (SPAC, Shizuoka, Ιαπωνία, 2002).

Ο Fokin περνά πολύ χρόνο δουλεύοντας στην Πολωνία, Γερμανία, Ελλάδα, Η.ΠΑ, Φινλανδία, Ιαπωνία. Το 2002 σκηνοθέτησε την ταινία μεγάλου μήκους *Η Μεταμόρφωση* η οποία παρουσιάστηκε σε διεθνή φεστιβάλ στο Τόκιο, την Μόσχα, το Κάρλοβι Βάρι, το Βιμποργκ. Του έχουν απονεμηθεί οι διακρίσεις Εθνικός Καλλιτέχνης της Ρωσίας και Τιμημένος Εργάτης της Τέχνης της Πολωνίας και έχει βραβευτεί πολλές φορές με το Κρατικό Βραβείο της Ρωσίας.

Ο nikolai roshchin είναι γνωστός στην Μόσχα αλλά και εκτός των συνόρων της για τις παραγωγές του Μελισσοκόμοι, Ο Ελαφοβασιλιάς του Κ. Γκότσι (Youth

theatre), Το σχολείο των τρελών. Ως φοιτητής στην Ρωσική Ακαδημία Θεατρικών Σπουδών (GITIS), μαζί με συμφοιτητές του ίδρυσε τον θίασο «Το πλοίο των τρελών». Η πρώτη παράσταση Μελισσοκόμοι εμπνευσμένη από τους πίνακες του Bosch και του Pieter Breugel βραβεύτηκε με το βραβείο της Καλύτερης Πρωτοεμφανιζόμενης Παράστασης της περιόδου. Στο Κέντρο του Tadashi Suzuki μαζί με Ιάπωνες ηθοποιούς ο Roshchin ανέβασε τον Δον Ζουάν βασισμένο στα έργα των Α. Pushkin και L. Tolstoy.

Πηγή: Ευρωπαϊκό Πολιτιστικό Κέντρο Δελφών

ΤΕΤΑΡΤΗ 30 ΙΟΥΝΙΟΥ

ΥΠΑΙΘΡΙΑ ΣΚΗΝΗ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Κέντρο MEYERHOLD

Βασισμένο σε κείμενα του Σοφοκλή και του Μπέκετ

Μετάφραση: S.V.

Διδασκαλία-Σκηνοθεσία:

Σχεδιασμός:

Μουσική Διεύθυνση:

Μουσική:

Shervinsky - A. Levinsky

Alexei Levinsky

Nikolai Roshchin

Lyudmila Bakshi

Henry Purcell

Ηθοποιοί:

Ivan Volkov

Vera Voronkova

Anna Grishina

Denis Yakovlev

Anne-Dominique Crettaz

Μεταπτυχιακοί φοιτητές:

Robert Manyan

Sergey Oprea

Valius Tertelis

Alexandre Potuznoi

Το έργο βασίζεται στα βιο-μηχανικά σχέδια του Meyerhold

Συμπαραγωγή του Κέντρου Meyerhold και της Σχολής Θεατρικής Τέχνης της Μόσχας σε συνεργασία με τη Διεθνή Επιτροπή Θεατρικής Ολυμπιάδας. Με την υποστήριξη της Κυβέρνησης της Μόσχας.

Πηγή: Ευρωπαϊκό Πολιτιστικό Κέντρο Δελφών

ΠΕΜΠΤΗ 1 ΙΟΥΛΙΟΥ
ΑΡΧΑΙΟ ΣΤΑΔΙΟ ΔΕΛΦΩΝ

Σοφοκλή ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Σκηνοθεσία:

Satoshi Miyagi

Μουσική:

Makoto Yano

Φωτισμοί:

Koji Osako

Σκηνικά:

Junpei Kizu

Κοστούμια:

Kayo Takahashi

Κομμώσεις – Μακιγιάζ:

Kyoko Kajita

Μουσική Διδασκαλία:

Maki Honda

Διευθυντής Σκηνής:

Futoshi Miyai

Οργανωτής:

Haruko Kuga

ΑΝΤΙΓΟΝΗ:

Mikari

ΚΡΕΩΝ:

Kazunori Abe

Soichiro Yoshiue

Hikaru Inagawa

Akiyasu Takahashi

Yasuhiro Fujimot

Seigi Ishikawa

ΑΙΜΩΝ:

Koichi Otake

Μουσικοί:

Maki Honda

Sachiko Kataoka

Atsuko Okushima

Miki Takii

Asuka Fuse

Makiko Ikeda

Yukako Osawa

Junko Sekine

Noriko Honjo

Χορός:

Hotaka Hagiwara

Yuko Nakamura

Makoto Eguchi

Yoneji Ouchi

Haruyo Suzuki

Naomi Akamatsu Takii

Ryuji Makino

Koji Iwakiri

Tomomi Yamamoto

Seigi Ishikawa

Sachie Kurosu

Shozo Suehiro

Το παρελθόν και το μέλλον της Συνάντησης του Ευρωπαϊκού Πολ. Κέντρου Δελφών

Στην πρόκληση της ανανέωσης

Επειτα από δύο δεκαετίες, πώς πρέπει να πορευτούν επιμέλως οι μεσοδυτικές Συναντήσεις του Ευρωπαϊκού Πολιτιστικού Κέντρου Δελφών, απ' τις οποίες κατά διαστήματα πήρασαν και αφαιρούν το στίγμα μιας προσωποποίησης, όπως ενός Μισομή Γουλιέλμου, ενός Τανισά Σουλεϊμάν, ενός Σαρούχ Χινάι. Τι είναι αυτό που θα έπρεπε να αλλάξει αργά ώστε τα σημαντικά κομμάτια που διαπιστώθηκαν στη φετινή XII Συνάντηση για τον Σοφοκλή, να εκλείψουν οριστικά;

Ηδη επικρατήθηκε και πραγματοποιήθηκε ένα μεγάλο, ομιολογούμενο, θαρραλέο ανοιχτό προς τις νέες θεατρικές δυνάμεις διαφορετικών χωρών της Ρωσίας, της Τουρκίας και της Ιαπωνίας. Ήταν ένα σημαντικό θέμα, που αποφέρει καρπούς, και, όπως αναπτύχθηκε ευρύτερα στη Συνάντηση που έληξε την Παρασκευή, θα πρέπει να αποσπαστεί τη βάση μιας εντελώς νέας κατεύθυνσης, ως προς το θεατρικό σκέλος της δραστηριότητας.

«Οφείλουμε να πορευτούμε δίνοντας το απόλυτο προβάδισμα στις νέες δυνάμεις, μαζί με τις οποίες θα πρέπει να υπάρχουν και οι σημαντικοί μεγαλύτεροι σε μια σχέση "μαθητή-δασκάλου", τινάζει ο Θ. Τερζόπουλος. Θεωρώ ότι η φετινή «επιλογική» δοκίμια πέτυχε. Από εκεί και πέρα, όμως, τι θα έπρεπε να συμβεί με το τεράστιο κομμάτι των αλοήμερων συνεδριάσεων, που φάνηκε να αγγίζουν τα όρια τους; «Θα πρέπει οι συνεδρίες στο εξής να είναι σαν μικρές παρουσιάσεις. Μία σειρά από μονόπρακτα», είναι η ενδιαφέρουσα πρόταση του Τερζόπουλου.

«Στο θέμα να βρίσκονται ένας σκηνοθέτης, ένας ηθοποιός και ένας θεατολόγος». Και από ναντί τους - και εκεί, ως είδησι, στην είδηση - οι φιλόλογοι, προδότες και ενοχοί για ένα διάλογο χωρίς όρια και όργανα. Οι δεν ζούσε διλάδη στην τελεσιδικία Συνάντησης, στην οποία αυτόσο συγκιντήκαμε από την ερμηνεία της Κίτης

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΑΡΑΓΙΩΡΓΗΣ

Εικόνα από την εξ Ιαπωνίας, παράσταση της «Αντιγόνης» στους Δελφούς

Αροήνη στην «Ιφιγένεια» του Ρίτσου, και αντίμερα του μεγάλου, νικηφόρου αγώνα Ελλάδας-Τουρκίας, στο αρχαίο στάδιο Δελφών, θεαματικότητα από την αισθητική τελεσιδικία της λαμπρότητας «Αντιγόνης» του θεάτρου Κου Νάουκ (σε σκηνοθεσία Σαπού Μπαλντάκ).

Μια παρουσίαση καλοδοκούμενη πάνω σε μια βάση και πρόβλεψης μιας μεσοδυτικής θεατρικής παράδοσης, με μοναδικό στοιχείο αναφοράς τη λαμπρότητα και τις ηθοποιούς τους, με γαρυμμένη την πλάνη στο κοινό, ερμηνεύσαν από κοινού το ρόλο της Ιφιγένειας, εκπέμποντας συγχρόνως το μεσοδυτικό «καλί» που διαπερνάει όλα τα δόγματα.

Τα προγράμματα ότι η παρουσίαση, ενόψει του μαι, θα δίνονταν σε άδειες κερκίδες, εντελώς διαφορετικές. Πολλών με Αμερικανούς και Ιαπωνούς τουρίστες, μεταφέρον από νωρίς στο στάδιο θεατές, μαζί με τους Έλληνες. Λόγω των αγγλικών υπερτιμών, μπορούσαν να παρακολουθήσουν με άνεση από τη σκηνή, με αρχούς καλλινοούς ροθούς, τελετουργικά, «επαποκρατικής» αισθητικής παρουσίαση, η οποία εκμεταλλεύτηκε τη δύναμη του θεάματος που ανα-

γώσαν πίσω απ' τη σκηνή στο τεράστιο Στάδιο.

Την επόμενη βραδιά, η Συνάντηση «εκλείπει» με την παρουσίαση του έργου του Μάριο Ποντίκα «Ο δολοφόνος του Λαλού και τα κοράκια», μια δουλειά που είχε ήδη παρουσιαστεί, σε σκηνοθεσία Γιάννη Αναστασάκη, στο θέατρο «Σίτο» (με πρωταγωνιστές τη Λάδα Πρωτοφάλη και τον Θανάση Παπαγεωργίου). Ήταν πράγματι ένα μεγάλο στοιχείο το πως ένα έργο δοσμένο για κλειστό χώρο θα μπορούσε να λειτουργήσει στο άνοιγμα του αρχαίου Σταδίου.

Όσον αφορά τα επιμνημόνεια που τίθενται για την επόμενη Συνάντηση, τουλάχιστον οι μέλη του χώρου διεξαγωγής των παρουσιάσεων της του χρόνου θα είναι λιγότερο. Οι εργασίες κατασκευής ενός θεάτρου (χιλίων θεατών) εντός του συνεδριακού χώρου του Κέντρου Δελφών θα είναι ως τότε ολοκληρωθεί. «Αποκλείει» έως το επόμενο «ρεντιβό» θα παραμείνει ισότιμο για τους διοργανωτές και η πρόκληση της ανανέωσης ενός σκέλους ή άλλως σημαντικού θεάματος.

ΙΩΑΝΝΑ ΚΑΡΕΦΤΟΠΑΝΗ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 2 ΙΟΥΛΙΟΥ

ΑΡΧΑΙΟ ΣΤΑΔΙΟ ΔΕΛΦΩΝ

Μάριου Ποντίκα Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ ΤΟΥ ΛΑΪΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΡΑΚΙΑ

Θεατρική Εταιρεία ΣΤΟΑ

Σκηνοθεσία:	Γιάννης Αναστασάκης
Σκηνικά-Κοστούμια:	Γιώργος Πάτσας
Μουσική:	Νίκος Μενουδάκης
Συνεργάτης Σκηνογράφος:	Τότα Πρίτσα
Φωτισμοί:	Θανάσης Παπαγεωργίου
Ηλεκτρολόγος:	Κώστας Γαλάνης
Ηχητικός:	Βαγγέλης Καστανάς
Ραφή Κοστούμιών:	Λίτσα Μιχελή
	Γιάννης Ξεσφίγγης
Κατασκευή φτερών:	Δήμητρα Καίσαρη
Κατασκευή ξίφους:	Μαίρη Ενισλίδου
ΑΝΤΡΑΣ:	Θανάσης Παπαγεωργίου
ΟΙ ΚΟΡΕΣ ΤΟΥ:	Εύα Καμινάρη
	Μαρία Παπαστεφανακη
ΓΥΝΑΙΚΑ:	Λήδα Πρωτοψάλτη
Παραγωγή:	Θεατρική Εταιρεία ΣΤΟΑ

Εγώ Ο Οιδίπους, 2004 μ.Χ

Εσύ είσαι το ανόσιο μίσμα, μου λένε οι θεοί με τα σημάδια τους. Ο φονιάς που ψάχνεις είσαι εσύ, μου λένε, ακόμα και στη μιλημένη γλώσσα μου, μήπως και καταλάβω.

Έχω την εύνοια των θεών να μου μιλούν με όλους τους

τρόπους. Πότε θα έρθει η ώρα λοιπόν να χωνέψω τη φρικτή πλάνη μου;

Ντροπιασμένος και γεμάτος οργή που καθυστερώ, να σηκώσω επιτέλους την ασήκωτη ευθύνη μου

Να μη με παραπλανήσουν άλλο τα μεγάλα έργα μου.

Και να στερέψει για πάντα ο δόλιος αυτοθαυμασμός μου.

Να ποδοπατήσω την έπαρση μου.

Να κόψω τα φτερά της υψιπέτειάς μου.

Και να ταπεινώσω τον Λόγο μου.

Μια για πάντα να απαλλάξω την ύβρη από τη δουλειά που της δίνω.

Να τυφλωθώ και να ταπεινωθώ πρέπει.

Να φύγω εξόριστος και να χαθώ σε ανεύρετη χώρα

ΜΑΡΙΟΣ ΠΟΝΤΙΚΑΣ

Αρχαίο Στάδιο Δελφών

03/07/2004

Πρώτη παρουσίαση
Θεατρική περίοδος: Θερινή 2004

Ομάδα Παμμήτις

Αριστοφάνους « Λυσιστράτη »

Μετάφραση:
Σκηνοθεσία:
Σκηνικά-κοστούμια:
Μουσική:
Χορογραφία:
Υποκριτική-αγωγή λόγου:
Φωτισμοί:

Γιάννης Βαρβέρης
Γιάννης Χατζηκυριάκος
Πολυτίμη Μαχαίρα
Χρίστος Θεοδώρου
Κωνσταντίνα Μικρούτσικου
Περικλής Καρακωνσταντόγλου
Κατερίνα Μαραγκουδάκη

Διανομή

Κλεονίκης:	Γιώργος Αθανασίου
Βοιωτή:	Δημήτρης Αντωνίου
Α΄ Καρυάτις:	Γιώργος Λαουνάρος
Β΄ Καρυάτις:	Νικόλας Μαρμαράς
Γ΄ Καρυάτις:	Δημήτρης Πιλάφας
Δ΄ Καρυάτις:	Κώστας Μπάτσος
Κορινθία:	Φώτης Μπουζάνης
Μεγαρίτισσα:	Λάμπρος Ντούμος
Δούλα:	Θανάσης Πετρόπουλος
Αχαρνώτισσα:	Γιάννης Πλιάκης
Μυρρίνη:	Γιώργος Σαμαρτζής
Ταναγραία:	Νίκος Χανακούλας
Σικελή:	Νίκος Χαραλαμπίδης
Λυσιστράτη:	Γιάννης Χατζηκυριάκος
Λαμπιτώ:	Γρηγόρης Ψαλτάκος
Τούρκος διοικητής:	Μυρτώ Αριστείδου
Άγγλος Ευγενής:	Δάφνη Σταμούλου
Α΄ Ρωμιός:	Λένα Κουκούρη
Β΄ Ρωμιός:	Ειρήνη Κωστοπούλου
Πρόβουλος:	Μαίρη Μπετσάκου
Σκύθες:	Τίνα Μπετσάκου
	Ιουλιέτα Παπαμιχαήλ
Γυναίκα για μαλλί:	Φώτης Μπουζάνης
Γυναίκα για λινάρι:	Νίκος Χανακούλας
Γυναίκα για μαμή:	Θανάσης Πετρόπουλος
Κινησίας:	Έλια Ζαχαρουδάκη

Μωρό:	Δημήτρης Αντωνίου
Μάνης:	Δάφνη Σταμούλου
Κήρυξ Λακεδαιμονίων:	Τίνα Μπετσάκου
Αθηναίος Πρύτανης:	Ναυσικά Ταραζή
Πρεσβεία Λακωνίας:	Λένα Κουκούρη
	Θεοδώρα Λάσκαρη
	Μαριλένα Παπαδάτου
Πρεσβεία Αθήνας:	Ειρήνη Κωστοπούλου
	Ιουλιέτα Παπαμιχαήλ
	Αλεξάνδρα Πήλικα
Συμφιλίωση:	Νίκος Χανακούλας
Συνοδοί Συμφιλίωσης:	Θανάσης Πετρόπουλος
Κορυφαίοι:	Στέλλα Δημάκη
	Σοφία Θωμά
Χορός Γερόντων:	Μυρτώ Αριστείδου
	Έλια Ζαχαρουδάκη
	Λένα Κουκούρη
	Ειρήνη Κωστοπούλου
	Θεοδώρα Λάσκαρη
	Τίνα Μπετσάκου
	Μαριλένα Παπαδάτου
	Ιουλιέτα Παπαμιχαήλ
	Αλεξάνδρα Πηλικά
	Δάφνη Σταμούλου
	Ναυσικά Ταραζή
Κορυφαίες:	Θανάσης Πετρόπουλος
	Γιάννης Πλιάκης

Χορός Γυναικών:

Γιώργος Αθανασίου

Δημήτρης Αντωνίου

Γιώργος Λαουνάρος

Νικόλας Μαρμαράς

Κώστας Μπάτσος

Φώτης Μπουζάνης

Λάμπρος Ντούμος

Δημήτρης Πιλάφας

Γιώργος Σαμαρτζής

Νίκος Χανακούλας

Νίκος Χαραλαμπίδης

Γρηγόρης Ψαλτάκος

ΒΗΜΑ
1 ΣΕΠ. 2004
ΕΛΛΑΔΑ

Μέλη του θιάσου με τα κοστούμια της «Λυσιστράτης» φωτογραφημένα από τον Τάκη Διομαντήπουλο

«Λυσιστράτη» στη σκιά της Ακρόπολης

ΑΠΟ ΤΩΝ περασμένο Ιούλιο ταξιδεύουν ανά την Ελλάδα δίνοντας παραστάσεις της αριστοφανικής Λυσιστράτης. Ως και σήμερα έχουν επισκεφθεί το Αρχαίο Στάδιο Δελφών, τον Αρχαιολογικό Χώρο Δωδώνης, τη Ρωμαϊκή Αγορά Αθηνών, το Κάστρο Μολύβου, αρχαία θέατρα στην Κύπρο και στην Κρήτη, στο Γύθειο και στη Χαλκίδα. Αν και δεν πρόκειται για επαγγελματικό θίασο αλλά για την ομάδα Επικοινωνίας «παμμήτις» (αυτός που έχει τη γνώση και μηχανεύεται) του Πανεπιστημίου Αθηνών, η δουλειά που παρουσιάζει ο εν λόγω θίασος δεν έχει να ζηλέψει τίποτα από μια ανάλογη ενός επαγγελματικού σχήματος. Μια φροντισμένη και συνάμα πολυτελής έκδοση προγράμματος για την παράσταση

Η ομάδα «παμμήτις» του Πανεπιστημίου Αθηνών παρουσιάζει απόψε και αύριο την κωμωδία του Αριστοφάνη στη Ρωμαϊκή Αγορά

με πλούσια στοιχεία τόσο για την αριστοφανική κωμωδία όσο και για τη δραστηριότητά τους, η οποία συνοδεύεται από σπάνιο φωτογραφικό υλικό αλλά και μια ομάδα αξιόλογων συνεργατών συνθέτουν ένα καλά οργανωμένο θεατρικό σχήμα. Οι ίδιοι στο εισαγωγικό σημείωμα της έκδοσης του προγράμματος χαρακτηρίζονται «φορέας δράσης, αντίδρασης, απόδρασης, επίδρασης, ανάδρασης στα πανεπιστημιακά τεκταινόμενα, μη γενόμενα, παραβλεπόμενα».

Απόψε και αύριο θα παρουσιάσουν τη «Λυσιστράτη» στη Ρωμαϊκή Αγορά ολοκληρώνοντας έτσι τον κύκλο των παραστάσεών τους στη σκιά της Ακρόπολης. Τη μετάφραση του κειμένου έχει κάνει ο Γιάννης Βαρβέρης, τη σκηνοθεσία υπογράφει ο Γιάννης Χατζηκυριάκος, τα σκηνικά και τα κοστούμια η Πολυτίμη Μακαίρα και τους φρεσκομυθούς η Κατερίνα Μαραγκουδάκη. Τους ρόλους ερμηνεύουν οι Λένα Κακούρη, Ειρήνη Κωστοπούλου, Δάφνη Σταμούλου, Μυρτώ Αριστείδου, Γιάννης Χατζηκυριάκος κ.ά.

Πηγή: Αρχείο Θεατρικού Μουσείου

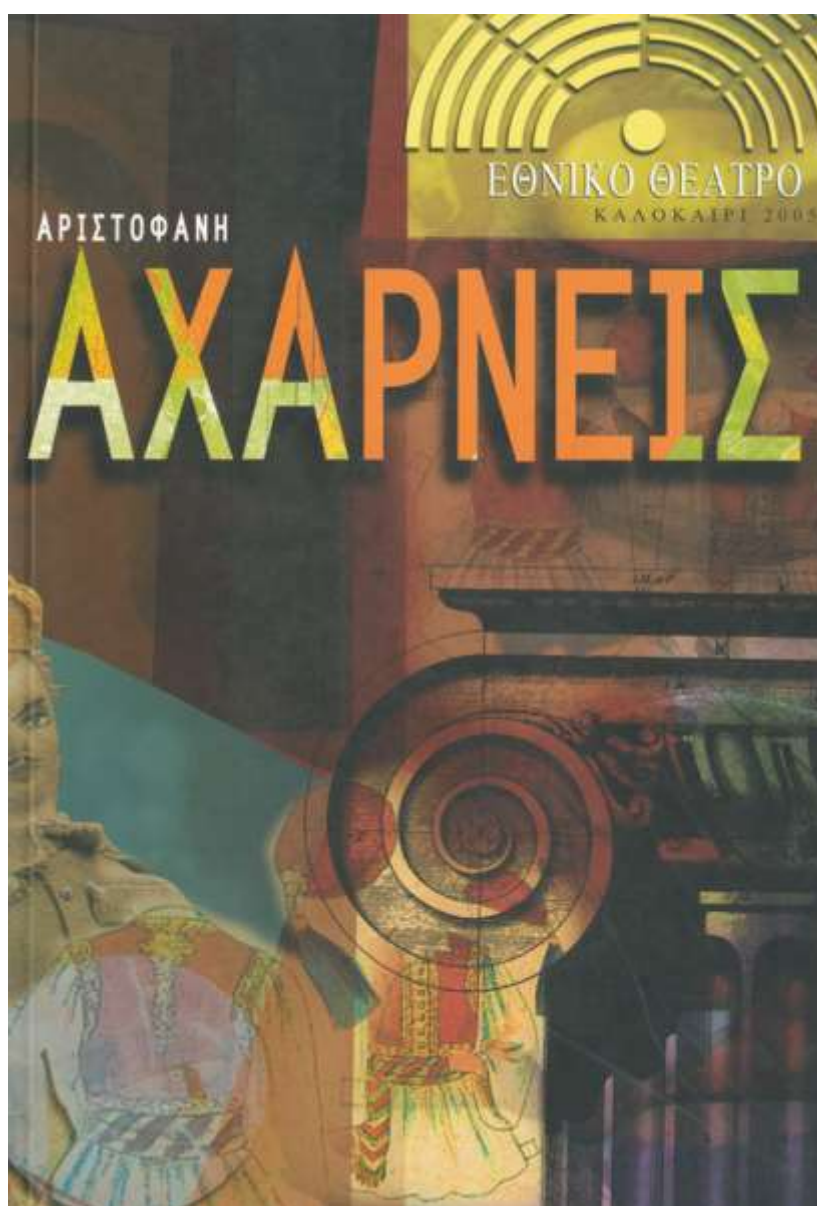
2005

Υπαίθριο Θέατρο Ευρωπαϊκού Πολιτιστικού Κέντρου Δελφών

08/07/2005 - 09/07/2005

Πρώτη παραγωγή
Θεατρική περίοδος: Θερινή 2005

Εθνικό Θέατρο: Κεντρική Σκηνή

Θεατρικό έργο

Τίτλος: Αχαρνής

Είδος: Αρχαίο Δράμα | Αττική Κωμωδία

Έτος: 425 πΧ

Συγγραφέας: Αριστοφάνης

Μετάφραση: Παντελής Μπουκάλας

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Σκηνοθεσία:	Βαγγέλης Θεοδωρόπουλος
Σκηνογραφία:	Αντώνης Δαγκλίδης
Ενδυματολόγος:	Άγγελος Μέντης
Συνθέτης:	Θάνος Μικρούτσικος
Χορογράφος:	Αγγελική Στελλάτου
Υπεύθυνος φωτισμών:	Ανδρέας Μπέλλης
Μουσική διδασκαλία:	Μελίνα Παιονίδου
Βοηθός σκηνοθέτη:	Μαρία Βαρδάκα
Βοηθός σκηνογράφου:	Σωτήρης Στέλιος
Βοηθός ενδυματολόγου:	Μαριαλένα Λαπατά
Βοηθός χορογράφου:	Τάκης Αργυρόπουλος
Ζωγραφική κοστούμιών:	Μαρία Ηλία
Μάσκες:	Δήμητρα Καΐσαρη, Νεκτάριος Διονυσάτος
Εκτέλεση ζωγραφικής κοστούμιών:	Νίκος Καρράς Μπάμπης Μοσχοβίτης Κώστας Μαγαράκης

Διανομή

Δικαιόπολις:	Λάκης Λαζόπουλος
Κήρυκας:	Δημήτρης Πακσόγλου
Αμφίθεος:	Παντελής Δεντάκης
Πρέσβης:	Γιώργος Γιαννακάκος
Πρέσβης: [	Γιώργος Σμπυράκης
Πρέσβης:	Θύμιος Κούκιος
Ψευδαρτάβας:	Χρήστος Σαπουντζής

Θέωρος:	Μανόλης Δραγάτσης
Ευριπίδης:	Κώστας Γαλανάκης
Κηφισοφώντας:	Θύμιος Κούκιος
Λάμαχος:	Λαέρτης Μαλκότσης
Μεγαρίτης:	Δημήτρης Πιατάς
Κόρη Μεγαρίτη:	Θύμιος Κούκιος
Κόρη Μεγαρίτη:	Παναγιώτης Λάρκου
Συκοφάντης:	Γιώργος Μελισσάρης
Θηβαίος:	Σωτήρης Τζεβελέκος
Χέλι:	Βασίλης Μαυρογεωργίου
Νίκارχος:	Στράτος Χρήστου
Αγγελιοφόρος Λάμαχου:	Παντελής Δεντάκης
Κήρυκας γλεντιού:	Παναγιώτης Λάρκου
Γεωργός:	Γιώργος Γάλλος
Κουμπάρος:	Κωνσταντίνος Γ. Γιαννακόπουλος
Κουμπάρα:	Χρήστος Μαλάκης
Β' Αγγελιοφόρος:	Παναγιώτης Λάρκου
Χορός:	Γιώργος Γάλλος
Χορός:	Γιώργος Γιαννακάκος
Χορός:	Κωνσταντίνος Αθ. Γιαννακόπουλος
Χορός:	Κωνσταντίνος Γ. Γιαννακόπουλος
Χορός:	Κωνσταντίνος Δέδες
Χορός:	Παντελής Δεντάκης
Χορός:	Μανόλης Δραγάτσης
Χορός:	Θύμιος Κούκιος
Χορός:	Παναγιώτης Λάρκου
Χορός:	Γιώργος Μακρής
Χορός:	Χρήστος Μαλάκης

Χορός:	Λαέρτης Μαλκότσης
Χορός:	Γιώργος Μελισσάρης
Χορός:	Βασίλης Μαυρογεωργίου
Χορός:	Δημήτρης Ντάσκας
Χορός:	Δημήτρης Πακσόγλου
Χορός:	Γιάννος Περλέγκας
Χορός:	Χρήστος Σαπουντζής
Χορός:	Γιώργος Σμπυράκης
Χορός:	Θανάσης Χαλκιάς
Χορός:	Στράτος Χρήστου
Ευνούχος:	Γιάννης Κουκουράκης
Οδόμαντας:	Γιάννης Κουκουράκης
Κόρη Δικαιοπόλη:	Μιχάλης Οικονόμου
Δούλος Θέωρου:	Γιώργος Παπαγεωργίου
Τοξότης:	Δημήτρης Πασσάς
Δούλος Θέωρου:	Χρήστος Πίτσας
Τοξότης:	Νικόλας Στραβοπόδης
Αυλητής:	Ορέστης Τζιόβας
Αυλητής:	Στέλιος Χλιαράς
Μοντέλο:	Μιχάλης Οικονόμου
Δούλος Δικαιοπόλη:	Γιώργος Παπαγεωργίου
Δούλος Δικαιοπόλη:	Δημήτρης Πασσάς
Ισμηνίας:	Χρήστος Πίτσας
Γυναίκα Δικαιοπόλη:	Νικόλας Στραβοπόδης
Δούλος Θέωρου:	Ορέστης Τζιόβας
Μέδουσα:	Στέλιος Χλιαράς

«Αχαρνείς»: Ο εξαιρετός
Χορός ντυμένος με τα
κοστούμια του Άγγελου
Μέντη και χορογραφημένος
από την Αγγελική
Στελλάτου.

Η ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Κωμωδία: Ο αγρότης Δικαιοπόλης, Αθηναίος πολίτης αγανακτισμένος και απογοητευμένος από την πολιτική διαφθορά και το ακούριασμα της κρατικής «μηχανής» και απαυδισμένος από τα δεινά των έξι ήδη χρόνων –Πελοποννησιακού– πολέμου, αποφασίζει να συνομολογήσει «προσωπική» ειρήνη με τους Σπαρτιάτες. Οι αγρότες Αχαρνείς, που πλήττονται σκληρά από τη Σπάρτη, θα τον κυνηγήσουν ως προδότη, αλλά ο Δικαιοπόλης θα τους πείσει. Και θα γλεντήσει την ειρήνη, ενώ πλάι του θα αντιπαράβηται η επίχειρα του πολέμου που πληρώνει ο υπερφίλος πολέμαρχος Λάμαχος. Οι «Αχαρνείς», τρίτη κωμωδία του Αριστοφάνη (425 π.Χ.), δεν είναι βέβαια καρπός ωριμότητας. Συχνά πλατειάζει και είναι δύσκολο να κερδίσει τον σημερινό θεατή – κουράζει. Εμπεριέχει όμως δύο σκηνές –τον τελικό «Αγώνα» μεταξύ Δικαιοπόλη και Λάμαχου και τη σκηνή με τον Μεγαρίτη που πουλάει για το τίποτα στον Δικαιοπόλη, μήπως και κοντά του μπορέσουν και φάνε γλυκό ψωμί, τα δύο πεινασμένα κορίτσια του ως... γουρουνίτσες (ένα πρώιμο σουρεαλιστικό χιούμορ θεότρελο)– που δικαιώνουν το έργο.

Η παράσταση: Ο Βαγγέλης Θεοδωρόπουλος δεν κόμισε τίποτα το καινούριο με τη σκηνοθεσία του. Ακοιμπώντας στη μετάφραση του Παντελή Μπουκάλα, που αέβεται το κείμενο και «παίζει» με γνώση με τη γλώσσα χωρίς να «επιθεωρεί», αλλά φοβόμαι ότι της λείπει η λάμψη, έσπασε μια παράσταση με αναμνήσεις του παρελθόντος, με ευρήματα πολυχρησιμοποιημένα παραλλάσσοντάς τα και με ρυθμούς που κωλούν στο πρώτο, κυρίως, μέρος. Είχε όμως την εξηλιγμένη στηριχτεί στους συνεργάτες του. Και αν τα αλά Βακαλό σκηνικά του Αντώνη Δαγκλή μου άρεσαν χρωματικά, αλλά τα βρήκα κάπως δύσκαμπτα, τα κοστούμια του Άγγελου Μέντη, που ευφάνταστα και αδιάστατα βούτηξε στην ελληνική παράδοση –από τον Καραγκιόζη μέχρι τον Θεόφιλο και τις λαϊκές λιθογραφίες και από αρχαϊκά μοτίβα μέχρι μνήμες του '21–, έβαψαν με τα φωτεινά, χτυπητά, υπέροχα χρώματά τους την παράσταση, προκίζοντάς τη με μία εύφορη διάθεση. Η Αγγελική Στελλάτου, που πρώτη φορά χορογραφεί Αριστοφάνη, όχι μόνο έφυγε από το «χωρικό της ύδατο», αλλά, «πατώντας» πάνω στις σπιθαμές και ελκυστικές μουσικές του Θάνου Μικρούτσικου, που επίσης άντλησε ακομπλεξάριστα και με φαντασία από την παράδοσή μας, οργάνωσε εξαιρετικά έναν «ακατέργαστο» Χορό –επίτευγμα!– που τα μέλη του, με τη φρεσκάδα τους, αξιοποίησαν στο έπακρο τη χορογραφία της.

Οι ερμηνείες: Ο Λάκης Λαζόπουλος, αν και δύσκαμπτος υποκριτικά, κινησιολογικά και φωνητικά, έχει μέγεθος και είναι αποτελεσματικός όταν η μετάφραση, την οποία έχει φέρει στα μέτρα του αλλοιώνοντάς την –παρακαλούθησα μεγάλο μέρος με το κείμενο στα χέρια–, συναντάει την persona Λαζόπουλος. Ο Δημήτρης Πιατός παίζει «πισσάρικα» και είναι αρκούντως θεατρικός, χωρίς να υπερβαίνει τα όριά του. Την παράσταση «κλέβει», κατά τη γνώμη μου, ο Λαέρτης Μαλκότσης, Λάμαχος απολαυστικός. Από τους υπόλοιπους ξεχώρισα τον Στράτο Χρήστου, τον Γιώργο Γάλλο και τον Κωνσταντίνο Γ. Παννακόπουλο. Ο Σωτήρης Τζεβελέκος στον απειροελάχιστο ρόλο του Θηβαίου δίνει ένα αξιομνημόνευτο δείγμα υποκριτικής πληρότητας και ύφους, άσχετο από τις «συγκυρίες» που άλλους χρίουν πρωταγωνιστές. Του αξίζει να παίξει ρόλους σημαντικότερους.

Σύμμα: Μια παράσταση που αξίζει να δείτε για το Χορό και τα κοστούμια της.

INFO

«Αχαρνείς»:
Σε περιοδεία
από το Εθνικό
Θέατρο.

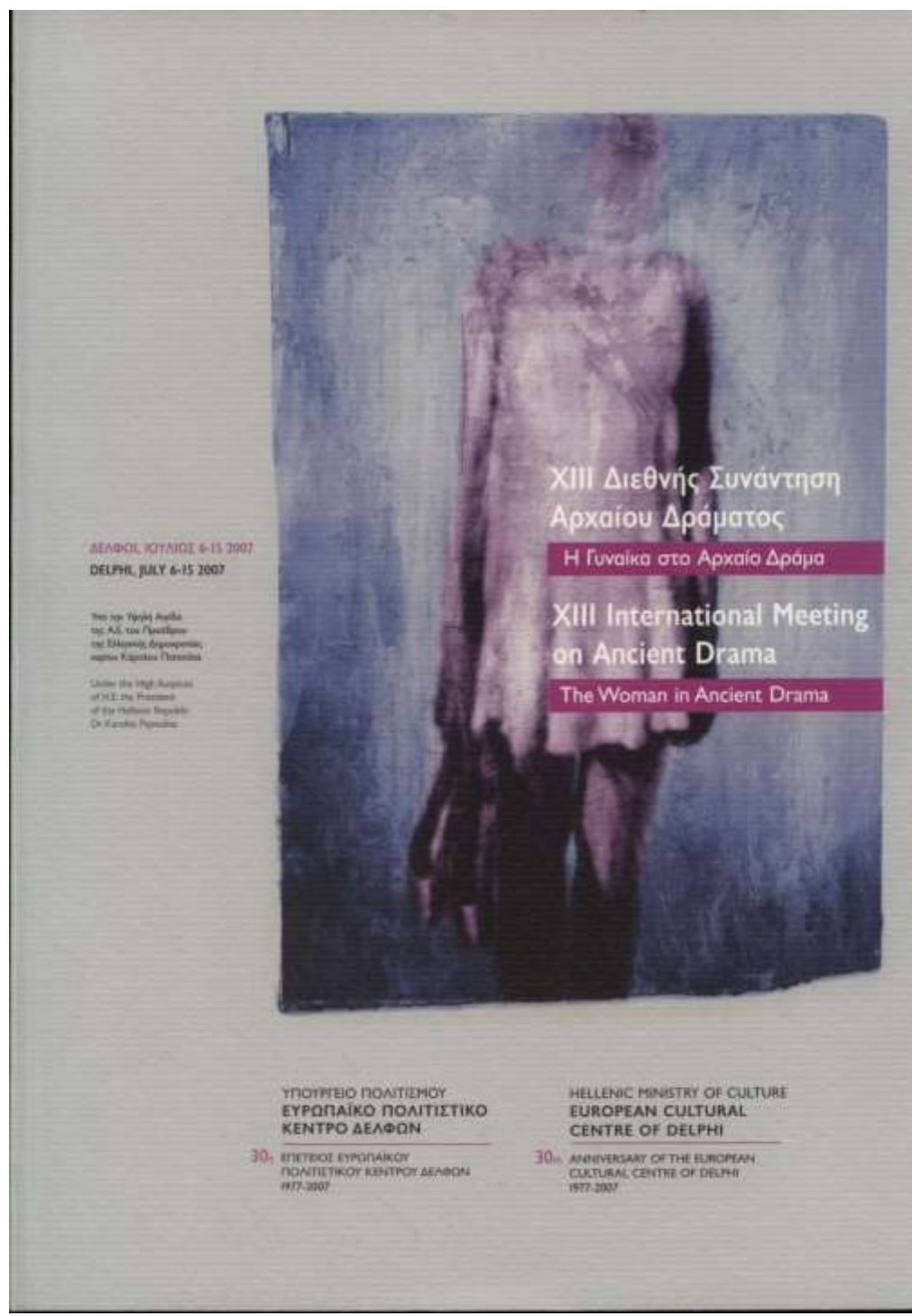
θέατρο

ΑΠΟ ΤΟΝ ΓΙΩΡΓΟ Δ.Κ. ΣΑΡΗΓΙΑ

ΤΑΧΥΑΡΜΟΣ 18
3117105

Πηγή: Εθνικό Θέατρο

2007

Σάββατο 7 Ιουλίου

Θέατρο Φρύνιχος

ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Λάρισσας – « Θεσσαλικό Θέατρο »

Ευριπίδη Ιφιγένεια εν Αυλίδι

Μετάφραση:

Κ.Χ Μύρης

Σκηνοθεσία:

Σωτήρης Χατζάκης

Χορογραφίες:

Δημήτρης Σωτηρίου

Κοστούμια:

Γιάννης Μεντσικωφ

Μουσική:

Σαβίνα Γιαννάτου

Σύνθεση κρουστών:

Πέτρος Κούρτης

Φωτισμοί:

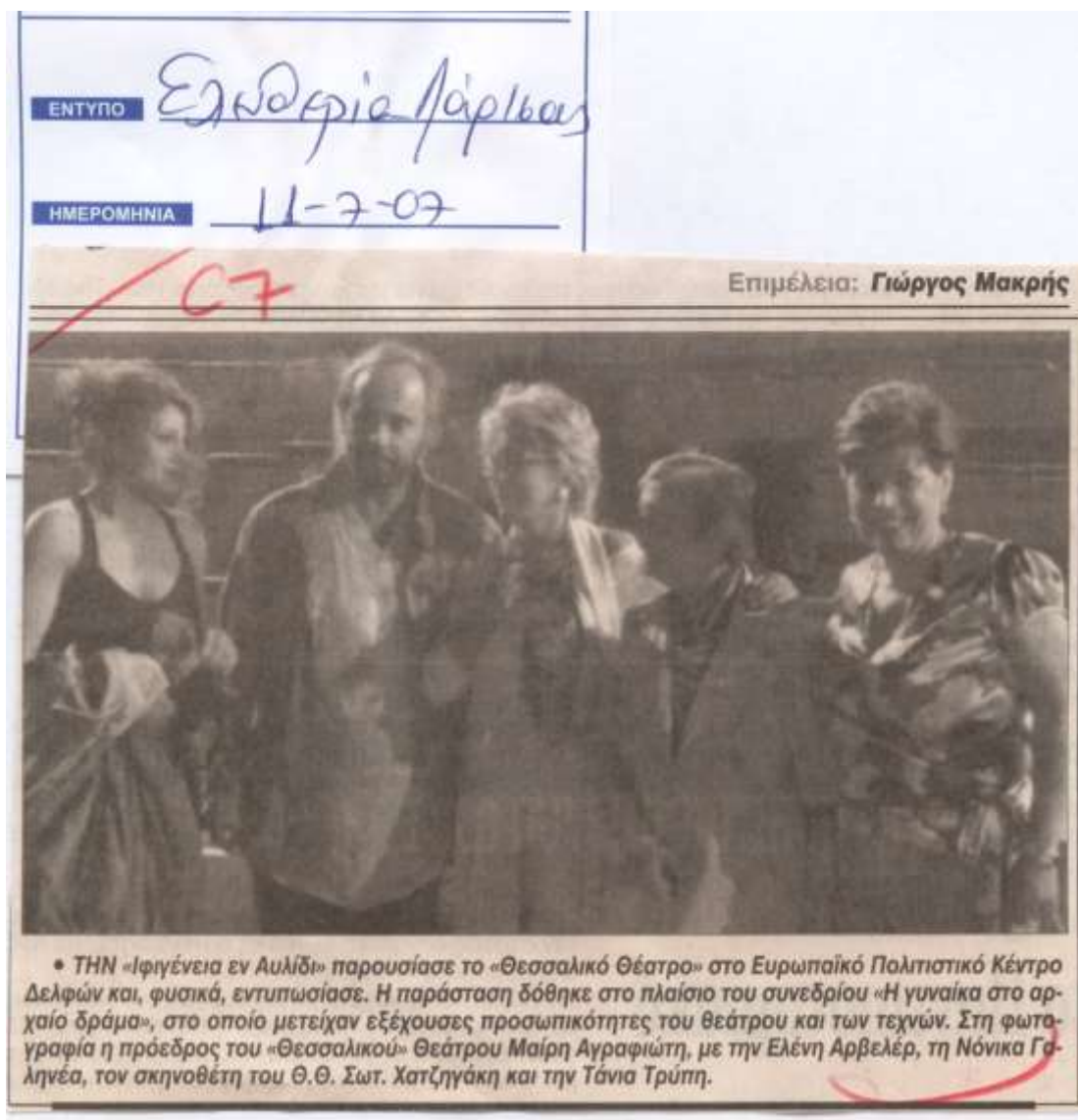
Αντώνης Παναγιωτόπουλος

Βοηθός σκηνοθέτη:

Ιωάννα Κώτση

Διανομή

Κλυτεμνήστρα:	Φιλαρέτη Κομνηνού
Αγαμέμνων:	Αλέξανδρος Μυλωνάς
Ιφιγένεια:	Ταμίλα Κουλλίεβα
Μενέλαος:	Αλέξανδρος Μουκανός
Γέρων:	Αρτώ Απαρτιαν
Αχιλλέας:	Γιώργος Χρυσοστόμου
Αγγελιοφόρος:	Αγορίτσα Οικονόμου
Χορός:	Βασιλική Βλάχου
	Χρυσάνθη Γεωργιάδου
	Ανδρομάχη Δαυλού
	Ευγενία Ζεκερη
	Ζωή Κατσάτου
	Σταυρούλα Κοντοπούλου
	Λίλλυ Μελεμε
	Αγορίτσα Οικονόμου
	Βαΐα Ουγγιάρου
	Ελένη Ουζουνίδου
	Ίρις Πανταζάρα
	Μαρία Τοκμάκη
	Μαρίζα Τσαρή
	Ρεβέκα Τσιλιγκαρίδου

Πηγή: Ευρωπαϊκό Πολιτιστικό Κέντρο Δελφών

ΚΥΡΙΑΚΗ 251 ΙΟΥΛΙΟΥ

ΘΕΑΤΡΟ ΦΡΥΝΙΧΟΣ

**Theater im Pfalzbau Ludwigshafen, Theatre National du
Luxembourg, Kroatisches Nationaltheater Zagreb, Art
Carnuntum Festival**
Ευριπίδη ΗΛΕΚΤΡΑ

Μετάφραση:	Hellmut Flashar
Σκηνοθεσία – Σκηνικά:	Hansgunther Heyme
Κοστούμια:	Danica Dedijer Hansgunther Heyme
Χορός (σύνθεση-διδασκαλία):	Alfons Nowacki
Δραματουργία:	Hanns-Dietrich Schmidt
	Roswita Schwarz
Βοηθός Σκηνοθέτη:	Barbara Esser
Βοηθός Σκηνογράφου :	Ivo Knezovic

Μακιγιάζ:
Βοηθός Ενδυματολόγου:
Φωτισμοί:
Τεχνικοί:

Marlyss Huppertz
Tajana Mestrovic
Mario Thomann Zeljko Sestak
Gerold Marbe Romain Stammet

Διανομή

Ηλέκτρα:	Pilu Lydlow
Ορέστης:	Marcus Born
Πυλάδης:	Jochen Giesser
Γεωργός:	Peter Kaghanovitch
Πρεσβύτες:	Peter Kaghanovitch
Άγγελος:	Peter Kaghanovitch
Κλυταιμνήστρα:	Peter Kaghanovitch
Κάστωρ:	Peter Kaghanovitch
Πολυδεύκης:	Peter Kaghanovitch
Χορός:	ANDREA M. DEWELL
	ALEXANDRA LOWYGINA
	MARINA MARUSIC
	SANDRA STRAUCH
	ANNA WARNTJEN
	PAULA WEHMEYER

Πηγή: Ευρωπαϊκό Πολιτιστικό Κέντρο Δελφών

ΠΕΜΠΤΗ 253 ΙΟΥΛΙΟΥ

ΘΕΑΤΡΟ ΦΡΥΝΙΧΟΣ

The People's Art Theatre of Wuhan

Αριστοφάνη ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΕΣ

Σκηνοθεσία:	LUO JIN UN
Σκηνογραφία:	LIU FU
Φωτισμοί:	LI SHAOGUI
Ήχος:	RONG GANGCHENG
Βοηθός Σκηνοθέτη:	ZHAO SHUBAO
Οργάνωση Παραγωγής:	LI XIAOHONG
	WANG FULIN
	QIU JIANXIU

Διανομή

Ευριπίδης:	ZHOU JINTANG
Μνησίλοχος:	LI TIE
Αγάθων:	WANG LE
I Υπηρέτης Αγάθωνα:	ZHENG ZHIFANG AN RONGSHEN
	WANG TIANJING
Κήρυκας:	SONG SONG
A Γυναίκα:	QIANG YIN
Υπηρέτρια A' Γυναίκας:	LIN FANG
B' Γυναίκα:	ZHOU DAN
Υπηρέτρια B' Γυναίκας:	ZHEN YAJING
Κλεισθένης:	YIN MING
Σκύθος τοξότης:	YU XINJIE
Κορυφαίοι Χορού:	QIU LING YIN BEICHEN
	LI RUILING
Πρύτανης:	HA XIAOYAO
Φύλακας:	CHEN LI
Χορεύτρια:	LIU SHASHA
Αυλητρίδα:	ZHEN YAJING
Χορός:	ZENG YUANYUAN ZHANG XUE HUANG XIAOYING LIU LIHUI WAN WENJUN LIN WEN LI YING WANG YANGDONG ZHOU TING

Σημείωμα του σκηνοθέτη

Η πρώτη αρχαία ελληνική τραγωδία που παρουσιάστηκε στην Κίνα ήταν ο Οιδίπους Τύραννος, σε σκηνοθεσία δική μου, το 1986 και από τότε μέχρι σήμερα έχω σκηνοθετήσει διάφορες τραγωδίες. Φέτος, που εορτάζουμε την 100ή επέτειο από την εισαγωγή του δυτικού δράματος στην Κίνα, επιλέξαμε να παρουσιάσουμε για πρώτη φορά αρχαία Ελληνική κωμωδία, τις Θεσμοφοριάζουσες του Αριστοφάνη ελπίζοντας ότι θα ευχαριστήσουμε το Κινέζικο κοινό. Τα τελευταία είκοσι χρόνια το αρχαίο Ελληνικό δράμα έχει πλέον συναντηθεί με το Κινεζικό θέατρο, μέσα από τις παραστάσεις αρχαίου Ελληνικού δράματος που έχουν παρουσιαστεί στην Κίνα, είτε από Κινέζικους ή ξένους θιάσους. Οι Θεσμοφοριάζουσες συμπληρώνουν το κενό της μη παρουσίας κωμωδίας στην Κίνα. Είμαι ευχαριστημένος με την δουλειά μου, αφού το γέλιο του κοινού είναι η μεγαλύτερη ανταμοιβή μου.
LUOJINLIN Απρίλιος 2007, Πεκίνο

Πηγή: Ευρωπαϊκό Πολιτιστικό Κέντρο Δελφών

ΔΕΥΤΕΡΑ, 9 ΙΟΥΛΙΟΥ

ΥΠΑΙΘΡΙΟ ΘΕΑΤΡΟ - 2η ΣΚΗΝΗ

Αισχύλου ΧΟΗΦΟΡΟΙ

Μετάφραση:	Πάνος Δ. Αποστολίδης
Σκηνοθεσία:	Αγγελική Κουνενιδάκη
Σκηνικά:	Δανάη Στράτου
Κοστούμια:	Στέλλα Γκρεκιώτη Κατερίνα Μηλιαρέση
Φωτισμοί:	Γιώργος Παννέλης
Μουσική Επιμέλεια:	Μυρτώ Μποκολίνη

Διανομή

Ελένη Βλαχοπούλου
Άννα Δημητράτου
Σοφία Καψάλη

Ελένη Καφαμπέλη
Βασίλης Κουκαλανι
Νίκος Παπαιωάννου
Εριφύλη Στεφανίδου

Σημείωμα για την παράσταση

Οι Χοηφόροι του Αισχύλου είναι ένα μακρύ πένθιμο θρηνητικό τραγούδι. Η επιλογή του συγκεκριμένου κειμένου ανταποκρίνεται στην επιθυμία της θεατρικής έρευνας που εστιάζεται στο θρηνητικό τραγούδι. Ο θρήνος, το πένθιμο τραγούδι ή μοιρολόγι, εν κατακλείδι, ο πένθιμος ήχος και λόγος, είναι ο άξονας που διατρέχει κείμενο και καλλιτεχνική αναζήτηση. Δεν προκαλεί, νομίζω, απορία η στροφή της θεατρικής αναζήτησης προς αυτό το θέμα* η έκφραση του πένθους και κατ' επέκταση, η έννοια του θανάτου, αντανακλώνται με την πιο μεγάλη σύγχυση στη σύγχρονη κοινωνική μας συμπεριφορά. Αυτή τη σημερινή συνθήκη γύρω από το θάνατο και την εκφορά του πένθιμου ήχου και λόγου θα προσπαθήσουμε να ανασύρουμε από το σώμα του χορού. Η Nicole Loraux στο εξαιρετο δοκίμιο της «La voix endeuillée», βλέπει στο σύνολο της αρχαίας τραγωδίας, τον λόγο εκείνο που απευθύνεται πρώτιστα στο θεατή-θνητό, υπερσκελίζοντας έτσι το πολιτικό στίγμα της τραγωδίας «... είδος αντι-πολιτικό, η τραγωδία διατηρεί, μια σχέση με το θρήνο και το πένθος». Στο συμπέρασμα αυτό καταλήγει, μέσα από μια διεξοδική ανάλυση της σύγκρουσης μεταξύ λόγου (απολλώνιου στοιχείου) και φωνής (διονυσιακού στοιχείου). Η θρηνητική κατάσταση του χορού υφαίνει σιγά-σιγά το πνεύμα εκδίκησης στον Ορέστη, για τον ωθήσει στη μητροκτονία. Το πνεύμα των νεκρών τροφοδοτεί ανελλιπώς τη θρηνητική αυτή κατάσταση, απαιτώντας εκδίκηση. Η αίσθηση που δημιουργεί το κείμενο, είναι ότι στα σώματα του χορού και των πρωταγωνιστών δημιουργείται ο συνδυαστικός εκείνος τόπος που οι δύο κόσμοι συνομιλούν διαρκώς μεταξύ τους, που ζωή και θάνατος συνιστούν ένα. Αυτή η ερμηνεία του κειμένου -τα σώματα των ηθοποιών ως ο ενδιάμεσος τόπος μεταξύ των δύο κόσμων- θα χρησιμοποιηθεί σα βάση για την παραστατική απεικόνιση του έργου.

Πηγή: Ευρωπαϊκό Πολιτιστικό Κέντρο Δελφών

ΤΕΤΑΡΤΗ 11 ΙΟΥΛΙΟΥ

ΥΠΑΙΘΡΙΟ ΘΕΑΤΡΟ - 2η ΣΚΗΝΗ

ΦΑΙΔΡΑ ή ΑΛΚΗΣΤΗ LOVE STORIES

Κείμενο – Σκηνοθεσία:

Έλενα Πέγκα

Βίντεο – Φωτισμοί:

Αλέξανδρος Αβράνας

Κοστούμια:

Βασίλης Κοταράς

Μουσική:

Στάθης Ιωάννου

Βοηθός Σκηνοθέτη:

Δήμητρα Κωνσταντινοπούλου

Διανομή

Φαίδρα:	Ανδρονίκη Χριστάκη
Άλκηστη:	Σεραφίτα Γρηγοριάδου
Ιππόλυτος:	Μάνος Κανναβος
Θάνατος:	Κωνσταντίνος Σειραδάκης
Υπηρέτρια Φαίδρας:	Μέλια Kreiling
Υπηρέτρια Άλκηστης:	Ειρήνη Μαργαρίτη
Αδμητος:	Γιώργος Τσούρμας

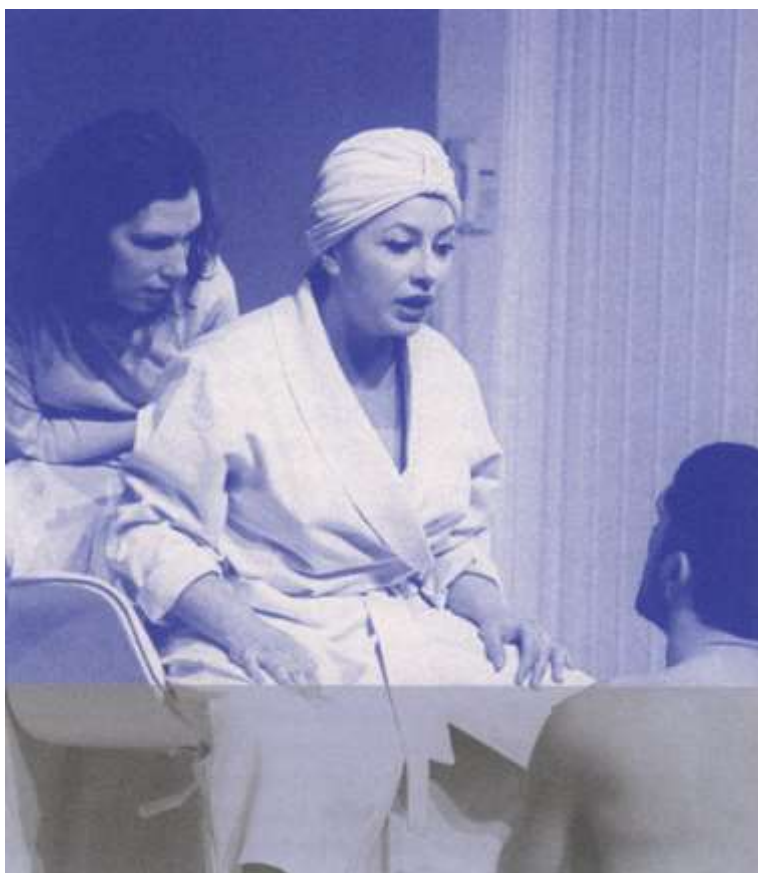
Πηγή: Ευρωπαϊκό Πολιτιστικό Κέντρο Δελφών

ΠΕΜΠΤΗ 12 ΙΟΥΛΙΟΥ

ΣΥΝΕΔΡΙΑΚΟ ΚΕΝΤΡΟ – ΑΜΦΙΘΕΑΤΡΟ

Θέατρο Τέχνης «Ακτίς Αελίου»

Βασίλη Παπαγεωργίου ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ ΚΑΛΥΠΤΟΜΕΝΟΣ

Σκηνοθεσία:

Νίκος Σακαλίδης

Σκηνικά – Κοστούμια:

Ευαγγελία Kırkine

Μουσική:

Kaspar Konig

Κινησιολογική Προετοιμασία: **Σοφία Μαυραγάνη**

Φωτισμοί:

Κώστας Σιδηρόπουλος

Βοηθός Σκηνοθέτη:

Μάρα Τσικαρα

Οργάνωση Παραγωγής: **Θεανώ Αμοιρίδου**

Διανομή

Φαίδρα: **Ιωάννα Κατσαρού**

Ιππόλυτος: **Νίκος Ορτετζάτος**

Άρτεμη: **Θεανώ Αμοιρίδου**

Αφροδίτη: **Ελεονώρα Αϊβαζίδου**

Χορός: **Ελεονώρα Αϊβαζίδου**

Ηλιάνα Παναγιωτούνη

Τροφός: **Θεανώ Αμοιρίδου**

Θησέας: **Θωμάς Βελισσάρης**

12 ΙΑΝ. 2007

«Ιππόλυτος... Καλυπτόμενος» στους Δελφούς

Με την παράσταση «Ιππόλυτος Καλυπτόμενος», την οποία θα ανεβάσει απόψε (19.00) στο Αμφιθέατρο του Συνεδριακού Κέντρου του Ευρωπαϊκού Πολιτιστικού Κέντρου Δελφών, συμμετέχει το Θέατρο Τέχνης «Ακτίς Αελίου» στο Φεστιβάλ Δελφών -που οργανώνεται το Ευρωπαϊκό Πολιτιστικό Κέντρο Δελφών- με θέμα: «Η γυναίκα στο Αρχαίο Δράμα». Ηρώας του έργου είναι ο Ιππόλυτος, γιος του Θησέα και ταγμένος στο πλευρό της θεάς Αρτεμης με όρκους αγνότητας και παρθενίας, υποκύπτει στον έρωτα της μητριάς του Φαίδρας με την υποκίνηση της θεάς Αφροδίτης. Όταν ξεκινά το έργο, η σχέση μεταξύ της Φαίδρας και του Ιππόλυτου έχει ήδη ολοκληρωθεί. Απομένει η αντιμετώπιση της πράξης από όλα τα πρόσωπα του έργου.

Η τραγική διάσταση της πράξης αυτής τονίζεται με κάθε τρόπο, συγχρόνως όμως παρουσιάζεται η ανατρεπτική και αναπότρεπτη αυτή πράξη καθώς και τα αισθήματα και οι σκέψεις που την προκάλεσαν και την ακολούθησαν, ως διατάσεις μιας πρωταρχικής και γενικής κατάφασης. Καταφάσκει η υπέρβαση των θεσμών, ο πόνος και ο θάνατος, επειδή αφορμή της καταστροφής ήταν ένας ακραιφνής έρωτας, η σφοδρότητα του οποίου μόνο σε βαθύτερη γνώση της ανθρωπίνης φύσης μπορεί να οδηγήσει. Ο «Ιππόλυτος Καλυπτόμενος» γράφτηκε το 1997 από τον Βασίλη Παπαγεωργίου, με σκοπό να στηριχτεί στην περιγραφή και στα λίγα αποσπάσματα που έχουμε του χαμένου «Ιππόλυτου Καλυπτόμενου» του Ευριπίδη. Στο έργο ενσωματώνονται όλα τα αποσπάσματα, σκηνικά διασκευασμένα ή νοηματικά αντιστραμμένα, από τον πρώτο Ιππόλυτο του Ευριπίδη, καθώς και ένα απόσπασμα που θα μπορούσε να ανήκει και στην Φαίδρα του Σοφοκλή.

Την παράσταση σκηνοθετεί ο Νίκος Σακαλίδης (Βοηθός σκηνοθέτη: Μάρα Τσικάρη). Το σκηνικό και τα κοστούμια είναι της Ευαγγελίας Κιρκινέ, η μουσική του Kaspar König, η κινησιολογική προετοιμασία της Σοφίας Μαυραγάνη και οι φωτισμοί του Κώστα Σιδερόπουλου. Παίζουν οι: Ιωάννα Κατσαρού, Νίκος Οριτζάτος, Θεανώ Αμοιρίδου, Ελεονώρα Αϊβαζίδου και Θωμάς Βελισσάρης. Χορός: Ηλιάνα Παναγιωτοπούλη & Ελεονώρα Αϊβαζίδου.

ΑΝ. ΑΝΤ.

ΠΕΜΠΤΗ 12 ΙΟΥΛΙΟΥ

ΣΥΝΕΔΡΙΑΚΟ ΚΕΝΤΡΟ - ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΣ ΧΩΡΟΣ

«Λευκό Θέατρο» σε συνεργασία με το «Adult Theatre»

ΗΛΕΚΤΡΑ / RANDOM TRAGEDY

Κείμενο: **ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ**

Σκηνοθεσία: **ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ**

ΝΙΚΟΣ ΛΥΜΠΕΡΑΤΟΣ

Δραματουργική Επιμέλεια: **ΑΘΗΝΑ ΜΙΡΑΣΓΕΝΗ**

Επιμέλεια Κίνησης: **ΝΙΚΟΣ ΛΥΜΠΕΡΑΤΟΣ**

Εγκατάσταση – Κοστούμια: **ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ**

Μουσική: **ΑΚΗΣ ΜΠΟΓΙΑΤΖΗΣ SIGMATROPIC**

Video: **ΜΑΡΙΛΕΝΑ ΚΟΛΛΙΑ**

Διανομή: **ΤΑΚΗΣ ΒΟΓΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΝΝΑ ΖΕΒΕΛΑΚΗ
ΝΙΚΟΣ ΛΥΜΠΕΡΑΤΟΣ
ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ
ΜΑΡΙΝΑ ΣΩΚΡΑΤΗ**

Πηγή: Ευρωπαϊκό Πολιτιστικό Κέντρο Δελφών

ΚΥΡΙΑΚΗ 15 ΙΟΥΛΙΟΥ

ΘΕΑΤΡΟ ΦΡΥΝΙΧΟΣ

Διοργάνωση του Κ.Ε.Θ.Ι

ΜΗΔΕΙΑ

Διασκευή – Σκηνοθεσία: **PILAR TAVORA**

Διανομή

Μήδεια: **ADELA CAMPALLO**

Ιάσων: **MARIANO BERNAL MONTERO**

Μήδεια (προβολή): **CONCHA TAVORA**

Ιάσων (προβολή): **GUILLERMO VALLVERDU**

Μουσικοί

Βιολί:	ALEXIS LEFEVRE
Κιθάρα:	DAVID VARGAS JUAN RAMIREZ
Κρουστά:	JOSE CARRASCO
Τραγουδιστές:	CHEITO JUAN JOSE AMADOR
Χορευτές:	BELEN LOPEZ-ESCOBAR ESTRELLA T. SMENJAUD PILAR T. CARBAJO PILAR MORA HEINE MARTA BALPARDA AMALIA DITOMA RAMON BOCANEGRA

Η Ισπανίδα σκηνοθέτης Pilar Tavora δημιούργησε τη δική της Μήδεια, χρησιμοποιώντας τα κείμενα του Ευριπίδη και του Σενέκα και παρουσιάζοντας την ως ένα αμάλγαμα φλαμένκο και θεάτρου. Η τραγική ιστορία της Μήδειας, όπως μας την έχει διηγηθεί ο Ευριπίδης, είναι πάντα επίκαιρη. Η παράσταση συνδυάζει την αρχαία τραγωδία, το flamenco και τον κινηματογράφο, που αντιπροσωπεύονται επί σκηνής από τρία αντίστοιχα επίπεδα. Στο πρώτο βρίσκονται η Μήδεια και ο Ιάσων, αλλά και οι άλλοι χορευτές-ηθοποιοί. Στο δεύτερο επίπεδο της σκηνής, βρίσκονται οι τραγουδιστές και οι μουσικοί, ενώ στο τρίτο και τελευταίο επίπεδο, ένα video-wall παρουσιάζει σκηνές της τραγωδίας, όπως η δολοφονία των παιδιών. Οι ρυθμοί που συνοδεύουν την παράσταση δεν είναι μόνον οι παραδοσιακοί του flamenco αλλά εμπλέκονται με cana, tango και taranta.

Πηγή: Ευρωπαϊκό Πολιτιστικό Κέντρο Δελφών

Πηγή: Ευρωπαϊκό Πολιτιστικό Κέντρο Δελφών

2008

Θέατρο Φρύνιχος

04/07/2008

Θεατρική περίοδος: Θερινή 2008

Εθνικό Θέατρο

Αριστοφάνους - "ΒΑΤΡΑ - Χ"

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Μετάφραση:	Νίκος Χαραλαμπόπουλος
Διασκευή - σκηνοθεσία:	Δημήτρης Λιγνάδης
Σκηνικά - κοστούμια:	Έλλη Παπαγεωργακοπούλου
Μουσική:	Γιάννης Χριστοδουλόπουλος
Χορογραφία:	Φωκός Ευαγγελινός
Φωτισμοί:	Σάκης Μπιρμπιλής

Πρωταγωννιστούν :

Γιώργος Μαρίνος
Δημήτρης Λιγνάδης
Κωνσταντίνος Μαρκουλάκης
Δήμητρα Ματσούκα
Στεφανία Γουλιώτη
Βαγγέλης Χατζηνικολάου.

Παίζουν επίσης :

Κωνσταντίνος Ασπιώτης
Θανάσης Ιωάννου
Δημήτρης Μακαλιάς
Δημήτρης Μοθωναίος
Χρίστος Νικολάου
Δημήτρης Ντάσκας
Γρηγόρης Ποιμενίδης
Νίκος Πουρσανίδης
Φοίβος Ριμένας
Γιάννης Τσεμπερλίδης.
Αλεξάνδρα Αιδίνη
Λήδα Καπνά
Ελευθερία Μπενοβία
Αθηνά Μπερδέκα
Άρτεμις Φλέσσα
Κλαίρη Χριστοπούλου

«Ο βάτραχος είναι ζώνον αμφίβιον.

Έχει δηλαδή δύο ζωές.

Αυτά τα δύο είδη ζωής, την αρχαία και τη σύγχρονη, την τραγική και την κωμική, την περασμένη και την... αζεπέραστη, ψάχνουμε να βρούμε κι εμείς στους δικούς μας, κατά Αριστοφάνη, ΒΑΤΡΑΧΟΥΣ.

Με τη φιλοδοξία να διατηρήσουμε ζωντανό αυτό το είδος»

Κοάξ.

Δ.Λ.

Πηγή: Εθνικό Θέατρο

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 11 ΙΟΥΛΙΟΥ 2008

Θέατρο «ΦΡΥΝΙΧΟΣ»

Ευριπίδου ορμόμενοι, «Ιφιγένεια την Αυλίδα»

Κείμενο – Σκηνοθεσία: **Wl. Staniewski**

ΠΕΜΠΤΗ 17 ΙΟΥΛΙΟΥ 2008

Θέατρο «ΦΡΥΝΙΧΟΣ»

ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Λάρισας – Θεσσαλικό Θέατρο

Αισχύλου «Πέρσες»

Μετάφραση: **Κώστας Λάνταβος**
Σκηνοθεσία: **Σταύρος Τσακίρης**
Σκηνικά–Κοστούμια: **Ελένη Μανωλοπούλου**
Κινησιολογία: **Αποστολία Παπαδαμάκη**
Μουσική: **Νίκος Κυπουργός**
Φωτισμοί: **Αλέκος Αναστασίου**
Video: **Μάνος Χασάπης**
Βοηθός Σκηνοθέτη: **Αλέξανδρος Κοέν**

Διανομή

Παίζουν οι:

Φανή Γέμτου

Νίκος Γιαλελής

Κωνσταντίνος Γιαννακόπουλος

Μάνος Ζαχαράκος

Εύα Κοταμανίδου

Ελισάβετ Μουτάφη

Αλέξανδρος Μπαλαμώτης

Βάϊα Ουγιάρου

Τατιάνα Παπαμόσχου

Σοφοκλής Πέππας

Γιάννης Τσορτέκης

Αλμπέρτο Φαίς

Πηγή: www.thessaliko-theatre.gr

ΔΕΥΤΕΡΑ 21 ΙΟΥΛΙΟΥ 2008

Θέατρο «ΦΡΥΝΙΧΟΣ»

ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Βόλου – ΘΕΣΠΙΣ

Willy Russel: BLOOD BROTHERS

Σκηνοθεσία:	Κώστας Σπυρόπουλος
Χορογραφίες:	Εβελίνα Παπούλια
Παίζουν:	Κώστας Σπυρόπουλος
	Ελισάβετ Κων/νίδου
	Διονύσης Τσακνής
	Αργύρης Αγγέλου
	Μαρία Ασλάνογλου
	Ελένη Κρίτα
	Φιόνα Τζαβάρα

Πηγή: www.corfuland.gr

ΣΑΒΒΑΤΟ 26 ΙΟΥΛΙΟΥ 2008

Θέατρο «ΦΡΥΝΙΧΟΣ»

ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Ρούμελης

Αισχύλου «Προμηθέας Δεσμώτης»

Μετάφραση: Παναγιώτης Μουλάς
Σκηνοθεσία: Χρίστος Καλαβρούζος
Σκηνικά: Λαλούλα Χρυσικοπούλου
Κοστούμια: Ελένη Δουνδουλάκη
Χορογραφίες: Έρση Πίττα
Μουσική: Μιχάλης Χριστοδουλίδης
Βοηθός Χορογράφου: Ελένη Μόμτσου

Διανομή

Προμηθέας: Χρίστος Καλαβρούζος
Ήφαιστος: Βασίλης Κολοβός
Ερμής: Βούλγαρης Θωμάς
Ωκεανός: Περικλής Καρακωνσταντόγλου
Ιώ: Γιούλη Τάσιου
Κράτος: Κώστας Πασπάλης

Χορός: Μαργαρίτα Αμαραντίδου
Τίνα Αλεξοπούλου
Εύα Βάρσου
Μαρία Βλαχάκη
Μαρία Γίτσα
Ευγενία Δημητροπούλου
Εύη Μητσοπούλου
Έλενα Μόμτσου
Δήμητρα Φράντζιου
Εύη Φώτου

Συνέντευξη Γιώργου Καλαβρούζου:

Πώς το προσεγγίσατε; «Το πρόβλημα ερμηνείας του αρχαίου δράματος είναι ατελείωτο. Ο Αισχύλος, και ιδίως στον Προμηθέα, μας δίνει τις απαραίτητες οδηγίες. Υπήρξε ερμηνευτής ο ίδιος. Ήταν εφευρέτης σκηνικών μηχανών. Η όψη καθορίζει, η υπερβατικότητα είναι αναγκαία. Η μάσκα, οι κοθόρνοι απαραίτητοι. Ο αισχύλειος λόγος οφείλει να είναι εσωτερικός, αληθινός, μεγάλος. Όχι στομφώδης, ψεύτικος, ούτε ρητορικός της Βουλής και των καναλιών και, σε καμία περίπτωση, του γραφείου. Να συνδυάζει το γήινο με το μεταφυσικό, γιατί ο άνθρωπος μεγαλώνει τα συναισθήματά του. Για να έχουμε μια σύγχρονη προσέγγιση, νομίζω ότι πρέπει να πάμε λίγο πίσω στην πλούσια παράδοσή μας και να εμβαθύνουμε. Η παράστασή μας είναι συλλογική εμπειρική κατάσταση. Προσπαθούμε να βγάλουμε ένα καλό απόσταγμα. Δεν στοχεύουμε σε δήθεν υψηλής ποιότητας τέχνη. Η παράστασή μας είναι απλή και ξάστερη».

Αν και έχει ισχυρό θρησκευτικό συναίσθημα στις τραγωδίες του, ο Αισχύλος δείχνει εδώ τη σκληρή κι εξουσιαστική θεϊκή πλευρά του Δία. «Πράγματι, το θρησκευτικό συναίσθημα στα αισχύλεια έργα είναι κυρίαρχο. Ο λόγος του, όμως, σημαδεύει την ανθρώπινη κοινωνία και την ύπαρξη του ανθρώπου πάνω στον πλανήτη. Ο Αισχύλος, μην ξεχνάμε, πήρε μέρος στους Περσικούς πολέμους. Καταδικάστηκε για τις ιδέες του, για τα τολμήματά του και αθώωθηκε επειδή πήρε μέρος στη μάχη της Σαλαμίνας. Δεν είναι ποιητής που ρεμβάζει σε κάποιο νησί. Είναι μάχιμος. Η ποίησή του φωτίζει και μέσα από τον Προμηθέα στέλνει μηνύματα που κάνουν το έργο του να είναι εντελώς σύγχρονο. Γιατί ο Προμηθέας είναι ακόμα δεμένος. Ο ελευθερωτής του δεν γεννήθηκε ακόμα».

Στο πέρασμα των αιώνων η εξουσία παραμένει αήττητη κι αυταρχική; «Αν η αλαζονία του Δία ήθελε να αλλάξει το γένος των ανθρώπων και άλλο να πλάσει απ' την αρχή, στις μέρες μας οι κυρίαρχοι πλανητάρχες οδηγούν στην καταστροφή του πλανήτη μας. Οι άνθρωποι πλανιούνται φοβισμένοι, κάθε πέντε λεπτά πεθαίνουν 400 παιδιά απ' την πείνα και τη στέρηση. Η εξουσία είναι σαν τη Λερναία Υδρα. Το κράτος, η βία, η απανθρωπιά είναι η πολιτική κάθε νέου μονάρχη. Ο άνθρωπος παλεύει να απελευθερωθεί με το μυαλό του και μένει δέσμιος απ' το μυαλό του».

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 1 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2008

Θέατρο «ΦΡΥΝΙΧΟΣ»

Αττική Σκηνή – ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Κοζάνης

Αριστοφάνη «Νεφέλες»

Μετάφραση : **Κ. Γεωργουσόπουλος**

Σκηνοθεσία: **Θ. Θεολόγης**

Σκηνικά-Κοστούμια: **Α. Χαλκιάς**

Μουσική: **Γ. Στούπελ**

Χορογραφίες: **Π. Γάλλιας**

Παίζουν: **Τάσος Χαλκιάς**

Ηλίας Λογοθέτης

Τάσος Παλαντζίδης

Γιώργος Σεϊταρίδης

Θωμάς Παλιούρας

Μαρία Ζαχαρή

Αναστάσης Κολοβός

Ιωάννα Δελάκου
Ντέπου Πάγκα
Δέσποινα Γιαννοπούλου
Μιχαέλλα Κοκκινογιέννη
Κατερίνα Μπάστα
Αντώνης Αντωνίου
Χρύσα Δημοπούλου

Πηγή: www.giapraki.com

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 22 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2008

Θέατρο «ΦΡΥΝΙΧΟΣ»

ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Καβάλας & Θέατρο ΔΙΑΔΡΟΜΗ

Αλέξανδρου Ρίζου-Ραγκαβή «Του Κουτρούλη ο Γάμος»

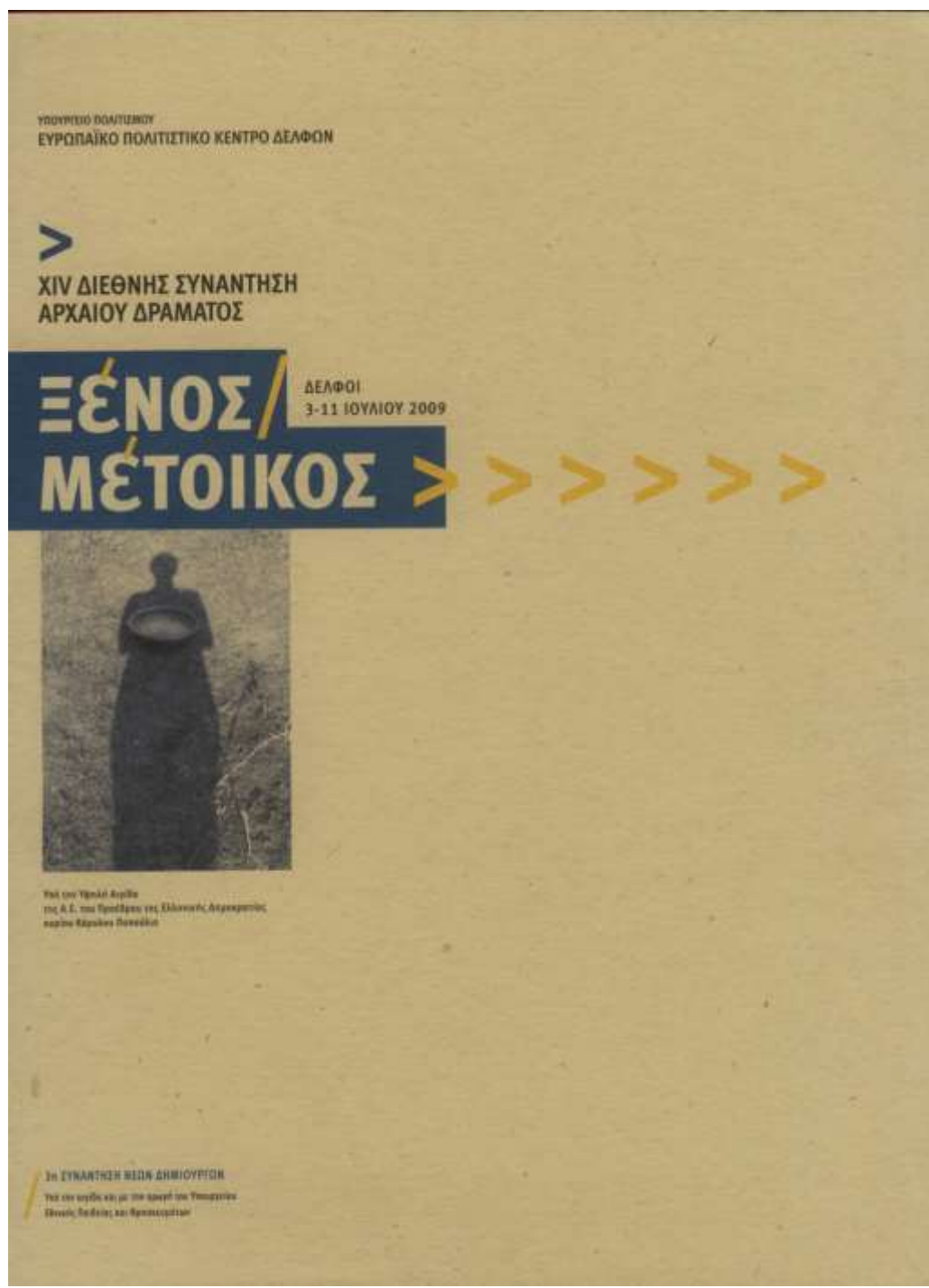

Ελεύθερη απόδοση - Σκηνοθεσία:	Γιάννης Καλαντζόπουλος
Μουσική:	Βασίλης Δημητρίου
Σκηνικά - κοστούμια:	Άννα Μαχαιριανάκη
Χορογραφίες:	Κατερίνα Ανδριοπούλου
Φωτισμοί:	Κώστας Χλίβας
Μουσική Διδασκαλία:	Νανά Θρασυβουλίδου
Βοηθός σκηνοθέτη:	Ηλεάνα Μπάλλα
Βοηθός σκηνογράφου - ειδικές κατασκευές:	Νότα Μπενετάτου

Παίζουν:	Πάυλος Χαϊκάλης
	Δημήτρης Μαυρόπουλος
	Πάυλος Ορκόπουλος
	Κατερίνα Μάντζιου
	Μιχάλης Μαρκάτης
	Δημήτρης Παλαιοχωρίτης
	Ειρήνη Κονίδου
	Μάκης Αρβανιτάκης
	Πέτρος Κιοσές
	Σαμψών Φύτρος
	Άννυ Ντουμούζη
	Μαρίνα Χατζηιωάννου
	Μαργαρίτα Σολδάτου
	Δέσποινα Ψαροπούλου
	Μαρία Κόμη
	Ιωάννα Μπιλίκη
	Μαρία Μπενάκη

Πηγή: www.entercity.gr

2009

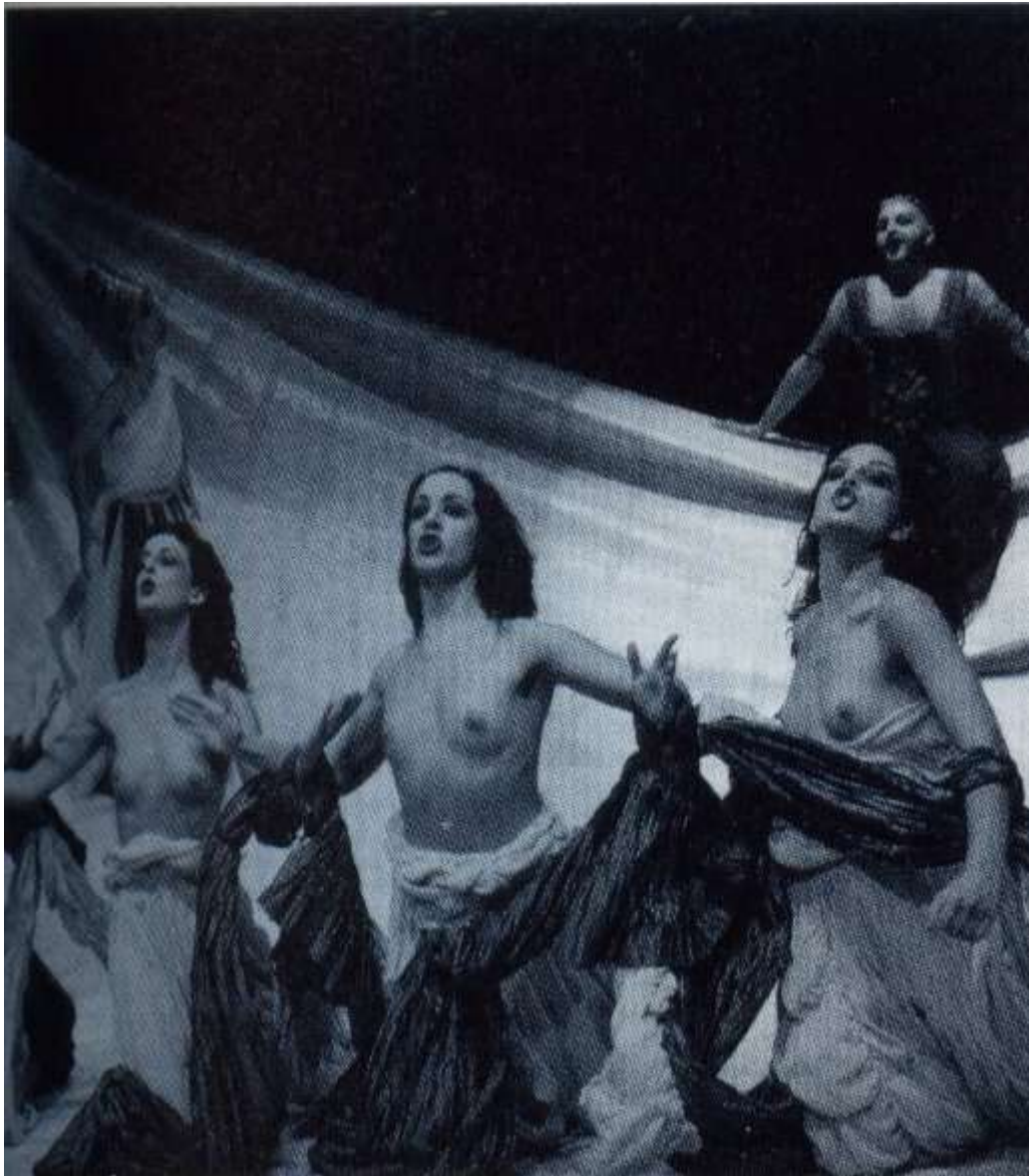

Κυριακή 5 Ιουλίου

Θέατρο Φρύνιχος

Παραγωγή Centro Andaluz de Teatro ATALAYA TNT

Αριάδνη

Βασισμένη σε κείμενα των Marina Tsvetaieva, F. Nietzsche, H. von Hofmannstahl, D. Pujante, Οβιδίου, Κάπουλου, Nonnos de Panopolis, C. Monteverdi, O. Rinuccini, M.J. Quintana, M. Camerini και A. Petisme

Σύνθεση - δραματουργική επεξεργασία: **Carlos Iniesta**

Σκηνοθεσία:	Ricardo Iniesta
Σκηνικά – Σχεδιασμός:	Juan Ruesga
Παραγωγή:	Alquivira Diseno y Produccion
Κατασκευές:	Odeon Decorados
Μουσική:	Luis Navarro
Διευθυντής Χορωδίας:	Esperanza Abad
Χορογραφία:	Tiziana Barbiero
Σύμβουλος δραματουργίας:	Rosalia Gomez
Κομμώσεις – Μακιγιάζ:	Manolo Cortes
Φωτογραφία:	Rafael Calderon
Τεχνικός συντονισμός – Φωτισμοί:	Alejandro Conesa
Στούντιο ηχογράφησης:	Sputnik
Βοηθός σκηνοθέτη:	Sario Tellez
Βοηθός χορωδίας:	Marga Reye
Ήχος:	Damian Dario Romero
Τεχνικός σκηνής:	Alejandro Conesa
Παραγωγή:	Lola Solis
Δημόσιες Σχέσεις:	Ester Coton
Διεύθυνση:	Rocio de los Reyes
Ηθοποιοί :	Jeronimo Arenal
	Marga Reyes
	Joaquin Galan
	Silvia Garzon
	Raul Vera
	Maria Sanz
	Lidia Mauduit
	Alba Mata

Περίληψη του έργου

Η Αριάδνη ζει στην Κρήτη, επιθυμώντας να ξεφύγει από την κηδεμονία του πατέρα της, του βασιλιά Μίνωα. Η Αφροδίτη, θεά του έρωτα, δίνει στη νέα γυναίκα ένα κουβάρι από μάλλινο νήμα για να βοηθήσει τον αγαπημένο της και να μπορέσει να φύγει μαζί του.

Η Αριάδνη ερωτεύεται το Θησέα, γιό του βασιλιά της Αθήνας, που έχει φτάσει στην Κρήτη με σκοπό να προσφέρει τη ζωή του σαν αντάλλαγμα για το φόρο υποτέλειας του λαού του στον Μίνωα: τη θυσία δεκατεσσάρων νέων Αθηναίων μέσα στο Λαβύρινθο.

Η Αριάδνη δίνει το κουβάρι στο Θησέα και αυτός μπαίνει στο Λαβύρινθο όπου και σκοτώνει τον Μινώταυρο -μισό άνθρωπο, μισό ταύρο- γεννημένο από την μητέρα της Αριάδνης, που ζει εκεί και τρέφεται από τις σάρκες των νέων αγοριών και κοριτσιών από την Αθήνα που θυσιάζονται γι' αυτόν. Ο Θησέας και η Αριάδνη δραπετεύουν από την Κρήτη και φτάνουν στο νησί της Νάξου. Την ώρα που η Αριάδνη κοιμάται, εμφανίζεται ο Διόνυσος ο οποίος γοητεύεται απ' αυτήν και προτρέπει τον Θησέα να φύγει. Η Αριάδνη ξυπνά και αντιλαμβάνεται ότι είναι μόνη και εγκαταλελειμμένη. Ανακαλύπτει τη δολοπλοκία του Διονύσου και τον απορρίπτει παρότι αυτός της τάξει να την κάνει θεά στο πλευρό του. Δυναμική και ανυπότακτη, προτιμά να πεθάνει παρά να ζει αιώνια υποταγμένη στο θέλημα ενός θεού. Στον επίλογο ο Χορός συμπεραίνει ότι η ιστορία της Αριάδνης ισχύει μεταφορικά για όλη την ανθρωπότητα.

Τετάρτη 8 Ιουλίου

Θέατρο Φρύνιχος

Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος

Ευριπίδη Τρωάδες

Μετάφραση:	Ελένη Βαροπούλου
Σκηνοθεσία:	Νικαίτη Κοντούρη
Σκηνικά-Κοστούμια:	Γιώργος Πάτσας
Μουσική:	Καλλιόπη Τσουπάκη
Χορογραφία:	Καλλιόπη Σφήκα
Φωτισμοί:	Στέλιος Τζολόπουλος
Σύνθεση ήχων:	Δημήτρης Ιατρόπουλος

Δραματολογική επεξεργασία:	Αμαλία Κοντογιάννη
Μουσική διδασκαλία:	Νίκος Βουδούρης
Βοηθός σκηνοθέτη:	Γιάννης Παρασκευόπουλος
Βοηθός χορογράφου:	Σταυρούλα Σιάμου

Διανομή

Εκάβη:	Λήδα Πρωτοψάλτη
Ταλθύβιος:	Φαίδωνας Καστρής
Κασσάνδρα:	Λαμπρινή Αγγελίδου
Ανδρομάχη:	Μαρία Ναυπλιώτου
Μενέλαος:	Μελέτης Ηλίας
Ελένη:	Πηνελόπη Μαρκοπούλου
Χορός:	Εύη Αστρίδου
	Άννα Γιαγκιώζη
	Ιφιγένεια Δεληγιαννίδη
	Μαριάννα Δημητρίου
	Ελένη Καλαρά
	Ειρήνη Μουρελάτου
	Μαμιλή Μπαλακλή
	Μαγδαληνή Μπεκρή
	Εύη Σαρμή
	Δέσποινα Σαρόγλου
	Ευδοκία Σουβατζή
	Αμάντα Σοφianoπούλου
	Πολυξένη Σπυροπούλου
	Ευανθία Σωφρονίδου
	Μαρίζα Τσάρη

Ποσειδών / Παιδί στον πόλεμο:	Δημήτρης Μακαλιάς
Αθηνά / Παιδί στον πόλεμο:	Μαρία Δερεμπέ
Ομάδα Ανδρών:	Στέλιος Ανδρόνικου
	Δημήτρης Κοντός
	Πάυλος Μυρόφτσαλης
	Γιάννης Παρασκευόπουλος
	Χάρης Πechλιβανίδης
	Αργύρης Γκαγκάνης

Σημείωμα για την παράσταση

Σήμερα.

Σ'ένα βομβαρδισμένο σχολείο, ανάμεσα σε σπασμένα θρανία, πεταμένα βιβλία, ρημαγμένους τοίχους, μια ομάδα παιδιών «παίζει» τους Θεούς, από τον Πρόλογο των Τρωάδων του Ευριπίδη. Σ' αυτόν το χώρο -προσωρινό στρατόπεδο άμαχων- θα συγκεντρωθούν οι γυναίκες της Τροίας. Ανάμεσα τους η πολύπαθη βασίλισσα Εκάβη, η Ανδρομάχη, η Κασσάνδρα, αλλά και η Ελένη, θήραμα και θύτης του άγριου πολέμου. Αρχετυπικές μορφές, που η ιστορία τους ξεπερνά την απελπισία, το πένθος, τον πόνο, το θυμό, γίνεται πανανθρώπινη κραυγή διαμαρτυρίας. Σε έναν χώρο μεταγωγής-τράνζιτ, δεκαπέντε γυναίκες, αιχμάλωτες, ο χορός των Τρωάδων, θρηνούν «γι'αυτά που έπαθαν και γι'αυτά που θα 'ρθουν» και το μοιρολόι τους αγκαλιάζει όλους τους ηττημένους και εξορισμένους του κόσμου. Μαζί τους, πέντε παιδιά, δύο ηθοποιοί για τους ρόλους των Θεών: ο Δημήτρης Μακαλιάς (Ποσειδώνας) και η Μαρία Δερεμπέ (Αθηνά) και η Εμμανουέλα, ο Αστυάναξ, η Μαρία-Νεφέλη. Εκτός από την ομάδα «παιδιά στον Πόλεμο», πανταχού παρούσα και μια ισχυρή ομάδα καταστολής αποτελούμενη από έξι άνδρες.

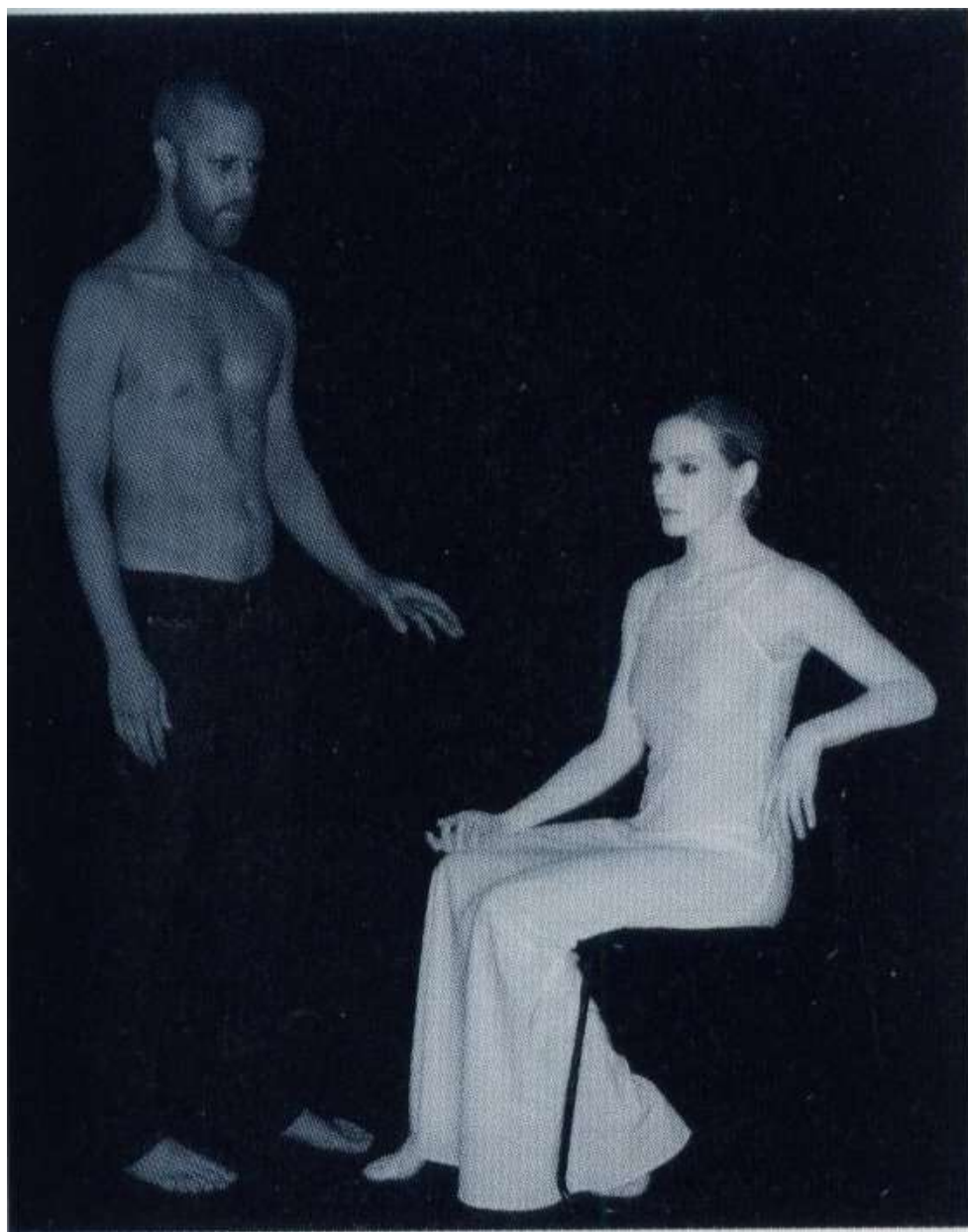
Πηγή: Ευρωπαϊκό Πολιτιστικό Κέντρο Δελφών

Σάββατο 11 Ιουλίου

Θέατρο Φρύνιχος

Εθνικό Θέατρο

Άλκηστη - Πρώτη παρουσίαση

Απόδοση – σκηνοθεσία:

Θωμάς Μοσχόπουλος

Σκηνικά – κοστούμια:

Έλλη Παπαγεωργακόπουλου

Φωτισμοί:

Λευτέρης Παυλόπουλος

Μουσική:

Κορνήλιος Σελαμσής

Κίνηση:

Μάρθα Κλουκίνα

Σχεδιασμός video:

Νάνσυ Μπινιαδάκη

Σεμπάστιαν Πούρφουρστ

Βοηθός σκηνοθέτη:

Τάσος Αγγελόπουλος

Βοηθός χορογράφου:

Βαγγέλης Τελώνης

Διανομή

Άλκηστη:

Μαρία Σκουλά

Άδμητος:

Χρήστος Λούλης

Ηρακλής:

Αργύρης Ξάφης

Θεράπαινα:

Μαρία Πρωτόπαππα

Φέρης:

Κώστας Μπερικόπουλος

Υπηρέτης:

Σωκράτης Πατσίκας

Χορός:

Ιωάννα Παππά

Αννα Καλαϊτζίδου

Ηλιάννα Γαϊτάνη

Θάνος Τοκάκης

Ηλίας Παναγιωτακόπουλος

Χρήστος Νικολάου

Ελίνα Μάλαμα

Δάφνη Δαυίδ

Βαγγέλης Τελώνης

Λευτέρης Βασιλάκης

Αγγελος Τριαντάφυλλου

Αριάν Λαμπέντ

Βαγγέλης Χατζηνικολάου

Σολίστ Νίκος Σπανός

Θανάσης Δεληγιάννης

Μουσικοί

Κλαρινέτο:

Σπύρος Τζέκος

Φαγκότο:

Δημήτρης Ντακοβάνος

Βιόλα:

Μάριος Δαπέργολας

Βιολοντσέλο:

Σοφία Ευκλείδου

Κοντραμπάσο:

Δημήτρης Τίγκας

7ο ζευγάρι:

Αλέξανδρος Βουτυράς

Δανάη Κουσούρη

2ο ζευγάρι:

Περικλής Καλούμενος

Βασιλική Καλούμενου

Παιδιά

Σημείωμα σκηνοθέτη

Το πρώτο χρονολογικά σωζόμενο έργο του Ευριπίδη αποτελεί μια εξαιρετικά γοητευτική και ταυτόχρονα αινιγματική περίπτωση δράματος. Παρ' ότι ο Ευριπίδης και στην μεταγενέστερη παραγωγή του δείχνει μέσα από καινοτομίες και να εξωθεί την κλασική φόρμα της τραγωδίας στα όριά της αλλά και ο τραγικός ήρωας να αντιμετωπίζεται στα έργα του με υπομειδίαμα, πουθενά η αμφισημία ενός έργου δεν είναι τόσο έκδηλη όσο στην Άλκηστη.

Ένα έργο που πρωτοπαρουσιάστηκε σε εποχή κρίσιμη για την Αθηναϊκή Δημοκρατία -λίγο μετά τα εγκαίνια του Παρθενώνα και λίγο πριν το ξέσπασμα του Πελοποννησιακού Πολέμου- ως το τέταρτο της καθιερωμένης τετραλογίας, στη θέση δηλαδή που κανονικά θα έπαιρνε ένα σατυρικό δράμα.

Κι όμως το έργο δεν είναι σατυρικό δράμα μια και ο χορός δεν αποτελείται από σατύρους. Ούτε και τραγωδία θα μπορούσε να χαρακτηριστεί μια και το κωμικο-ειρωνικό στοιχείο αφήνει έντονο το χνάρι του στην υπόθεση όσο και στους χαρακτήρες και ταυτοχρόνως έχει και happy end. Γι' αυτό και οι μελετητές του έργου συχνά για να το περιγράψουν καταλήγουν στον χαρακτηρισμό τραγικωμωδία.

Πηγή: Ευρωπαϊκό Πολιτιστικό Κέντρο Δελφών

Τετάρτη 8 Ιουλίου

ΣΥΝΕΔΡΙΑΚΟ ΚΕΝΤΡΟ - Αμφιθέατρο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ

Πέμπτη Παρουσίαση Νέων Δημιουργών

Συμπαραγωγή Ε.Π.Κε.Δ. - Θέατρο του Νέου Κόσμου

Νάντια

Βασισμένη σε αληθινές μαρτυρίες γυναικών θυμάτων trafficking

Σκηνοθεσία:	Μουσική Δαβίδ Μαλτέζε
Δραματουργική επεξεργασία:	Μαρία Παπαλέξη
Σκηνικά - Κοστούμια – Φωτισμοί:	Πάρις Μέξης
Επιμέλεια κίνησης:	Μαρία Κολιοπούλου
Video:	Γιώργος Δρίβας
Βοηθός σκηνοθέτη:	Αμαλία Αρσένη
Βοηθός σκηνογράφου:	Εύη Καλογηροπούλου
Ηθοποιοί:	Μιλάνα Γιουσούποβα
	Δαβίδ Μαλτέζε

Σημείωμα σκηνοθέτη

Ένα κορίτσι, ένας άνθρωπος. Μια επιθυμία, μια λαχτάρα: Ένα ταξίδι γι'αλλού, μακριά... κάπου. Και πίσω; Τίποτα. Τώρα βλέπει μόνο μπροστά. Ελπίδες, ελπίδες, ελπίδες... Μια βαλίτσα γεμάτη όνειρα... «Όλα θα πάνε καλά».
Χιλιάδες ιστορίες που ξεκίνησαν με τον ίδιο τρόπο, χιλιάδων ανθρώπων, χιλιάδων κοριτσιών, ιστορίες που δε θα μάθουμε ποτέ... που δεν θέλουμε να τις μάθουμε. Μας ενοχλούν. Απόφαση. Μια βουτιά σε αληθινές ιστορίες. Σ'έναν βυθό σκοτεινό, γεμάτο βία, εκμετάλλευση, αίμα... πόνο... φόβο... Μια βουτιά χωρίς οξυγόνο... Πόσο αντέχει ο άνθρωπος; Μια βαθιά ανάσα και πάμε... Χιλιάδες ιστορίες έγιναν μία. Κι ο πόνος τους μάς πόνεσε. Μακάρι να μπορούσαμε να αλλάξουμε το τέλος τους.
Αυτό που σίγουρα μπορούμε να κάνουμε είναι να μιλήσουμε, να δείξουμε την πληγή. Να εκπέμπουμε ένα σήμα. Σήμερα, τώρα, αμέσως! S.O.S.!

Δαβίδ Μαλτέζε

